

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ДЖЕЙМС ТУАЙНИНГ МОНЕТАТА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Крадец от световна класа. Безценно съкровище.
Преследване по целия свят.

ДЖЕЙМС ТУАЙНИНГ МОНЕТАТА

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Крадец от световна класа. Безценно съкровище. Преследване по целия свят.

Последна възможност за всички...

В Париж е убит свещеник. Убийците хвърлят трупа му в Сена. Но по време на аутопсията му се разкрива тайна, която събужда спомени за политиката през ерата на Голямата депресия и обир, извършен преди седемдесет години.

Разследването скоро разкрива дръзка кражба от Форт Нокс. Непосредственият заподозрян е Том Кърк, гениален млад крадец на произведения на изкуството, човек, чието съществуване заплашва да zlepостави новоизбрания президент на Съединените щати.

Раздвоен между желанието си най-после да се измъкне от играта и необходимостта да изпълни една последна поръчка за престъпния гений Касий, Том започва надпревара с времето, за да изчисти името си. Стремглавото препускане го отвежда в Лондон, Париж, Амстердам и Истанбул в издирване на истинските крадци и легендарния „двоен орел“.

На Виктория, завинаги

*Там има само ред и красота,
разкош, спокойствие и
чувственост.*

Шарл
Бодлер,
„Покана за
пътуване“

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на Рой, Клеър и Сара Тофт, Брус Ричи, Дейвид Сейл, Джереми Грийн, Джереми Уолтън, Джордж Хамън, Шон Корбет, Джулиан Симънс, Шарлот Камерън, Марк Джил, Саманта Акстъл, Мария Барет, Нико Шварц, Флориан Рейно и особено на Род Джилет за техните безценни забележки, предложения и помощ. Романът е неизмеримо по-хубав благодарение на тях.

Благодаря и на моите агенти Джонатан Лойд и Юън Торникрофт от „Къртис Браун“ в Лондон и на Джордж Лукас от „Инк Уел Мениджмънт“ в Ню Йорк, защото ме измъкнаха от дълбините на тяхната входяща кореспонденция, съзряха потенциала в черновите ми и ми повярваха.

Благодаря на Уейн Брукс, моя фантастичен редактор, за непоколебимата му защита на тази книга и заразителния му ентузиазъм и на Алисън Калахан от „Харпър Колинс“, САЩ, за прозорливостта и доверието ѝ. Благодаря също на Лин Дру, Деби Колинс и екипа за продажби и проучване на пазара в „Харпър Колинс“ — те бяха върхът от началото до края. За помощта им в изследователската работа за романа искам да изкажа признателността си на служителите на Смитсъновия институт (Националния музей за американска история и Националната нумизматична колекция), Монетния двор на Съединените щати. Министерството на финансите, Американския военен оръжеен център Форт Нокс, „Кристи“, „Сотби“, турското министерство на туризма и френското министерство на културата.

И накрая, безграничната ми любов и благодарности към моите родители Ал и Боб, сестра ми Джоана, съпругата ми Виктория и нашата красива новородена дъщеричка Амелия.

Лондон, септември 2004 г.

За повече информация за автора и за интересната история на „Двойния орел“ от 1933 г., моля, посетете: www.jamestwinning.com

ИЗПЪЛНИТЕЛНА ЗАПОВЕД № 6102

По силата на дадените ми пълномощия от Раздел 5 (б) на Закона от 6 октомври 1917 година, поправен от Раздел 2 на Закона от 9 март 1933 година за подпомагане на банковото дело по време на национални кризи и за други цели, които Конгресът обяви за сериозно критични, аз, Франклин Д. Рузвелт, президент на Съединените американски щати, обявявам, че продължава да съществува национална криза, и като се позовавам на споменатия раздел, забранявам физическите лица, сдруженията и корпорациите на територията на Съединените щати да се запасяват със златни монети, златни кюлчета и сертификати със златно покритие и определям следните правила за изпълнението на тази заповед.

До 1 май 1933 година или преди това всички лица се задължават да предадат на Федералния резерв или на всяка банка, клон на системата на Федералния резерв, всички златни монети, кюлчета злато и сертификати със златно покритие, притежавани от тях или станали тяхна собственост до 28 април 1933 година. Срещу предадените златни монети, кюлчета злато и сертификати със златно покритие Федералният резерв или неговите банки ще изплатят еквивалентна сума в монети или банкноти във валутата, определена от законите на Съединените щати.

Онзи, който съзнателно наруши разпорежданията на тази Изпълнителна заповед, ще бъде глобен с десет хиляди долара или осъден на десет години затвор, или и двете. Всеки служител, директор или чиновник на корпорация, който доброволно участва в нарушаване на заповедта, ще бъде наказан със същата глоба, затвор или и двете. Тази заповед и разпоредбите ѝ може да бъдат променяни или отменяни по всяко време.

Франклин Д. Рузвелт
Президент на Съединените американски щати

5 апрел 1933 година

ПРОЛОГ

*Към що не склоняваш сърцата
човешки,
ти, жажда проклета за злато!*
Вергили
й, „Енеида“

Пон дьо Гренел, Шестнадесети район, Париж

16 юли — 21:05

Закъсняваха.

Бяха казали девет без петнадесет, а вече беше девет и пет. Чувстваше се неудобно, че стои на открито толкова дълго. Ако не дойдеха до пет минути, щеше да си тръгне, въпреки единия милион долара.

Нервно потупа джоба си. Още бяха там. Усещаше тежестта им през черния вълнен плат. Все още бяха на сигурно място.

Двама влюбени ученици, хванали се за ръце, вървяха към него и на всеки няколко крачки си разменяха целувки в здрача. Девойката го видя и смутено се дръпна. Пръстите ѝ неволно докоснаха сребърното кръстче на врата ѝ.

— Bonsoir, mon pere.^[1]

— Bonsoir, mon enfant.^[2]

Той се усмихна. Младите минаха покрай него и пресякоха Пон дьо Гренел. Едва тогава виновният им смях отекна в отслабващата жег. Светлините на Айфеловата кула искряха във виолетовото небе, сякаш се бе запалила.

Той опря ръце на парапета и загледа Статуята на свободата — копие на много по-голямата си сестра отвъд Атлантическия океан. Извисяваше се над Ил о Син, малкия остров, на който бе издигната през 1889 година според надписа в основата ѝ. Беше с гръб към него.

Бронзовите ѝ мускули бяха гладки, кожата — опъната. Беше вечно млада въпреки зелената патина на годините.

Когато беше малък, баба му му каза, че много членове на семейството им били извършили трудното и дълго пътуване от Неапол до Америка през двадесетте години на двадесети век. Погледнеше ли статуята, той някак се чувстваше свързан с онези безлики родственици и разбираше учудването им от първия поглед към Новия свят и непоклатимата им вяра в новото начало. Затова винаги избираше това място. Усещаше го познато. Безопасно. Защитено. *Caso mai*. За всеки случай.

От сенките на моста се появиха двама мъже и погледнаха нагоре към него. Той махна с ръка, прекоси пътя, слезе по тесните бетонни стъпала, мина под ниския стоманен свод на моста и спря в края на широкото пространство около масивния каменен пиедестал на статуята — както винаги внимаваше да е на шест-седем метра от тях.

Двамата вероятно бяха стояли тук отдавна, бяха го наблюдавали и бяха проверявали дали е сам, бяха се крили в удължаващите се сенки като лъвове във високи треви. Всъщност той не очакваше друго. Тези хора не рискуваха. Но той също.

— *Bonsoir* — извика едрият мъж вляво. Дългите му руси коси се сливаха с гъстата брада.

— *Bonsoir* — предпазливо отвърна той.

По реката се плъзна корабче за разходки. Ослепителните му светлини пронизаха мрака, сякаш търсеха нещо. Тежките гънки на мантията на статуята като че ли се надиплиха и леко се повдигнаха от докосването им, досущ понесени от невидимо въздушно течение. Каменната жена все едно им се присмиваше.

— В теб ли е? — извика на английски брадатият мъж, когато бръмченето на моторите на кораба утихна и светлините отместиха безмилостния си блясък по-нататък по брега.

— Носите ли парите? — Гласът му беше твърд и непреклонен. Играта беше една и съща всеки път.

Наведе глава — преструваше се на безразличен — и забеляза, че излъсканите му черни обувки вече са прашни от сивия чакъл.

— Дай първо да я видим — извика брадатият.

В гласа му имаше нещо странно. Някакво напрежение. Мъжът вдигна глава и погледна през рамо. Пътят му за бягство беше чист.

Потисна безпокойството си и им каза обичайния отговор:

— Покажете ми парите и ще ви заведа при нея.

Този път разбра. Повечето хора не биха забелязали, но той се занимаваше с тези неща достатъчно дълго, за да разчете знаците. Скованите рамене и присвитите очи на човека бяха като на антилопа, отдалечила се от стадото.

Те се подготвяха.

Той се огледа отново. Пътят все още беше чист, макар че мракът се съгъстяваше и през дърветата се виждаше трудно. И в следващия миг му стана ясно. Значи затова бяха закъснели.

За да е тъмно.

Обърна се рязко и побягна. Гладките му гьонени подметки разпръскваха камъчета зад него като автомобилни гуми, набиращи скорост по черен път. Не можеше да им позволи да я вземат. Хвърли поглед през рамо и видя, че двамата тичат след него. На оранжевия блясък на лампите от двете страни на моста над главата му като изкривен остър нокът проблесна дуло на пистолет.

Той инстинктивно обърна глава миг преди да се натъкне на острието на ножа. И едва тогава прозря истината. Тъмният силует с протегнати ръце, който се появи пред него, се беше крил в сенките и го бе чакал да се приближи, за да може да нанесе удара. Бяха го насочили като животно в обятията на смъртта.

С мълниеносен рязък замах назъбеното петнадесетсантиметрово острие прониза гърдите му. Шокът от удара го накара да преглътне. Усети как хладната стомана прерязва мекия хрущял в основата на гръдната кост и се забива в сърцето му.

Това беше последното, което почувства.

На оранжевата светлина кръвта, която изтече през бялата му яка, заблестя в зелено като обветрената Статуя на свободата. Статуята обаче не знаеше, не виждаше и не усещаше нищо. Прикованият ѝ поглед беше насочен към Америка.

Към Ню Йорк.

[1] Добър вечер, отче (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Добър вечер, дете мое (фр.). — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

*Златото създава около човека мъгла, която
е по пагубна за сетивата и приспивна за
чувствата от недоизгасени дървени въглища.*

Чарлз Дикенс,
„Николас Никълби“

1.

Пето авеню, Ню Йорк Сити

16 юли — 23:30

Мъжът се спусна грациозно — тялото му описа плавна дъга встрани от сградата и после обратно към нея като отпуснал се на нишката на паяжината си паяк, повлечен от внезапен порив на вятъра. Въжето съскаше в ръцете му.

Той скочи на балкона на седмия етаж, приклепна, отвърза въжето и допря гръб до стената. Черният му гъвкав силует се сля с тъмния камък. Не помръдваше, гърдите му се повдигаха почти незабележимо. Тънка скиорска маска скриваше лицето му.

Трябваше да се увери, че никой не го е видял, затова изчака, вслушваше се в едва доловимия пулс на града, който неспокойно спеше под него. Прожекторите на Градската опера угаснаха и познатите й очертания потънаха в сянка.

Тъмният Централ Парк, осеян с фарове на таксито, движещи се на изток и на запад по Осемдесет и шеста улица, издишваше нагоре по външната страна на сградата хладен, наситен с кислород въздух, който въпреки жегата го накара да потръпне. Изпаренията бяха натежали от характерния за Ню Йорк мирис — опияняващ коктейл от страх, пот и алчност, излъчващ се от тунелите и пароотводите на метрото.

Самотен хеликоптер на нюйоркската полиция обикаляше в стесняващи се кръгове. Отнякъде долиташе приглушеният вой на сирени. Но той знаеше, че не идват за него. Том Кърк беше неуловим.

Наведе се под нивото на балюстрадата от дялан камък и с леки стъпки се приближи до балкон с голям полукръгъл прозорец. Бронираните стъкла блестяха като листове стомана. Стаята беше тъмна и безлюдна, както очакваше. Така беше всяка събота и неделя през лятото.

Кърк чукна няколко пъти пантите от дясната страна на прозореца и винтовете паднаха в ръката му. След това внимателно, за да не наруши магнитния контакт на централната аларма, отмести стъклото от рамката — отвори се достатъчно голяма пролука, за да се провере.

Влезе, свали раницата от гърба си и извади нещо като детектор за метал — тънка черна пластинка, прикрепена за алуминиева пръчка. Натисна едно копче в горната ѝ част и на гладката повърхност засия зелена светлина. Без да помръдва, Кърк хвана пръчката с дясната си ръка и започна да прокара пластинката по пода пред себе си. Почти веднага светлинната блесна в червено и той спря.

Детектори за допир. Както предполагаше.

Бавно премести пластинката над мястото, където светлината се беше променила, бързо определи зоната и я очерта с бял тебешир. Повтори процедурата, като методично се промъкваше из стаята с контролирани и точно отмерени движения. След пет минути стигна до отсрещната стена, оставил след себе си диря от бели кръгчета.

Помещението беше същото, както показваха снимките, и излъчваше отличителната миризма на наскоро отпечатани банкноти и стари мебели. Голямото бюро бе от лакиран английски дъб и италианска кожа и му напомни за интериора на ролс-ройс от двадесетте години на двадесети век. На стената зад него имаше остатъци от някога богата частна библиотека — съдържанието ѝ според каталозите на търговете сега беше разпръснато по света.

Стената от двете страни на прозореца беше боядисана в пясъчносиво и украсена със симетрично наредени картини. Не беше необходимо да се вглежда отблизо, за да ги познае — Пикасо, Кандински, Мондриан, Климт. Том обаче не беше дошъл заради картините, нито заради фалшивия сейф зад третото платно вляво. Беше се научил да не бъде алчен.

Върна се по тебеширените кръгчета до килима на пода между писалището и прозореца. Цветното стъкло блещукаше на бледата лунна светлина. Застана с гръб към прозореца, хвана единия край на килима и го дръпна. Дървото отдолу беше малко по-тъмно — бе стояло скрито от лъчите на слънцето.

Коленичи, сложи ръце на пода и бавно ги плъзна по сухия паркет. След около метър пръстите му усетиха малка грапавина. Той прокара ръце по нея и стигна до краищата ѝ. Нагласи кокалчетата си, наведе се и натисна с цялата си тежест. Квадратният шестдесетсантиметров плот тихо изщрака и изскочи два-три сантиметра над пода. В другия край имаше панта. Кърк вдигна плота и видя лъскав сейф.

Производството и застраховането си бяха сътрудничили, за да направят сейфа безопасен. Производителите редовно предаваха продуктите си за независима проверка в лаборатория „Ъндъррайтърс“, която на свой ред издаваше на сейфа специален сертификат за сигурност, позволяващ на застрахователите да определят точно съответната застрахователна стойност.

Според наскоро залепения етикет този сейф беше определен като ТХТЛ-60 или, с други думи, беше преценено, че може да устои шестдесет минути на непрекъсната атака, една от най-високите категории, давани от лабораторията „Ъндъррайтърс“.

Въпреки това на Кърк му бяха необходими само осем секунди и половина, за да го отвори.

Вътре имаше петдесетина хиляди долара, бижута и ръчен часовник „Реверсо“ от двадесетте години. Кърк обаче не обърна внимание на тези неща — погледът му се спря върху една голяма дървена кутия. На махагоновия капак беше инкрустиран двуглав златен орел, сграбчил в ноктите си златно кълбо с кръст и скиптър. Императорският герб на фамилията Романови.

Том отвори кутията и внимателно извади безценния предмет, който лежеше на бялата копринена подплата.

Пулсът му се учести. Беше виждал множество зашеметяващо красиви предмети, но този беше изключителен. И той направи нещо безпрецедентно — махна маската от лицето си, за да го види по-добре. Неприсъщото за него неблагоприятие го възнагради почти веднага. Лунната светлина озари осеяната със скъпоценни камъни повърхност и изящният предмет сякаш оживя в ръцете му и блесна като светлина от камина през заскрежен прозорец на усамотена дървена хижа.

В съзнанието му мигновено се появиха думите, написани на откъснатата страница от каталога на „Кристи“, включена в записките му в инструктажа.

„Златното яйце е изработено от Пьотр Карлович Фаберже по поръчка на цар Николай II за подарък на майка му, вдовстващата императрица Мария Фьодоровна, за Великден през 1913 година. Изваяно е от сибирски кристал и е инкрустирано с над три хиляди диаманта. Други хиляда и триста диаманта украсяват основата. Като всички яйца на Фаберже, съдържа великденска «изненада», в случая

платинена кошничка, украсена с цветя, направени от злато, гранат и кристали. Кошничката символизира прехода от зимата към пролетта“.

Том се вторачи в яйцето. Не чуваше нищо, освен равномерното си дишане и тиктакането на невидим часовник. Зрението му се замъгли, диамантите заискриха като ледени висулки на обедно слънце. Кърк сякаш видя вътрешността на яйцето през ръкавиците, пръстите и костите си.

Представи си, че отново е в Женева и стои пред ковчега на баща си. Сякаш пак видя отрупания със свещи олтар. Чу напевния глас на свещеника. Виждаше как капките вода сълзят от венеца върху капака на ковчега и падат на пода. Стоеше и гледаше как килимът променя цвета си, докато кристалните капки попиват в мекия плат.

И после неочаквано му хрумна една мисъл, по-скоро въпрос. Беше се промъкнал в съзнанието му и го измъчваше.

„Време ли е?“

Прогони го от главата си. Не се замисли върху него. Вероятно не искаше. Но през двата месеца след погребението въпросът се връщаше отново и отново, всеки път по-натрапчиво. Обсебваше го, подриваше действията му и изпълваше със съмнение и колебание всяка негова дума. Настояваше за отговор.

И сега всичко му се изясни. Беше неизбежно, така, както след зимата идва пролет. Моментът беше настъпил. Щеше да се откаже.

Сложи си маската, прибра яйцето, затвори сейфа, нагласи дървената плоскост на мястото ѝ, мина внимателно по стъпките си през стаята и излезе на балкона.

Стори му се, че воят на сирените долу се е усилил. Сърцето му биеше в ритъм с тракащите перки на полицейския хеликоптер, който летеше почти над главата му. Прожекторът осветяваше дърветата и улицата, търсеше някого или нещо. Том изчака хеликоптерът да се отдалечи, скочи и изчезна.

На пода остана само миглата, паднала от лицето му, когато бе свалил маската си — блестеше в черно на лунната светлина.

2.

Централата на ФБР, Вашингтон

18 юли — 7:00

Тя знаеше какво ще се случи още щом вратата се отвори и тъмният силует се появи на прага. Помъчи се да се сдържи, но безуспешно. Винаги ставаше така. Вдигна пистолета в класическа поза за стрелба. Лявата ѝ ръка беше леко сгъната и леко избутваше оръжието далеч от нея. Дясната беше свита и дърпаше пистолета назад, за да създаде опора и да го държи здраво, а краката ѝ бяха разкрячени, десният беше леко изнесен напред.

Изстреля три куршума — идеален равностраничен триъгълник. Жертвата умря, преди да падне на земята. Бялата му риза се обагри в червено, все едно шише мастило се бе разляло върху попивателна хартия. И едва когато светлината озари лицето му, видя какво е направила.

Подскочи и се събуди. Избърса изпотеното си лице и протегна ръка към часовника върху ламинираното бюро. Замига, за да приспособи очите си към неоновата лампа на тавана, и погледна циферблата. Седем часът. По дяволите! Пак бе останала цяла нощ на работното си място.

Дженифър Браун се протегна и разкърши рамене, прозя се, наведе се, издърпа най-долното чекмедже, прерови го и извади опакована в целофан бяла блуза, същата като онази, с която беше облечена. В чекмеджето имаше още две. Преоблече се, пусна старата блуза в чекмеджето и го затвори с крак.

Беше поразително красива: висока метър седемдесет и три и слаба, но закръглена там, където трябва, с гладка шоколаденокафява кожа, овални скули и къдрави черни коси до раменете. Не носеше други бижута, освен огърлицата с изкривено сърце от „Тифани“, която сестра ѝ, ѝ беше подарила за осемнадесетия рожден ден. Медальонът се беше сгушил в гладката извивка между гърдите ѝ.

Закопча блузата, напъха я в колана на черния си панталон и огледа боядисаните в сиво стени без прозорци. Усмихна се и на меките

й, загорели от слънцето бузи се появиха трапчинки. Кабинетът беше малък, но си беше неин — все още не беше свикнала да има собствен кабинет. Свое лично пространство. Собствен въздух. Беше се върнала във Вашингтон само преди три месеца и все още всичко беше ново за нея. Бе прекарала три години в Атланта, в полеви кабинети, където едва ли не се страхуваше да диша, за да не рухнат стените. Радваше се, че се бе върнала — и този път смяташе да остане.

Някой почука на вратата и прекъсна мислите й.

Дженифър вдигна глава и се намръщи, но се отпусна, като видя, че е Фил Тъкър, прекият й шеф. Предишния ден й беше казал, че я иска на работа рано — трябвало да говори с нея, но не спомена за какво.

— Здравсти — каза тя.

— Как си? — Той се приближи до бюрото и я погледна загрижено. Двойната му брадичка се разстла върху възела на вратовръзката му. — Пак ли стоя до късно?

— Толкова ли е очевидно? — Дженифър притеснено приглади косите си и потърка очи, за да се разсъни.

— Не — усмихна се той. — Охраната ми каза, че не си се прибираща вкъщи. Искам да знаеш, че оценявам това.

Такъв си беше Тъкър. Не беше от шефовете, които очакват служителите му да работят до късно и да се прави, че не го забелязва. Интересуваше се от екипа си и се грижеше хората му да го знаят. Това я караше да се чувства полезна, а не излишна и досадна.

— Благодаря.

Той се почеса по червеникавата брада, после по главата. Черепът му беше розов и лъскав под оредяващата коса.

— Между другото, говорих с Флинт. Момчетата от министерството на финансите ще поемат нещата по случая Хамън. Много са ти благодарни за помощта. Каза, че ти е длъжник. Браво.

— Благодаря — повтори тя и смутено сви рамене. Не умееше да приема комплименти и смени темата. — Е, за какво искаш да говориш с мен? Защо започваме толкова рано? Някой конгресмен си е изгубил кучето?

Тъкър седна на стола.

— Вчера възникна нещо и предложих теб. — Ухили се. — Надявам се, че нямаш нищо против.

Дженифър се засмя.

— И да възразявам, има ли значение?

— Никакво. Но смятам, че ще проявиш интерес. Предоставя ти се възможност да се върнеш в голямата игра. — Изведнъж стана сериозен. — Може би втори шанс. — Той наведе глава.

— Все още ли се опитваш да ми спечелиш изкупление? — Спомняше си ясно съня си и в гърлото ѝ се надигна горчилка, която я накара да преглътне с усилие.

— Не. Сама го правиш. Но и двамата знаем, че е трудно да промениш хорското мнение.

— Не търся подаяния, Фил. Мога да се справя сама. — Очите ѝ засияха от гордост.

Тъкър бавно кимна.

— Знам. Но всеки се нуждае от шанс, дори ти. Нямаше да предложи теб, ако не мислех, че си го заслужила. Както и да е, казах му да дойде тук, затова е късно да се измъкваш.

Той погледна часовника си, разклати китката си, доближи го до ухото си и го погледна пак.

— Толкова ли е часът? — попита и посочи часовника на бюрото ѝ.

— На кого си казал да дойде? — попита тя, без да обръща внимание на въпроса му.

Преди той да успее да отговори, на вратата се потропа и влезе висок мъж.

— Дженифър, запознай се с Боб Корбет — каза Фил. — Боб, това е Дженифър Браун.

За секунда се възцари тишина. Тъкър обезпокоено стрелна с поглед Дженифър, сякаш се тревожеше, че тя може да направи или да каже нещо неуместно.

След това двамата се ръкуваха и той въздъхна облекчено.

— Боб е шефът на отдел „Големи кражби и транспортни престъпления“.

— Запознаха ни в асансьора. — Дженифър се усмихна и кимна. Беше виждала Корбет в сградата. Винаги изглеждаше безупречно, от гладко избръснатото лице до лъснатите черни обувки със завързани на двойна флъонга тънки връзки. Но сега мигновено забеляза нещо различно. Възелът на копринената му вратовръзка беше много по-

малък от обикновено, сякаш нервно го беше разхлабвал и затягал поне пет-шест пъти. Корбет явно беше разтревожен и притеснен.

Той се намръщи и я погледна критично, после изведнъж се сети и кимна.

— Да, спомням си. Здравейте. — Говореше кратко и отривисто и нещо в точната отмереност и припряност на изстреляните като от картеница думи намекуваше за военна подготовка.

Изглеждаше десетина години по-млад, макар че беше на четиридесет и пет и задълбочаващите се бръчки около очите и устата му издаваха, че времето най-после започва да му се отразява. Разбира се, застанал до Тъкър изглеждаше в отлична форма и як като бик, въпреки че сравнението беше несправедливо. В него имаше нещо жизнено и енергично, от пригладените назад прошарени коси до закръглените очертания на брадичката и скулите, които му придаваха изящната елегантност на локомотив в стил ар деко от тридесетте години на двадесети век, привидно движещ се с двеста мили в час, въпреки че стои на едно място. Носът му беше орлов, а студеният блясък на сивите му очи загатваше, че е умен и решителен. Беше странно, но приличаше на баща ѝ. Строг, но справедлив.

— Боб има най-високото ниво на разкриваемост в Бюрото — продължи Тъкър. — Само пет неразкрити престъпления за двадесет и пет години. Забележително. — Поклати глава, сякаш умът му не можеше да го възприеме.

— Всъщност са две, Фил. И още не съм се отказал от разследването им. — Корбет се усмихна, но Дженифър разбра, че не се шегува. Не приличаше на несериозен и повърхностен човек.

Очите и на двамата се вторачиха в нея и лицето ѝ изведнъж пламна.

— Благодаря, сър. Ще направя всичко възможно. Какъв е случаят?

Корбет ѝ даде голям кафяв плик и ѝ направи знак да го отвори. Дженифър внимателно повдигна незалепения край и извади няколко черно-бели снимки.

— Мъжът на ето тази снимка е отец Джанлука Раниери.

Тя се вгледа в изкривеното лице и голямата дълбока рана в гърдите на свещеника.

— Вчера са го намерили в Париж. Ченгетата го извадили от Сена. Както виждате, не се е удавил.

Дженифър съсредоточено разгледа останалите фотографии. Пред големите ѝ светлокафяви очи преминаха отблизо заснети кадри на лицето на Раниери и на раната от нож. Бързият прочит на преведения на английски доклад от аутопсията потвърди думите на Корбет. Свещеникът беше наръган с нож и след това хвърлен в реката. Ударът в долната част на гръдната кост, попаднал в лявата лопатка, бе предизвикал масивен, почти мигновен инфаркт.

Докато четеше, хвърли бегъл поглед на Корбет. Той оглеждаше кабинета ѝ и се подсмиваше. Колегите ѝ намираха за странно, че не украсява с нищо безличните сиви бетонни стени. Истината беше, че липсата на картини, снимки и лавици ѝ помагаше да проясни мислите си.

— Някакви идеи? — попита Корбет.

— Ако се съди по материалите на разследването, убийството, изглежда, е извършено от професионалист.

— Съгласен съм. — Той кимна и леко присви очи, сякаш я оценяваше в нова светлина заради бързата ѝ диагноза.

— И е направено на публично място. Трупът е хвърлен там, където са знаели, че бързо ще бъде открит.

— Какво означава това?

— Не се тревожат, че може да ги хванат. Или може би са искали да изпратят послание на някого.

Корбет отново кимна в знак на съгласие.

— Вероятно и двете. Предполага се, че е убит около полунощ на 16 юли, плюс-минус три-четири часа. — Той безшумно се приближи до шкафа. В джобовете му очевидно нямаше дребни монети, ключове или нещо друго, което би издало позицията му. Приличаше на котарак, на когото са махнали звънчето на каишката, за да може по-лесно да дебне нищо неподозиращата плячка. Дженифър продължи да прелиства досието.

— Раниери е работил в Института по теологични науки във Ватикана.

Дженифър вдигна глава и го погледна учудено.

— Ватиканската банка?

— Да, и така е известен. — Корбет повдигна вежди, явно впечатлен от знанията ѝ. — Бил е там девет години и след това, преди три години, е изчезнал заедно с няколко милиона долара от една от сметките им на Каймановите острови.

Тя завъртя стола си към него и съсредоточено сбърчи чело, очакваше още информация. Усети, че Корбет постепенно разкрива факти, които водят към нещо. Тъкър седеше и слушаше, скръстил ръце на корема си. Корбет прокара пръст по повърхността на шкафа, сякаш проверяваше дали има прах. Дженифър знаеше, че кабинетът е абсолютно чист.

— Раниери вероятно е похарчил парите, защото миналата година се е появил в Париж. Френските колеги казаха, че се заловил с търговия на дребно с крадени вещи. Нищо голямо. Картина тук, огърлица там, но вероятно е изкарвал хубави пари, ако се съди по размерите му.

Тримата се засмяха и напрежението, което стягаше гърдите на Дженифър, се разсея. Корбет седна. Дженифър забеляза носовете на обувките му — постоянното триене на ръбовете на панталоните му беше изтъркало кожата до малко по-тъмен оттенък на черното, отколкото останалата част.

— Не разбирам — озадачено каза тя, остави папката на бюрото и се облегна. — Би трябвало да го е убил някой, когото е измамил или ограбил. Или се е объркала някоя сделка. И в двата случая престъплението няма нищо общо с нас.

Корбет я погледна в очите. Напрежението ѝ отново се появи и мигновено се превърна в студен, стегнат възел в стомаха ѝ.

— Агент Браун, няма да видите в доклада за аутопсията онова, което ни интересува. Когато са го разрязали, са намерили нещо в корема му. Погълнал го е, преди да умре. Не е искал убийците му да го открият.

Бръкна в джоба си, наведе се напред и плъзна нещо в найлоново пликче за доказателства към нея. Върху лакираната повърхност на бюрото гордо блесна величествен орел, гравирани на монета от чисто злато.

3.

Кларкънуел, Лондон

18 юли — 16:30

Върволицата превозни средства не спираше — непрестанна река от свистене на гуми и бръмчене на двигатели, прииждаше на талази в ритъм със светлините на светофарите.

Отвътре витрините на магазина блестяха в жълто — слънчевата светлина се опитваше да проникне през боядисаните в бяло стъкла. На няколко места боята беше изстъргана и тънки лъчи пронизваха полумрака. Прашинките танцуваха в бледото им сияние като дъждовни капки, сипеци се пред фаровете на автомобил.

В помещението цареше хаос. Оранжевите стени бяха набъбнали от влага, неравният дървен под се задушаваше под огромни купчини стари вестници и опаковки от евтина храна, от напукания таван като пипала заплашително висяха оголени жици.

Две шкафчета се спотайваха в сенките в задната част. Том Кърк седеше на едното, навел глава и потънал в мисли.

Беше на тридесет и пет и косата му беше прошарена само на слепоочията. Белите косъмчета бяха по-забележими в небръснатата му от няколко дни брада — оттенъкът им беше малко по-тъмен в трапчинката на четвъртитата му брадичка.

За негово раздразнение всички твърдяха, че прилича на баща си, и наистина бе наследил изящното му кокалесто лице, острата кестенява коса, дълбоките сини очи и гъстите вежди.

Но Том имаше по-атлетично телосложение. Беше висок метър и седемдесет и осем, жилав, гъвкав, подвижен и силен като бейзболист. По ирония на съдбата обаче в гимназията не го биваше много в този спорт.

Таблата на шкафчето пред него заплашваше всеки момент да падне на пода. Преди години Том беше купил евтино богато украсения комплект на прашна странична уличка до големия пазар в Истанбул. Дървото все още миришеше на лепило и подправки. Когато не можеше да заспи, играеше часове наред, изпробваше възможни ходове,

местеше пуловете и разучаваше различни варианти, комбинации и стратегии. Изпитата до половината бутилка „Грей Гус“ на пода до него загатваше, че нощта е била дълга.

Но Том не гледаше таблата, а черната скиорска маска на коленете си. Усмихна се и пхна дясната си ръка в нея, провря пръсти през дупките за очите и игриво ги размърда — заприличаха му на риби, които се гонят и влизат и излизат от очните ябълки на череп.

Имаше дълги изящни пръсти с безупречно изрязани нокти. Движенията им бяха грациозни и точни. Ставите се свиваха и отпускаха като брънки на добре смазана верига. Кокалчетата му обаче бяха осеяни с малки белезникави белези, а ръцете му бяха загрубели и грапави, сякаш беше концертиращ пианист, който през свободното си време работи като боксьор без ръкавици.

Том знаеше, че повече не може да отлага телефонното обаждане. Не беше установявал връзка вече от три седмици. Но щеше ли да прояви разбиране Арчи? Щеше ли да му повярва? Усмивката внезапно изчезна от лицето му и той захвърли маската.

Извади телефона от задния си джоб и набра номера. Пронизителните тонове в ухото му надмогнаха приглушения тътен на уличното движение. Отсреща вдигнаха почти веднага, но никой не каза нищо. Том се прокашля, после заговори — бавно и насилено спокойно. Американският му акцент беше по-ясно изразен от обикновено, както често ставаше, когато беше ядосан.

— Арчи, обажда се Феликс.

Феликс беше името, с което се нарече преди години, когато влезе в играта. Отдавна бе свикнал с него.

— Къде се изгуби, по дяволите?

— Забавих се — отвърна Том.

— Забави се? Помислих, че са те арестували.

Арчи беше най-добрият търговец на крадени вещи в бизнеса. Кърк често се питаше дали и неговото име е измислено, щит, зад който да се крие. Накрая неизменно стигаше до извода, че вероятно не е така. Името някак му подходеше.

— Не. Просто се забавих.

— Агресивност ли долавям? — За пръв път гласът на Арчи прозвуча искрено загрижено.

— Не. Но повече няма да ходя в Щатите. Казах ти, че е рисковано да работя там. Знам, че съм последният човек, когото очакват да видят, но някой ден може да им провърви.

— Как мина?

— Почти както го планирахме. Но изникнаха още неща и се притесних, че ще има допълнителни мерки за сигурност. Ето защо протаках три седмици, преди да вляза. За да съм сигурен. Справих се с детекторите за допир, комбинацията на сейфа беше лесна. Не беше трудно.

— Хубаво. Значи на същото място, нали?

— Там ли са вече нещата ми?

— А ти как мислиш? — обидено попита Арчи.

— Чудесно. Ще го донеса след няколко дни.

— Ще трябва обаче да се подготвиш за втората поръчка. Не си остави много време.

Последва мълчание и по линията се чува смущения. Том потърка слепоочието си с лявата си ръка. Както предполагаше, Арчи нямаше да улесни нещата. Но той беше взел решение и нямаше намерение да отстъпва.

— Искан да поговорим за това.

— Да? — В тона на Арчи мигновено се прокрадна подозрителност.

— Няма да свърша другата работа.

— Какво?

— Чу ме. Отказвам се.

— Занасяш ли ме?

— Истината е, че приключвам с тези глупости. Не желая да го правя повече. Не мога. Съжалявам.

— Съжаляваш? — Думата отекна в ухото му. — Съжаляваш? Какво искаш да кажеш, по дяволите? Прецакваш ме, а после се извиняваш? Майтапиш ли се с мен? И аз съжалявам, слънчице. Но това не оправя нещата. Ти съжаляваш, а аз съм прецакан, защото до дванадесет дни трябва да занеса две яйца на Фаберже на Касий или съм мъртъв. Разбираш ли?

— Касий? — Том се изправи. Краката му потънаха в осеяния с боклуци под — същински плаващи пясъци. Гласът му се превърна в шепот. — Уговорката ни не беше такава. Ти каза, че яйцата са за някой

си Виктор, руски клиент. Не си споменава за Касий. Знаеш, че не работя за такива хора, особено за него. Каква е играта ти, по дяволите?

— Виж, когато поех задачата, и аз не знаех, че е за него. — Тонът на Арчи беше спокоен, дори успокояващ, но пък като че ли многократно беше репетирал думите си, съзнавайки как ще реагира Том. — Когато разбрах, беше късно. Бяхме се хванали на въдицата. Много добре знаеш, че не можеш да риташ срещу Касий.

— Особено ако заплащането е щедро, нали? — огорчено отбеляза Кърк. — Той знае начини да те накара да забравиш.

— Моля те, направи ми услуга!

— Какво ще получиш, Арчи? Обеща ти премия, ако си затваряш устата?

— Не става дума за пари. Сделката е изгодна и за двама ни и ти го знаеш. Отиваш, взимаш второто яйце и ми го носиш. Има готов купувач. Не беше необходимо да знаеш, че е Касий.

Том се подпря с една ръка на стената, наведе глава и притисна слушалката до ухото си.

— Знам, че противоречи на правилата, но трябва да се срещнем, Феликс. — Гласът на Арчи беше нежен, почти умотелен. — Да пийнем по чашка. Може да планираме втората поръчка, да дадем двете яйца на Касий и после всеки си хваща пътя. Ако искаш, да се видим вдругиден. Трябва да обсъдим въпроса и да вземем правилното решение.

Том се изненада от бързата му реакция. Очакваше мълчание, колебание, размисъл, вътрешен диалог, недомлъвки за участието на Касий, преценяване на „за“ и „против“, ако не направят нищо или ако се съгласят да участват в последния удар. Отговорът на Арчи обаче беше инстинктивен и незабавен и не търпеше възражение.

— Съжалявам, Арчи — категорично каза Том. — Трябваше да ми кажеш истината. Проблемът е твой, не мой. Може да получиш яйцето, което е у мен, както се споразумяхме, но това е всичко. Отказвам се. — Затвори и въздъхна. Беше го направил.

Вдигна глава и изтръпна. Скиорската маска се бе закачила на един гвоздей, когато я бе хвърлил, и го гледаше с празните си дупки за очите, сякаш му се присмиваше.

4.

Луисвил, Кентъки

18 юли — 14:23

Събуди го бръмченето на двигателя и той се стресна. Чувстваше се замаян и имаше усещането, че се рее във въздуха. После си спомни. Ударът по тила и внезапната болка. И след това — нищо.

Примига от пушека. Главата му пулсираше и беше отпусната на гърдите. Насълзените му очи едва виждаха волана, стъклото и червената тръба, пъхната в колата. Истината постепенно го осени и очите му се отвориха широко от страх. Не възнамеряваше да свърши така.

И в следващия миг осъзна, че кашля, че се мъчи да си поеме въздух и се задъхва, а кръвта бучи в главата му. Туптенето на сърцето му отекуваше в ушите му, вратовръзката и яката на униформата стягаха врата му. Догади му се и в главата му нахлуха хаотични мисли. Спомените експлодираха ярко — и мигновено се замъгляваха, за да отстъпят място на други.

Лея му Мей, пияна в Деня на благодарността, когато беше осемгодишен. Как целува Бети Блейк на абитуриентския бал. Как пада от велосипеда в колежа и си разкървавява брадичката. Празненството по случай напускането му, когато капитан О'Райли го потупа по гърба и прошепна, че ако иска да се върне на работа в полицията, винаги е добре дошъл. Мигът, в който вдигна телефонната слушалка, за да го направи, но после затвори, защото знаеше, че Деби категорично ще възрази. Как Деби и децата му махат от верандата — усмихнати, щастливи, неподозиращи нищо.

Деби. Доплака му се при мисълта за нея, искаше му се да обгърне вината си в скръб, но сълзите не бликнаха: немощното му тяло бе започнало да го изоставя и гърлото му само се свиваше още повече от полаганите усилия.

„Мили Боже — замоли се, главата му се пръскаше. — Позволи ми да живея достатъчно дълго, за да й разкажа какво всъщност се случи. Защо го направих и защо ме убиха“.

Не усещаше краката си, но успя да събере сили, удари леко стъклото и дръпна дръжката на вратата. Дръжката помръдна, но вратата не се отвори. Предпазният колан го стягаше, вливаше се в корема му, смазваше гърдите му и спираше дишането му.

Опита се да извика, но потъмнелите му устни едва се разтвориха. И в същия миг въпреки горещината, пушека и страха се усмихна на красотата и простотата на всичко.

Бръмченето на двигателя отново го приспа.

5.

Лабораторията в Академията на ФБР, Куонтико, Вирджиния
18 юли — 23:10

— Още ли си тук?

Доктор Сара Лукас — тъкмо обличаше якето си и изваждаше русите си коси от яката — спря на прага на лабораторията. Помещението беше тъмно, с изключение на сиянието около компютъра до отсрещната стена. На потрепващата светлина се виждаше силуетът на прегърбен пред монитора човек.

— Да — измърмори той. — Обещах на едно ченге от Ню Йорк да потърся нещо, преди да си тръгна. Защо ли се съгласих?

Сара се усмихна. Дейвид Махони наскоро бе завършил Академията на ФБР и беше изпълнен с фанатичен ентузиазъм и големи амбиции. Предстоеше му да научи много неща, сред които кога да отказва. Но това щеше да дойде с времето и опита. В същия миг обаче й хрумна, че минава единадесет и че тя също е работила до късно. Може би някои хора никога не се научаваха да отказват. Сара остави куфарчето си на пода и влезе в стаята.

— Какво откри?

Махони ожесточено тракаше по клавиатурата с късите си дебели пръсти. Лицето му бе овално, месесто. Мазната му кестенява коса беше сресана на път от лявата страна и прибрана зад ушите. Той вдигна глава едва-едва, когато Сара надникна над рамото му, и нагласи очилата си с рамки от черупка на костенурка.

— Някакъв тип се е спуснал до седемнадесетия етаж на жилищна сграда на Парк авеню, откраднал великденско яйце на Фаберже на стойност един милион долара и изчезнал. Криминалистите от нюйоркската полиция намерили на пода до сейфа мигла. Предполагат, че няма връзка с обира, но искат да я анализираме за всеки случай. Ще отнеме само още няколко секунди. — Погледна Сара. Петната по лъскавото му чело блестяха в лилаво на потрепващата синкава светлина. — А ти? Какво правиш още тук?

— Изпълнявам обещанията си като теб — усмихна се тя. — Ето, готово.

Екранът проблесна в червено и показа пулсиращо съобщение в правоъгълник.

„Достъпът ограничен. За да видите файла, се изисква право за достъп до секретна информация“.

Отдолу имаше име и телефонен номер.

— По дяволите! — изруга Сара.

— Какво стана? — Махони усилено щракаше с мишката, опитваше да се върне на предишната страница. — Какво означава това?

— Трябва да забравиш, че си го видял. — Тонът ѝ беше сериозен, челюстите — стиснати. — Утре се обади на нюйоркската полиция и им кажи, че не си намерил съвпадение. Това никога не се е случвало, разбираш ли?

Той кимна с глуповато изражение. Очите му бяха широко отворени и озадачени. Сара се пресегна през него, взе телефона и набра номера, изписан в долната част на съобщението на екрана.

— Ало? Обажда се доктор Лукас от лабораторията на ФБР в Куонтико. Съжалявам, че ви безпокоя толкова късно, но от нюйоркската полиция са изпратили проба, взета преди два дни от място на престъпление. Вкарахме я в компютъра и системата ни изключи. Появи се съобщение да ви се обадим. Да, сър... Не, сър, само аз и един новоназначен... Да, сър, казах му каквото трябва. — Погледна студено Махони. — Мисля, че знае какви са последиците... Благодаря, сър. И на вас.

Затвори и сковано се усмихна на стъписания Махони.

— Е, добре дошъл във ФБР.

6.

Вашингтон, окръг Колумбия

19 юли — 08:35

Колата беше нова и миришеше на изкуствена кожа и пластмаса. На верижка на огледалото беше окачено сребърно разпятие — поклащаше се леко и проблясваше.

Дженифър вдигна глава от записките си и смъкна стъклото. Топлият вятър погали лицето ѝ. Автомобилът бавно пълзеше по Конститушън авеню към Смитсъновия институт — първо покрай паметника на Линкълн, а после покрай черния мемориал на загиналите във войната във Виетнам, където стоеше на пост самотен ветеран: на дръжките на инвалидната му количка бяха прикрепени две американски знаменца като вимпели на дипломатически кортеж. От два огромни автобуса отпред се изсипаха японски туристи — вадеха фотоапаратите си още щом стъпваха на тротоара.

Дженифър несъзнателно приглади левия ревер на самото на черния си костюм. Винаги се обличаше в черно. Цветът ѝ отиваше и я улесняваше във взимането на решения сутрин. Погледна часовника на таблото и раздразнено поклати глава. Закъсняваше за срещата, а мразеше да закъснява. След пет минути, когато стигна до паметника на Вашингтон, отвори чантата си.

— Ще продължа пеша — каза и даде на шофьора двадесет долара.

Отвори вратата и слезе на улицата. Асфалтът беше омекнал от жегата. Тя мина покрай два черни правителствени автомобили с тъмни стъкла и климатици и се качи на тротоара. На ъгъла на Шестнадесета улица вече се бе настанил продавач на хотдог и стомахът ѝ неспокойно се присви от уханието на пържен лук. Дженифър стисна зъби, задиша през уста и отмина.

Смитсъновият институт е най-големият музеен комплекс на света. Състои се от четиринадесет музея, национален зоопарк и още два музея в Ню Йорк. Експонатите са сто четиридесет и два милиона.

Залата с монетите и медалите на Националната нумизматична колекция се намира на третия етаж на Националния музей за американска история — ниска сграда от бял камък, построена през шестдесетте години на двадесети век в Националния търговски център на пресечката между Четиринадесета улица и Конститушън авеню. Експонатите са над четиристотин хиляди, но само малка част от тях са изложени за посетители.

След десет минути Дженифър влезе в кабинет с ламперия от тъмно дърво. Краката ѝ потънаха в дебелия зелен мокет. В ъгъла се извисяваше американското знаме. Петдесет и две годишният Майлс Бакстър, уредникът на Националната нумизматична колекция, седеше зад масивно бюро, отрупано с книжа и папки. Зад него имаше два големи прозореца. Бакстър беше с тъмносиньо спортно сако, бяла риза и бежов панталон. Във въздуха се разнасяше ухание на одеколон. Той не стана.

— Не ми казаха, че изпращат жена.

— Съжалявам, че ви разочаровах. — Дженифър леко се напрегна.

— Напротив, госпожице Браун. Това е приятна изненада. Ако знаех, щях да положа повече усилия.

Бакстър се усмихна и на самоувереното му, загоряло от слънцето лице блеснаха две редици свършени зъби. Ръкуваха се. Дланта му беше влажна. Дженифър несъзнателно забеляза, че косата му не е толкова бухнала там, където е сресана на път, и инстинктивно осъзна, че е близнал ръката си, за да я приглади, точно преди да я покани да влезе. Страхотни усилия, няма що.

— Специален агент Браун — поправи го Дженифър, извади служебната си карта и му я показа.

Усмивката му помръкна.

— Да, разбира се.

Бакстър внимателно разгледа картата и сравни лицето ѝ със снимката, като на няколко пъти я погледна изпитателно. Тя се възползва от възможността и избърса дланта си в панталона си — все още беше влажна от допира му. Той затвори картата и ѝ я върна.

— Да, разбира се. И друг път съм работил с ФБР, макар и никога с толкова... привлекателни служители. За съжаление ми е забранено да обсъждам с вас онези случаи. — Бакстър присви очи. — Въпрос на

национална сигурност. Убеден съм, че ще проявите разбиране. — Посочи стената вдясно, която беше украсена като светилище със снимки, красиво написани удостоверения и дипломи със златни букви. — Познавате ли добре Вашингтон?

Дженифър сви рамене и това, изглежда, го окуражи.

— Ако желаете да го разгледате, с удоволствие ще ви бъда екскурзовод една седмица.

Преди две години, когато все още мислеше, че интелигентността и усърдната работа са достатъчни за една чернокожа жена, за да направи кариера като агент на ФБР, Дженифър би приела подобно предложение с кисела усмивка и пренебрежителен смях. Но такава щеше да е реакцията ѝ, преди тъпото острие на опита да я научи да използва всички средства, с които разполага. Ако това означаваше да каже на Майлс Бакстър онова, което той искаше да чуе, за да занесе добра новина на Корбет, беше готова на всичко.

— С удоволствие — отвърна тя и кокетно прокара пръсти през косите си.

— Чудесно — засия той. — Моля, седнете. — Кимна към тапицирания с кожа стол срещу бюрото. — И ме наричайте Майлс.

— Благодаря, Майлс. — Тя се усмихна сърдечно. — А ти ми казвай Дженифър.

Той събра пръсти като за молитва. Ноктите му бяха изгризани, кожичките — разкъсани и възпалени.

— Е, Дженифър, с какво мога да ти помогна?

Тя бръкна в джоба си.

— Какво можеш да ми кажеш за тази монета?

Бакстър си сложи очила със стоманени рамки и обърна монетата към зеления абажур на бюрото, за да може да види релефните детайли, а после вдигна глава. Очите му бяха широко отворени от учудване, гласът му стана неуверен.

— Къде... Какво... Откъде си я взела? — Поклати изумено глава. Отпуснатата кожа под брадичката му проследи движенията на главата като малко махало. — Невероятно. Невъзможно. — Дишането му се учести, ръцете му се разтрепериха, докато обръщаше монетата в пръстите си, сякаш пареше.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами... Това е „двоен орел“ от 1933 година.

Дженифър сви рамене.

— Не съм експерт по монетите, Майлс.

— Да, разбира се. Извинявай. Американското правителство сече златни монети от средата на деветдесетте години на осемнадесети век и двадесетдоларови монети или „двоен орел“ от Треската за злато през 1849 година.

— Защо „двоен орел“? На монетата е изобразен само един орел.

— Десетдоларовите монети били известни като „орел“, затова когато се появили, двадесетдоларовите били наречени „двоен орел“. Хората са наистина много изобретателни, нали разбираш.

— Разбирам.

— Всичко е свързано с историята — замислено отбеляза Бакстър.

— Имаш предвид монетата? Защо? Какво се е случило през 1933 година?

— Става въпрос по-скоро какво не се е случило — отвърна той и озадачено докосна розовия си нос. Гласът му стана по-уверен. Той сложи монетата на бюрото и се облегна на стола си. — Интересното за златните монети, сечени през 1933 година, е, че по онова време Америка е била в хватката на Голямата депресия. В резултат на това няколко дни след като полага клетва като президент през март 1933 година, Рузвелт отменя златния стандарт и забранява производството, продажбата и притежанието на злато.

Дженифър кимна. В паметта ѝ изплуваха отдавна забравени уроци по история. Сривът на Уолстрийт през 1929 година. Последвалата Голяма депресия. Една четвърт от населението без работа, страната в хаос. И в онзи ураган от човешко нещастие, със загубили стойността си акции и облигации и унищожени дългогодишни спестявания, хората се вкопчили в единственото, което вярвали, че има истинска цена. Златото.

— Президентът искал да сложи край на запасяването и да успокои пазара, като регулира банковата система чрез златния федерален резерв — продължи Бакстър, илюстрираше думите си с поредица от все по-оживени жестове. — Изпълнителна заповед 6102 забранява на гражданите да притежават злато и на банките да търгуват с него.

— И това е изпратило в задънена улица монетите като тази, така ли?

— Точно така. Когато Рузвелт издава закона, вече били изсечени 445500 „двойни орела“, съхранявани в Монетния двор във Филадельфия и готови да бъдат пуснати в обращение. И изведнъж се оказало, че няма какво да ги правят.

— Така че?

Бакстър се усмихна.

— Така че трябвало да ги претопят, разбира се. И през 1937 година го направили. Всички до една. — Той зашепна драматично. — Схващаш ли, Дженифър? Официално „двойният орел“ никога не е съществувал.

7.

Кларкънуел, Лондон

19 юли — 14:05

Фасадата на магазина беше черна, прозорците все още не бяха измити от винервайса. На този фон името, съвсем наскоро изписано с големи златни букви в полукръг над вратата, изпъкваше още по-очевидно. Том гордо го прочете: „Кърк Дювал“. Майка му щеше да го хареса. А отдолу, в права линия и с по-малки букви, пишеше: „Антиквариат“.

Пресече улицата — спря по средата, за да изчака колите — и влезе: вратата на магазина се отвори безшумно при допира му. Вътре бяха разхвърляни набързо разтоварени кашони и разковани сандъци. Съдържанието им се подаваше през сламата и стиропора. В един имаше изящен часовник от епохата на Регентството, в друг — мраморен бюст на Цезар или на Александър Велики: Том не беше сигурен, все още не го беше огледал. Масата за карти от палисандрово дърво от времето на Едуард VII беше разопакована. На тъмнозеленото сукно бе поставена ваза от времето на династията Хан, пълна със сухи цветя. Щеше да му отнеме седмици, докато подреди всичко.

Това обаче не го тревожеше. Не и в момента. За пръв път, откакто се помнеше, времето беше на негова страна. Разбира се, неведнъж беше мислил да спре. Или поне се залягваше с тази идея. В края на краищата от години не се нуждаеше от пари. Но не можеше да спре за повече от седмица-две. Беше като комарджия, неудържимо привличан от играта.

Този път обаче беше различно. Нещата се бяха променили. Той се беше променил. Работата в Ню Йорк му се бе отразила.

Но въпреки това едно име се спотайваше под крехката фасада на нормалното съществуване, което Том се опитваше да води през последните няколко дни. Касий. Не знаеше дали Арчи не го е излъгал, може би беше използвал името на Касий, за да се опита да го принуди да изпълни поръчката. Ако беше така, поемаше голям риск. Но ако наистина Касий беше поръчал кражбата, значи Арчи хвърляше

заровете, без да разбира нито правилата, нито играта на Касий. Нито дори какъв е залогът.

Кърк непрекъснато си напомняше, че не отговаря за действията и постъпките на Арчи. Ако Арчи се беше забъркал в тази каша, трябваше сам да си се оправя. Не че Том беше коравосърдечен. Просто такива бяха правилата.

Мина през магазина до две врати в дъното, отвори лявата и излезе на тясната платформа на склада.

Металните стълби вляво се виеха спирално към мръсния под на седем метра надолу. Желязната врата на отсрещната стена се отваряше към улицата зад магазина. Неоновите лампи на тавана тихо бръмчаха. По изцапаните бели стени бяха избили противни капки кондензация.

— Как е? — подвижна Том, докато слизаше. Краката му тропаха по скърцащите метални стъпала.

Младата жена, която се бе навела над лаптопа си, вдигна глава и отметна назад русите си коси.

— Има още малко работа. — Свали си очилата и потърка сините си очи. — Надписът хареса ли ти? — Английският ѝ беше безупречен, само с лек швейцарско-френски акцент.

— Чудесен е, Доминик. Права си. Златото наистина стои по-добре от среброто.

Тя се изчерви и отново си сложи очилата. Беше на двадесет и две и четири години бе работила за баща му в Женева. След погребението се бе съгласила да му помогне да пренесе стоката в Лондон и да продължат бизнеса тук. Кърк се надяваше, че ще се сработят.

— Това ли са последните? — Той кимна към кашоните, струпани на пода на склада.

— Да. Остават още три — тези там.

— Тези ли? — Том се приближи до трите кашона, които му беше посочила.

— Аха. Би ли ми казал номерата отстрани?

— Разбира се. — Той наклони глава, за да прочете цифрите. — Едно три едно две седем едно.

Доминик затрака на компютъра.

Том клекна до следващия кашон и тъкмо да каже номера му, от платформата горе се разнесе носов глас:

— Много работиш, Кърк. Май си обрал Бъкингамския дворец, за да се сдобиеш с всичко това.

— Детектив Кларк — безизразно каза Том, без да си прави труда да вдига глава. — Първият ни клиент.

Кларк запали цигара от фаса си и го хвърли през перилата в краката на Том.

— Детектив сержант Кларк, Кърк. — Дръпна от цигарата и слезе в склада. Странно, но стълбите не издадоха и звук под ленивите му стъпки. — Някои неща се попромениха, докато те нямаше.

— Детектив сержант? Явно здравата са закъсали.

Мускулите на врата на Кларк нервно потрепнаха. Беше висок, макар че увисналите рамене му придаваха вид на по-нисък. Освен това беше обезпокоително слаб. Сивкавата му кожа беше опъната върху заострените скули, устните — свити в постоянно намръщена и недоволна гримаса, а косата — оредяла и сресана напред, за да прикрие оплешивяването. Кокалчетата на китките му стърчаха от почти прозрачната кожа и изглеждаха толкова крехки, че сякаш можеше да се счупят, ако стиснеш ръката му по-силно. Единственият цвят по него бяха разкъсаните капиляри, осеяли лицето му.

— Чух, че си се върнал, Кърк. Изпъзъл си от дупката, в която се криеше през последните два месеца. — Воднистите му очи проблясваха. — Та реших да намина. Светско посещение, за да не помислиш, че съм те забравил.

— Ако това може да те утеши, аз определено бях забравил за теб.

Лицето на Кларк се зачерви и Том разбра, че съсредоточава цялата си енергия в усилието да не се ядоса. Детективът кимна към помещението.

— И всичко това сега е твое, така ли?

Том обезпокоено погледна Доминик, но тя се беше вторачила в компютъра, сякаш изобщо не ги чуваше.

— Не е твоя работа, но е така.

— Един господ знае кой жалък нещастник си ограбил — студено се изсмя Кларк и подритна един кашон. Големите му обувки с дебели подметки сякаш бяха прикачени за мършавото му тяло и правеха краката му огромни. — А това? Какво има вътре?

— Губиш си времето, Кларк. — Нарастващото раздразнение на Том си пролича в гласа му. — Преместих бизнеса на баща си от

Швейцария и ще отворям магазина. Имам документи за внос в три екземпляра от швейцарските и от британските власти — за всичко.

Полицаят се подсмихна.

— Я ми кажи: пиенето или срамът, че има такъв син, го довърши?

Том стисна зъби и сивите му очи се присвиха.

— Мисля, че е време да си тръгваш. — И направи крачка напред.

— Заплашваш ли ме?

— Не. Искам да си тръгнеш. Веднага.

— Ще си тръгна, когато аз реша. — Кларк предизвикателно вдигна брадичка и скръсти ръце на гърдите си. Сивият му костюм бе лъснал на лактите.

— Доминик — каза Том, без да откъсва очи от детектива. — Би ли се свързала с полицията? Потърси комисар Джарвис. Кажи му, че детектив сержант Кларк отново ме тормози. Влезе незаконно в моята собственост, без да има заповед, и отказва да си тръгне.

Кларк пристъпи напред и Том усети цигарения дим в дъха му.

— Ще направиш грешка, Кърк. Всички правят грешки, дори ти. Много ще се зарадвам на грешката ти.

Хвърли цигарата, качи се по стълбите и излезе.

Доминик озадачено погледна Том и той нервно се прокашля. Знаеше, че този разговор все някога ще се състои, но смяташе да го проведе по своите условия, добре подготвен, а не като сега.

— Съжалявам — започна той, — но нещата не са такива, каквито изглеждат.

— Знам. — Тя се усмихна и отмести поглед встрани.

— В смисъл? — Том присви очи.

— Баща ти говореше доста, когато се напиеше — отвърна тя след кратко мълчание. — Включително за теб. Картинката ми е ясна. Твоят приятел полицаят просто запълни някои празноти.

Кърк седна на един кашон и потърка тила си.

— Щом знаеш, какво правиш тук?

— Да не би да си въобразяваш, че те мисля за единствения честен и почтен човек в бизнеса с произведенията на изкуството? Всеки има слабости. Твоите са по-приемливи, отколкото на мнозина други.

— Сериозно?

— Донякъде. — Доминик се усмихна и килна глава. — Отделях много време за бизнеса на баща ти. Нещата вървяха добре. Когато се запознахме, ти заяви, че възнамеряваш да поддържаш същото ниво. Просто реших да ти повярвам.

— Намеренията ми наистина са сериозни. Много повече от първия път, когато разговаряхме.

— А онази работа...

— Приключих. Сега това е всичко, което имам.

— Добре. — Тя бавно кимна.

— Добре? — Том учудено повдигна вежди. — Сигурна ли си?

— Да. — Доминик си сложи очилата и се обърна към компютъра.

8.

Смитсъновият институт, Вашингтон, окръг Колумбия

19 юли — 09:06

— А неофициално?

Бакстър скочи от бюрото и вкопчи пръсти в облегалката на стола.

— Неофициално са били запазени десет монети. — Дишаше развълнувано. На горната му устна избиха капчици пот. — Преди да бъдат претопени, се оказало, че са откраднати от монетния двор от Джордж Маккан, бивш главен касиер. Разбира се, той отрекъл. Но е той.

— Какво е станало с монетите?

— Две от тях се появили на нумизматични търгове през 1944 година. Един журналист се обадил в монетния двор и управата се обърнала към тайните служби. За десет години успели да открият всичките и да ги унищожат. С изключение на една.

— Не са могли да я намерят?

— Знаели са къде е. Единственият проблем бил, че не можели да се доберат до нея. Купил я египетският крал Фарук за колекцията си. Без да съзнава какво представлява монетата, министерството на финансите му издало разрешително да я изнесе от Съединените щати. Нямало начин да я върне.

— Макар да е знаел, че е открадната?

— За него това само повишавало цената ѝ. След революцията през 1952 година Фарук бил свален от престола. Новото правителство конфискувало колекцията му и продало всичко на търг, включително вече станалата известна „монета на Фарук“.

— Значи я е купил някой друг?

— Не. — Очите на Бакстър искряха, отразяваха вълнението му; той сякаш преживяваше събитията, които описваше. — Монетата изчезнала.

— Изчезнала? — Дженифър се премести по-напред на стола, заинтригувана от разказа му.

— Да, изчезнала. — Той сви пръсти, после ги разтвори и показва празната си шепа. — За четиридесет години. До 1996, когато агенти на министерството на финансите, представящи се за колекционери, иззеха монетата от един английски търговец в Ню Йорк и го арестуваха. — Очите му отново блеснаха. — Но след това той съди министерството — твърдеше, че е купил законно монетата от друг търговец. Делото беше разгледано в съда. Министерството се съгласи да продадат монетата на търг и да си поделят печалбата с него.

— Откъде знаеш всичко това? — попита Дженифър, озадачена от подробностите, които ѝ цитираше.

Той разпери ръце.

— Това не е обикновена стара монета, Дженифър. Била е открадната от монетния двор във Филаделфия, била е притежавана от крал, после изчезнала и се появила отново при драматични обстоятелства. „Двойният орел“ е забраненият плод, ябълката от райската градина. Тази монета е уникална. И страшно скъпа.

— За каква стойност става дума?

— Двадесет долара по номинална стойност. — Бакстър млъкна, за да постигне театрален ефект. — Иначе струва осем милиона.

Дженифър зяпна. Монета за осем милиона долара? Сумата беше невероятна. Нямаше логика да е толкова голяма, но определено си заслужаваше да убиеш някого, а и дори да умреш за нея.

— Националната нумизматична колекция получава образци на всички американски монети. В Залата за монети и медали са изложени два „двойни орела“ от 1933 година. Те и монетата на Фарук са единствените съществуващи „двойни орли“ от онази година, макар че естествено музейните експонати не са частна собственост и не се продават и купуват. Може да отидем да ги видим, ако искаш.

Залата всъщност беше дълга тясна галерия с вградени в стените витрини. Съдържанието им блестеше на светлината. Бакстър спря до един шкаф в средата на помещението и посочи.

Двете монети бяха отделени от останалите и поставени една до друга, така че да се виждат и двете им страни.

— Красиви са, нали? — Шепотът на Бакстър отекна в безлюдната зала.

Дженифър се наведе. Дъхът ѝ замъгли стъклото. Призрачните отпечатащи на предишни посетители се материализираха с диханието

й и мигновено изчезнаха.

— Оригиналният дизайн е поръчан от Теодор Рузвелт през 1907 година на скулптора Огюст Сен Годен. Под годината се виждат инициалите му. Стремил се е да улови нещо от величието и изяществото на монетите от древния свят. Мисля, че е успял. Ти как смяташ?

Бакстър почти долепи главата си до нейната и зашепна в ухото ѝ:

— Както виждаш, на едната страна е изобразен орел в полет, а на обратната — Статуята на свободата, с факел в дясната ръка и маслинова клонка в другата — тя символизира мир и просвещение. Красива е, нали?

Ръката му я погали по врата и инстинктивно се отдръпна, понеже Дженифър нервно размърда рамене. Веднага съжали, че го е направила. Обиденото му изражение ѝ показва, че разбира истинските ѝ чувства към него. В гласа му прозвуча гняв.

— За какво всъщност става дума, агент Браун?

— За това да разбере дали моята монета е фалшива, господин Бакстър. — Дори не опита да се държи дружелюбно. Вече беше късно за това.

— Невъзможно е да се каже, без да се направи анализ. Дизайнът очевидно е същият и изглежда истинска, но трябва да я изследваме, да вземем проби и да ги сравним с нашите оригинали. Това може да отнеме дни, дори седмици... — Гласът му постепенно заглъхна.

— Ясно. — Дженифър кимна. — Благодаря, че ми отделихте време, господин Бакстър. От лабораторията ще се свържат с вас за анализите. — Обърна се да си тръгне, но той я сграбчи за рамото. Пръстите му издраскаха черния плат на самото ѝ.

— Дженифър... Чакай. — Гласът му беше напрегнат, умолителен. — Не може да си тръгнеш ей така. Откъде взе монетата? Трябва да знам.

Тя се усмихна.

— Съжалявам, господин Бакстър, но информацията е секретна. Въпрос на национална сигурност. Убедена съм, че ще проявите разбиране.

9.

Академията на ФБР, Куонтико, Вирджиния

19 юли — 12:30

Корбет седна на пейката и сложи кафето на земята между краката си. Дженифър се настани до него, но не извади сандвича си от найлоновата опаковка. Обядът можеше да почака.

— Не може без лабораторен анализ. Ще го направя още днес следобед. Но той спомена нещо друго.

— Какво?

— Вероятно не е важно...

Корбет се намръщи. Вероятно имаше множество добри качества, но тя подозираше, че търпението определено не е сред тях.

— Каза, че всичките девет монети, намерени от тайните служби през четиридесетте години, били унищожени. Но преди да дойда тук, се обадох на един познат от министерството на финансите — дължи ми услуга. Та той неофициално ми каза, че били унищожени четири монети, а останалите пет се съхранявали в монетния двор във Филаделфия, а после, преди десетина години, били преместени във Форт Нокс, когато направили инвентаризация. Доколкото му е известно, все още са там.

Корбет бавно кимна и се облегна на пейката. Дженифър се вторачи в лицето му, забеляза пълното отсъствие на изненада и очите ѝ се разшириха.

— Но вие знаете това, нали?

— Френският лекар, който е извършил аутопсията на Раниери, е нумизмат — каза Корбет. Погледът му беше прикован в реката и в кръговете, които правеха рибите. — Познал е монетата. Затова ни я върнаха толкова бързо. Прочетох доклада. Вие потвърдихте всичко в него.

— Тогава защо трябваше да ходя там? — Дженифър се помъчи да овладее гнева си. Мислеше, че са ѝ дали шанс, но както всички други, и Корбет се отнасяше към нея с подозрение. — Някаква проверка ли е това? Защото ако е така, не ми е приятно...

— Много хора смятат, че не ставате за нищо и че сте просто пречка — прекъсна я той. — И че е трябвало да напуснете преди три години, след стрелбата.

Гледаше я в очите.

— Не мога да направя нищо по въпроса — отвърна рязко тя.

— Да. И това ви измъчва. — Корбет сви рамене и отново се обърна към реката. — Аз лично мисля, че всеки прави грешки. Различаваме се само по това как ги превъзможваме. Някои рухvat и така и не се съвземат. Други продължават напред и излизат от изпитанието два пъти по-силни.

— И към кои ме причислявате?

Той се замисли, после каза:

— Бяха ми необходими два дни, за да убедя министерството на финансите да потвърдят какво е станало с другите монети. Вие го направихте с едно телефонно обаждане. Да речем, че не ви смятам за човек, който се отказва лесно. — На лицето му се прокрадна нещо като усмивка. — Случаят е ваш.

— Благодаря, сър — с леко разтреперан глас каза Дженифър и стана. Това беше шансът, за който се надяваше и се молеше. — Веднага ще се заловя за работа.

— Добре. Утре сутринта ви искам в Кентъки. Проверете монетите. Ще ви уредя самолет.

— Да, сър. — Тя се обърна, но Корбет я спря.

— Между другото, кой е купил монетата на Фарук? Вероятно ще трябва да разговаряме и с него.

Дженифър бръкна в чантата си и извади бележника си.

— Според моя човек в министерството на финансите няколко души са наддавали на търг за нея. Купил я е някакъв холандец, строителен предприемач. — Погледна Корбет, за да види дали името му е познато. — Дариус ван Симсон.

10.

Квартал Маре, Четвърти район, Париж

19 юли — 18:00

— Vous savez pourquoi on appelle ce quartier le Marais?^[1]

Френският му беше безупречен. Дариус ван Симсон седеше зад голямото махагоново бюро, което заемаше дясната част на кабинета му. Извитите му вежди се извисяваха като сводове на грубовато изсеченото му кокалесто лице. Пясъчнорусата му коса и заострената козя брадичка леко потрепваха от полъха на прегрялата климатична инсталация. Ван Симсон пиеше на малки глътки уиски от тежка кристална чаша.

— Вероятно защото някога тук е имало тресавище.

Мъжът, който седеше срещу него, беше нисък и пълен, с подпухнало червендалесто лице и малки кафяви очи. Костюмът отдавна му бе отеснял и беше измачкан около раменете и на гърба. Олющеният му черен кожен колан не можеше да прикрие факта, че е разкопчал най-горното копче на панталоните си.

— Браво, мосю! — Ван Симсон одобрително удари по бюрото. — Точно така. През единадесети век рицарите тамплиери са го пресушили. Навремето кой би помислил, че през средновековието Маре ще се оформи като център на политическия живот във Франция? И че аристократите ще строят къщите си на тесните улици в квартала, за да са по-близо до краля?

Рейно кимна смутено, не беше сигурен дали трябва да каже нещо. Ван Симсон остави чашата си, стана и отиде в другия край на стаята и Рейно трябваше да се извърне, за да го вижда. Беше облякъл леко сако и сиви памучни панталони. Бялата му риза беше разкопчана на врата. Не носеше чорапи и босите му крака се потяха в кафявите велурени мокасини.

Между четирите големи прозореца имаше картини на Шагал, осветени от поставени в ниши прожектори. Цветовете изпъкваха, сякаш образите се проектираха в пространството.

— Разбира се, с годините повечето от тези чудесни къщи са били разделени на апартаменти, магазини или офиси, или просто са били съборени — продължи Ван Симеон, гледаше към двора долу. — В тази къща например имаше ресторанти, магазини и танцувално студио, преди да купя всичко и да я ремонтирам.

— Мосю Ван Симсон, всичко това е много интересно, но не разбирам каква връзка има с...

— Видяхте ли това? — Ван Симсон се приближи до белия архитектурен макет във витрината в средата на помещението.

Рейно въздъхна, стана и отиде при него.

— Какво е това?

— Нима не го познахте?

Рейно намръщено заразглежда разположението на улиците. Търговски център, паркинг, административни сгради и луксозни апартаменти около малко езеро. Изведнъж присви очи.

— Никога! Казах ви, че никога няма да го позволя!

Ван Симсон се усмихна.

— Нещата се променят, мосю Рейно. Мочурището може да прерасне в кралски дворец и дом на аристократ да западне в порутена къща. Време е парцелът да бъде разработен. Заблуждавате се, ако си мислите, че може да се изпречите на пътя на прогреса.

— Не, вие се заблуждавате с вашите адвокати и счетоводители — развълнувано заяви Рейно. — Няма да има продажба. Никога.

Ван Симсон въздъхна, кимна бавно, бръкна във вътрешния си джоб, извади голяма чекова книжка и я разтвори върху витрината. След това отвъртя капачката на сребърната си писалка и се усмихна.

— Трудно се преговаря с вас, мосю Рейно. Признавам ви го. Но стига с това... — той се замисли за подходящата дума — позиране. Имам разрешение за строеж. Хората ми вече направиха изкопа за първия етап на проекта. Вашият парцел е единственият останал. Колко искате?

— Въпросът не е в цената — възмутено възрази Рейно. — Семейството ми живее на тази земя от шестстотин години. Дедите ми са погребани там, както един ден ще стане и с мен, с моите деца и с техните деца. За нас това не е просто земя, парцел, а наш дом. Нашето наследство. Духът му тече във вените ни. Това не е точка от плана ви, нито бележка под линия в годишния ви доклад. Никога няма да го

продадем. Предпочитам да умра, отколкото да видя построена тази... грозотия.

Усмивката на Ван Симсон помръкна. Лицето му се намръщи и някак се съсухри, в тънките отвесни линии на бузите му се изписа гняв. Той отиде до бюрото и отпи още една глътка уиски. Ледът изтрака в кристала.

Неочаквано Ван Симсон се обърна и с всички сила запокити чашата, покрай главата на Рейно и в стената. Тежкото стъкло се строши в разцъфващи венчелистчета и за миг във въздуха затрептяха стотици миниатюрни дъги.

— Чашата беше една от двете, извадени от първа класа на „Титаник“. Единствените оцелели. Вашето упорство току-що ми струва сто хиляди долара — изсъска Ван Симсон на пребледнелия Рейно. — Вие не означавате нищо за мен. — Той щракна с пръсти. — Определено по-малко от чашата. Предизвикате ли ме, ще разберете какво означава да се изпречите на пътя ми. За последен път ви питам — колко искате?

По стената се стичаха тъмни струйки уиски, образуваха локвички около парчетата от счупената чаша. На фона на светлокафявия килим уискито приличаше на кръв.

[1] Знаете ли защо този квартал се нарича Маре? (фр.). — Б.пр. ↑

11.

Гробище „Хайгейт“, Лондон

20 юли — 15:30

Том вървеше между надгробните плочи. Сутрешната роса беше започнала да се изпарява. Осеяната с пукнатини пътека лъкатушеше надолу по хълма. На някои места асфалтът се беше изтъркал напълно и се виждаше старата калдъръмена настилка. Камъните бяха излъскани от стъпките на поколения опечалени хора.

Някога можеше да изреди по памет имената на повечето надгробни плочи между горната порта и гроба на майка си. Камъните стърчаха като криви зъби от жълто-кафявата почва. Някои се бяха наклонили, други не, но всички се рушаха от вятъра, слънцето и студа. Тук-там от пълните с дъждовна вода вази надничаха изкуствени цветя. В далечината, над бетонния масив на града, се извисяваше скиптърът на Бритиш Телеком.

Масивната плоча от черен мрамор се беше сгушила удобно в тревата, подслонена под увисналите клони на върба и преплетени храсти, които закриваха рушащата се стена на гробището. Написаните със златно букви все още ярко блестяха. Том прокара пръсти по тях — безмълвно проследи името. На днешния ден майка му щеше да навърши шестдесет години.

Ребека Лора Кърк

По баща Дювал

Навремето всички му казваха, че не е виновен, че понякога се случват такива неща. Нещастен случай, потресаваща трагедия. Дори съдебният лекар омаловажи произшествието, приписа го на техническа неизправност и изказа мнението, че майка му е проявила безразсъдство, като позволила на тринадесетгодишно момче да шофира, макар и на кратко разстояние и на обикновено неоживен път. Том почти им повярва.

Но очите на баща му на погребението и гневът, който блесна през сълзите, когато го прегърна, го убеди, че той не мисли така. И че ако майка му му е разрешила да шофира, е било само защото той я е молил и е настоявал. И че все едно я е убил. Когато порасна, Том често се питаше дали, когато го беше прегърнал толкова силно в онзи ден, баща му не се бе опитал да го удуши.

Несъзнателно си играеше с ключодържателя от слонова кост, който баща му му бе подарил няколко седмици, преди да умре. Пое дълбоко дъх. Мирисът на пръст и окосена трева го успокояваше и му напомняше за дългите лениви летни следобеди в градината, преди да се случи всичко това. Преди да бъде оставен на самотата си. И на чувството за вина. Защото след онзи ден баща му никога вече не го прегърна.

— В мрамора се крие истинско богатство — прекъсна мислите му познат отблъскващ глас, който нямаше право да е тук. — Познавам един тип, който може да свърши работата вместо нас. Отделя горния слой и отново ги гравира. Търговците на черно не забелязват разликата.

— Арчи? — Том се обърна рязко. — Как... Защо... Какво правиш тук, по дяволите?

Отдавна се беше питал как изглежда Арчи и се бе опитвал да си представи лицето му по гласа му — изражение, подходящо на тембъра. С всеки разговор по телефона добавяше по някой щрих към образа — още една бръчка около очите, малка гърбица на носа, позаострена брадичка. Понякога почти успяваше да си внуши, че го е виждал. Сега обаче за пръв път пред него стоеше действителният Арчи. Въображаемият лик мигновено се разпадна и Том установи, че не може да си спомни нищо от него.

Арчи беше четиридесет и пет годишен, слаб, към метър и седемдесет и пет. Лицето му беше овално, а косата подстригана съвсем късо, оредяла и бухнала само над челото. Костюмът му очевидно беше ушит по поръчка, вероятно от „Савил Роу“. Платът беше на тънки райета и би изглеждал неуместно във всяка търговска къща в Сити.

Синята му риза беше разкопчана. Носеше червени тиранти в тон с чорапите. Дрехите му бяха скъпи, с оригиналните етикети на точните места — изискано търговско клеймо, което даваше възможност на

Арчи да се движи безпроблемно в света на елегантността и бързо спечелените пари, в който живееше.

Въпреки това в него имаше нещо грубовато и лукаво. Лицето му беше леко сбръчкано, брадичката — потъмняла от неизбръснатата брада, ушите му стърчаха. Държеше се непринудено и самоуверено като човек, който знае как да се справя със себе си и с останалите. Тъмнокафявите му очи обаче загатваха друго. Арчи се страхуваше.

Том се огледа обезпокоено, притеснен, че Арчи може би не е дошъл сам.

— Всичко е наред, приятел. — Арчи вдигна ръце. — Сам съм.

— Не ме успокоявай — с твърд като камък глас отвърна Том. — Какво става? Знаеш правилата.

— Разбира се, че ги знам. Нали аз съм ги измислил, по дяволите — изсмя се Арчи.

Идеята да не се срещат беше негова. Така било по-безопасно. Трябвало да знаят само имената и телефонните си номера. Като бе дошъл при него, Арчи беше нарушил най-важното си правило. Това беше отчаяна постъпка, зов за помощ. Или може би номер?

Том скочи срещу него и му нанесе два бързи удара: с дясната ръка в корема, а с лявата по главата. Първият изкара въздуха на Арчи, вторият го повали на земята.

— Подслушвателно устройство ли носиш, копеле? Сключил си сделка с Кларк да ме предадеш? — Коленичи и го претърси, за да провери дали крие предавател, но не намери нищо.

— Да ти го начукам. — Арчи се закашля. — Не съм проклет доносник. — Изправи се, изглежда Том ядосано и изтръска сакото си.

— Вчера се появи Кларк. Обеща да ме прибере на топло. А после, след като десет години сме се отбягвали, ми цъфваш ти и разкриваш самоличността си. Какво да мисля? Че е случайно съвпадение?

— Кларк ли? Гаднярът с косматия задник? Да не мислиш, че ще се изложи на риск заради него? Би трябвало да ме познаваш по-добре.

— Трябва ли? Арчи, когото познавам, не нарушава правилата.

— Виж какво, проследих те дотук от къщата ти с магазина. Съжалявам. Трябваше да те предупредя. — Арчи вече говореше спокойно и потъркваше скулата си.

— Знаеш къде живея? — Том учудено поклати глава.

— Последният ни разговор ме разтревожи. Затова проучих едно друго. В Лондон няма много хора на име Том Кърк. Твоята къща беше третата, която проверих.

— Господи, ти дори знаеш името ми! — гневно прошепна Том и се огледа.

— Неприятно ми е да ти го кажа, но винаги съм го знаел. От първата работа, която свърши за мен. И двамата не обичаме да рискуваме. Досега не ми се е налагало да го използвам.

— Губиш си времето, защото това няма да промени нищо. Казах ти да потърсиш друг да изпълни поръчката.

Арчи се притесни.

— Не е толкова лесно.

— Защо да не е? — Том присви очи. — Не съм искал да работя за Касий. Решението си е твое. Сам се оправяй.

Арчи го погледна виновно.

— И аз не съм те препоръчал на Касий. Той поиска да работиш за него.

— Какво? — Сега беше ред на Том да се притесни.

— Един от неговите хора дойде при мен — започна Арчи, наведе глава и се вторачи в земята. — Проклет чужденец. Понякога ми се струва, че всички англичани са напуснали страната. Както и да е. Та той каза, че ти си най-добрият и само ти можеш да свършиш работата — обичайните сладкодумни приказки. Отвърнах, че е починал твой близък и си заминал в чужбина за няколко месеца, да си намери друг. Но той каза, че ще чака. И когато ти се върна, всичко се почна пак.

— Значи от самото начало си знаел, че Касий е в дъното? Излъгал си ме.

— Е, и какво от това? — Арчи като че ли чак се възмути. — Какво да направя? Да му откажа?

— След толкова години съвместна работа можеше поне да ми кажеш истината.

Мобилният телефон на Арчи зазвъня пронизително — същински писък на дете, спускащо се по перилата на стълбище. Арчи бръкна в джоба си, извади го, погледна номера на екрана и го изключи, после вдигна глава.

— А ти можеше да удържиш на думата си. Обеща да изпълниш и двете поръчки. Не можеш да откажеш просто ей така. Да не си

мислиш, че това е игра? Опитвам се да въртя бизнес, който те направи много богат. Аз намирам купувачите, ти свършваш работата. Такъв е механизмът. Така действаме от десет години. Дали нарочно не съм ти казал, че работата е за Касий? Да, точно така, по дяволите. Купувачът си е купувач. Парите му са като на всеки друг.

— Винаги става въпрос за пари, нали? Само че изведнъж си загреял, че парите не са същите и са придружени с условия.

Арчи пристъпи към него. Черните му туристически обувки потънаха в меката трева.

— Защо се дърпаш, Феликс? Дай да пийнем по бира и да поговорим.

— Феликс го няма вече. Изчезна.

— Просто още една поръчка. После, ако искаш, откажи се.

— Откога се занимаваш с тези неща, Арчи? Двадесет? Двадесет и пет години?

Арчи сви рамене.

— Някъде там.

— Никога ли не си се питал как си стигнал до тази точка в живота си? — тихо и настойчиво заговори Том. — Как някое различно решение или постъпка от време на време може коренно да промени нещата? Понякога ми се струва, че моят живот прилича на редица плочки от домино, които съм съборил преди петнадесет години. Дори не си спомням как падна първата — и изведнъж се озовах в това положение.

Арчи се изсмя.

— Крадец със съвест, появила се с настъпването на средната възраст? Измисли нещо друго, приятел.

Отново иззвъня мобилен телефон — този път със серия неистови пиукания, които се засилваха и зачестяваха. Арчи бръкна в другия си джоб и извади втори телефон. Ръкавът му се вдигна и на китката му за миг проблесна дебела златна гривна. Този път Арчи отговори на обаждането.

— Ало... Не в момента... Около петстотин... Не, няма сделка, ако не вземе всичко. Да, до скоро.

Том го изчака да пусне телефона в джоба си и продължи:

— Знаеш ли, на тридесет и пет години съм и откакто навърших двадесет, не съм прекарвал повече от четири седмици на едно и също

място.

— Да те съжалявам ли, какво? — изсумтя Арчи. — Така са те обучили. Затова си толкова добър. Това е част от занаята.

— В живота има по-важни неща от този занаят, Арчи.

Очите на Арчи заискриха от нетърпение.

— Съжалявам, носните ми кърпички свършиха.

— Всяко хубаво нещо има край. Дори това. Дори ние.

Арчи въздъхна.

— Очевидно не искаш да ме разбереш. Ако до седмица не занесем стоката, и двамата сме мъртви. Точка. — Гласът му звучеше безразлично, но очите му блестяха. — Разправят, че Касий бил загубил всичко в някаква сделка и е бесен. Ето защо няма да позволи това да му се изплъзне и няма да приеме извинения. И щом аз те намерих, ще те открие и той. Ако ще решаваме въпроса, ще трябва го направим заедно. Съжалявам, Том, но проблемът не е само мой, а и твой. Наш.

12.

Форт Нокс, Кентъки

20 юли — 10:05

Черен форд „Експлорър“ взе Дженифър от апартамента ѝ и я закара до вашингтонското летище „Рейгън“. В един от страничните хангари я чакаше жълто-кафяв самолет „Чесна Ситейшън Ултра“. Корбет явно не се шегуваше, когато уреждаше нещо.

Самолетът беше нов. Дженифър беше единственият пътник. Отпусна се на меката кожена седалка и протегна крака на тясната пътека. След двадесет минути чесната се извиси като стрела в ясното небе на Вашингтон.

Летенето винаги я изнервяше — преди години при едно пътуване имаше въздушна яма и самолетът пропадна хиляда и петстотин метра. Сякаш се блъснаха в стъклена стена и се плъзнаха надолу по нея. Излитането и приземяването бяха най-неприятни и Дженифър несъзнателно се вкопчваше в облегалките. Този път обаче, уморена от ранното тръгване, заспа дълбоко и се събуди едва от лекото подскочане на докосналия земята колесник.

Примига и погледна през прозореца. През овалното стъкло се виждаше одеяло от ниви в различни нюанси на жълтото, всяка оградена с тъмна ивица дървета. Отдясно наляво минаваше един-единствен тънък като конец път и изчезваше в двете посоки в трептящата омара на жегата. Върху равната земя като островчета се извисяваха усамотени чифлици. После самолетът рулира и Дженифър видя оградата на военновъздушната база.

Слезе на пистата и се ръкува с мъжа, който я чакаше.

— Добре дошли в Кентъки, агент Браун. Аз съм лейтенант Шепард. Ще ви придружа до хранилището.

— Благодаря — отвърна тя. Не успя да сдържи усмивката си. Шепард се бе издокарал страхотно: карираните му розови панталони, бялото поло и жълтата шапка с козирка срещу слънцето се надпреварваха за вниманието ѝ. Усмиваше ѝ се широко и въодушевено стискаше ръката ѝ.

Дженифър внимаваше да не си съставя мнение за хората прекалено бързо. Беше наследила тази черта от майка си, която твърдеше, че времето било единствената надеждна лупа за преценяване на характера. Сега обаче инстинктивно хареса Шепард. Той беше жизнерадостен, весел и самоуверен и се държеше непринудено и искрено. Крещящото му облекло всъщност само засилваше приветливия му вид.

Той погледна дрехите си и ѝ се усмихна виновно. Кафявите му очи блестяха на гладкото, загоряло от слънцето лице.

— Надявам се, че ще ме извините. Отивах да играя голф, когато ми се обади да ви посрещна. Нямах време да се преоблека.

Дженифър кимна.

— Не се притеснявайте, лейтенант. Благодаря, че дойдохте да ме вземете. Далеч ли е?

— Не. Не и с това бебче. — Той посочи бяла количка за голф.

— С това? — Тя го погледна учудено.

— Да. — Шепард седна зад волана, протегна ръка и сложи на покрива червена лампа. — Един приятел от инженерните войски направи някои подобрения. Падате ли си по колите?

— Навремето с баща ми поправяхме и карахме фордове „Мустанг“, ако това се брои — усмихна се тя.

— Е, значи може би вие трябва да шофирате — предложи Шепард и се премести. — Тъкмо ще ми кажете как според вас се представя тази красавица.

— Добре. — Дженифър сви рамене, седна зад волана и превъртя ключа на стартера. — Държите ли се здраво?

— О, да.

Освен хранилище на американския златен запас Форт Нокс беше и оръжейната столица на Съединените щати. Тук живееха и работеха тридесет и две хиляди служители от американските военни сили. Колата фучеше покрай казарми, трапезарии, полигони и войници, които маршируваха или тичаха в строй.

Дженифър слаломираше между войниците и сградите. Червената лампа на покрива проблясваше. Идващите насреща превозни средства натискаха клаксоните. Шепард крещеше напътствия. Беше се вкопчил с всичка сила в дръжката, за да не се изплъзне от лъскавата бяла пластмасова седалка. Пътуването явно му доставяше удоволствие.

Пред тях се появи облицованото с гранит хранилище. От разстояние на Дженифър ѝ се стори, че сградата е съвсем обикновена, не много по-голяма от малък административен блок, нещо като ниска банка в местен търговски център. Но докато се приближаваха, се видя, че е солидна и масивна като планина.

Комплексът беше на две нива. Горният етаж беше по-малък от първия и имаше стъпаловиден покрив. На еднакви разстояния на стените бяха монтирани прозорци със стоманени рамки, същински амбразури на крепост. Влизаше се през една-единствена порта във високата пет метра стоманена ограда, опасваща хранилището. От двете страни имаше въоръжени пазачи. Тревата край служебния път беше грижливо окосена. В четирите ъгъла на сградата бяха построени бетонни бункери. Самотен работник косеше тревата край шосето.

— Построена е през тридесет и шеста. Първите пратки злато са пристигнали година след това — изкреця Шепард, за да надвика бръмченето на електрическия мотор на колата, докато гневно жестикулиращи войници се разпръсваха пред тях като кегли на боулинг. Дженифър кимна. Струваше ѝ се, че сградата е тук от паметивека, сякаш преди милиони години е изригнала от недрата на земята и после е била оформена и излъскана от продължителното въздействие на слънцето, дъжда и студа. — Връхната точка е била през 1941 година. Тогава тук са се съхранявали шестстотин и петдесет милиона унции. Разбира се, сега главният запас се пази във Федералния резерв в Ню Йорк, пет етажа под земята. Някой ден трябва да отидете да го видите. Казват, че Форт Нокс е като Дисниленд в сравнение с охраната там.

Дженифър намали, за да минат през портала. Пазачите козируваха на Шепард, очевидно, без да се впечатляват от дрехите му и от Дженифър зад волана.

Отблизо сградата беше още по-внушителна. Гранитните стени сякаш притискаха всичко. Тъмната им потискаща енергия смачкваше, смазваше и задушаваше. Дженифър изведнъж чу собственото си дишане, стори ѝ се, че движенията ѝ са забавени, сякаш под вода.

Монтираните високо на гранитните стени камери покриваха всеки сантиметър на хранилището. Прожектори, поставени на черни стълбове, бяха насочени към двора.

Пред главния вход се развяваше огромно американско знаме. Красиво изваяната златна емблема на министерството на финансите блестеше като малко слънце.

— Спрете — извика Шепард и Дженифър мигновено удари спирачки. Гумите се плъзнаха по асфалта и колата спря. — Брей — задъхано каза той. — Мисля, че поставихте световен рекорд.

— Колата наистина е бърза. — Тя изскочи навън и му хвърли ключовете. — Какво сте направили? Сменили сте предавките?

— Професионална тайна — усмихна се Шепард. — Какво ще кажете за управлението?

— Не завива достатъчно бързо. Предното ляво окачване трябва да се регулира.

— Ще го оправим. — Той й намигна. — Да тръгваме. Ригби ви чака — а мрази да чака.

Влязоха в хладната мраморна сграда.

13.

10:27

Както беше казал Шепард, капитан Ригби стоеше в голямото фоайе и чакаше Дженифър. Стисна ръката ѝ и се усмихна насила. Беше висок — поне метър и деветдесет. Униформата му беше безупречно чиста и изгладена, косата — подстригана късо. В очите му се четеше отлична подготовка и изпълнителност. Очевидно полагаше усилия да съгласува екстравагантното облекло за голф на Шепард със своя добре подреден свят. Дженифър реши да говори кратко и делово, защото усети, че Ригби няма да обърне внимание на нищо друго.

— Много ви благодаря, че се съгласихте да се срещнете с мен, капитане.

— Няма защо, агент Браун — сковано отвърна той. — Всички си вършим работата.

Начинът, по който светлосините му очи се присвиха над тънкия нос и високите скули, загатваше какво всъщност си мисли: смяташе, че това е загуба на време. Не искаше нито нея, нито други федерални агенти в базата си, за да му задават въпроси, да нарушават установената му практика и да цапат лъскавия под с обувките си. Искеше Дженифър да се махне. Незабавно. Е, това я устройваше напълно.

— Получихте ли инструкции от Вашингтон?

Той кимна.

— Да, пристигнаха сутринта. Не сме пипали предметите, както се изисква в тях.

— Добре. Тогава, преди да слезем долу, се питам дали бихте отговорили на няколко въпроса.

— Какви въпроси? — Тонът на Ригби мигновено стана подозрителен.

— Каквито реша да ви задам, капитане — твърдо отговори Дженифър.

— Хранилището е секретно — енергично възрази той. — Ако смятате, че ще разкрия поверителна информация без изрична заповед,

предлагам да се върнете на самолета, агент Браун.

— А ако вие смятате, че ще си тръгна оттук, без да съм получила всичко, което искам, предлагам да прочетете още веднъж инструкциите, капитане. — Тонът ѝ беше неумолим и непреклонен, очите ѝ блестяха предизвикателно. Обикновено не повишаваше тон, но в случая усети, че Ригби е свикнал да не реагира на друго. — Заповедите изрично упоменават пълно и безпрекословно съдействие на ФБР, докато трае разследването, включително разкриване на секретни процедури за сигурност, свързани със случая. Ако имате проблем с това, предлагам веднага да отидете в кабинета си и да се обадите на вашите и на моите шефове във Вашингтон. Мисля, че и двамата знаем какъв ще е отговорът.

Настъпи неловко мълчание, нарушавано само от скърцането на подметките на обувките за голф на Шепард, който нервно преместваше тежестта си от крак на крак. Ригби се изчерви и сви юмруци толкова силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Дженифър стисна устни и се вторачи в него. Накрая той направи някаква гримаса, наподобяваща усмивка, и отстъпи:

— Добре.

— Нямам намерение да си пъхам носа в работата ви, капитане — каза Дженифър с по-помирителен тон, след като бе постигнала своето. — Искам само малко информация за хранилището за доклада си. Например дали е военна, или федерална собственост.

— О, по малко и от двете — облекчено отвърна Ригби, макар че в гласа му все още се долавяше непогрешима нотка на нервност и припряност. — Сградите са построени на земя на военните, затова те осигуряват охраната и защитата. Но хранилището е подчинено на министерството на финансите и персоналът се състои от офицери от полицията на монетния двор. Общо сме двадесет и шестима.

Дженифър се намръщи.

— Сгради? Видях само една.

— Не. — Ригби поклати глава. — Две са. Едната, в която сме в момента, е едноетажна външна фасада, направена от гранит и облицована с бетон. Трезорът е отделна сграда на две нива, построени от стоманени плочи и греди, и всичко е обвито в железобетон.

— Как се влиза там?

— През тежка двадесет тона стоманена врата.

Тя кимна доволно.

— Хубаво. Тогава да започваме.

— Добре.

Ригби тръгна. Дженифър вървеше до него, Шепард крачеше след тях. Тя скоро разбра какво има предвид капитанът за двете сгради. Фоайето водеше към коридор, който опасваше трезора. От външната страна имаше кабинети и складове. Пространството беше тясно и потискащо и Дженифър разпозна същата неумолима анонимност, каквата беше виждала в други федерални обекти и в самото ФБР. Изпита облекчение, когато излязоха на по-широко в отсрещната страна на сградата.

Големите стоманени капаци във външната гранитна стена и товарните платформи и рампи предполагаха, че точно оттук се внасят и изнасят кюлчетата злато. Срещу единия капак блестеше масивната стоманена врата на трезора.

— Никой не знае комбинацията — обясни Ригби. — Изискват се всъщност три комбинации, всяка от които е известна на различни членове на екипа ми.

Отиде до едно табло вдясно от вратата. През бронираното стъкло, което гледаше към фоайето, Дженифър видя други двама мъже, отправили се към подобни табла. След десет секунди се чу поредица от силни изщраквания и с приглушено бръмчене масивната врата започна да се отваря към тях. Стоманените бутала блестяха и съскаха като парен локомотив.

— Определено поразително устройство.

При тези думи Ригби се усмихна и Дженифър почувства, че първоначалното му неодобрение поне временно е напуснало съзнанието му.

— С гордост мога да заявя, че обектът е по-обезопасен от повечето ни ракетни силизи. Намираме се в обзаведена с абсолютно всичко военна база. Имаме собствена електроцентрала, водоснабдителна система, стратегически хранителни запаси и денонощно наблюдение на триста и шестдесет градуса. Тук не влиза и не излиза нищо, което не трябва.

Влязоха в трезора и тръгнаха по тясна метална платформа. Асансьорът ги свали в подземие. Ригби отвори вратата и Дженифър бавно се огледа.

Помещението наподобяваше огромен склад и се състоеше от две нива, изградени около централната площадка, където стояха. Всеки етаж беше разделен на отделения, преградени с дебели стоманени решетки — приличаха на грамадни клетки. И бяха пълни с кюлчета злато. Дженифър затаи дъх, сякаш дишането ѝ можеше да събуди задрямалия змей, който пази приказното съкровище.

— Внушително, нали? — Шепард намигна. — Поразява ме всеки път, когато го видя.

Дженифър само кимна. Златото беше навсякъде, където погледнеше, блестящо и сякаш живо, огромна монолитна маса, ритмично пулсираща на примигващата светлина като удари на мощно сърце.

— Непрекъснато идват и заминават товари. — Ригби посочи три сребристи контейнера с емблемата на министерството на финансите. — В тях се пренасят кюлчетата. Тези трябва да бъдат транспортирани днес следобед.

— Наистина е много впечатляващо. — Дженифър се усмихна. Комплиментът ѝ за хранилището, изглежда, бе превърнал Ригби в образец на сътрудничество между службите им.

— Предметите, които искате да видите, са ей там. — Той я поведе към едно отделение в отсрещната страна на помещението.

— Както виждате — Ригби вдигна една метална плочка, прикрепена към вратата, — всички отделения са запечатани. Когато печатът се счупи, хората на монетния двор правят опис на съдържанието и отново го запечатват.

Той счупи печата, извади ключ, отвори и влезе. След минута се върна с тънко алуминиево куфарче.

— Мисля, че сте дошли за това.

— Ще го отворя тук.

— Както желаете.

Ригби занесе куфарчето до единия контейнер и го сложи отгоре. Дженифър протегна ръце и щракна ключалките. Звуците отекнаха в залата като изстрели. Шепард и Ригби мълчаливо застанаха от двете ѝ страни.

Тя вдигна капака. Вътре имаше по-малка кутия, дълга двадесет и широка петнадесет сантиметра, покрита с тъмносиньо кадифе, протрито в краищата. Отгоре беше щампован златният печат на

американското министерство на финансите, поизбледнял и загубил блясъка си.

Дженифър извади кутията, натисна златното езиче и тя се отвори. Гърлото ѝ изведнъж пресъхна. Кутията беше подплатена с кремавобяла коприна, скроена така, че да обхване пет големи монети, две отгоре и три отдолу.

Кутията обаче беше празна.

14.

Амстердам, Холандия

21 юли — 16:40

Синди и Пит се забавляваха. Лондон беше внушителен, Париж красив, а Амстердам забавен. Кафенетата, момичетата във витрините, каналите. Беше коренно различен от Тълса, Оклахома. По дяволите, портиерът в хотела дори се опита да им продаде марихуана. Двамата се престориха на стъписани, но тайно останаха доволни. Това правеше пътуването им някак по-автентично.

Освен това Амстердам беше специално място за Синди — баба ѝ и дядо ѝ бяха избягали от Холандия през тридесетте години. Предишния ден тя едва издържа на вълнението, когато посетиха дома на Ани Франк.

— Горкото мило момиче — хлипаше Синди в обятията на Пит, гримът се стичаше на криволичещи струйки по лицето ѝ.

Днес беше последният им ден и след като две седмици бяха обикаляли музеи и градове, решиха, че спокойната разходка по каналите е идеалният начин да завършат пътуването, така че облечени в еднакви каубойски якета се качиха на едно корабче да пообиколят града. Екскурзоводката беше симпатична, показваше им забележителностите и те разбраха, че идеята им е била страхотна.

Както обикновено, Синди носеше огромния си пътеводител — подарък от емоционалната ѝ майка. Смяташе, че справочникът е евангелие на всички европейски неща. Вярваше толкова на написаното там, че беше придобила досадния навик да сравнява обясненията на екскурзоводите с текста в пътеводителя и да шепне на Пит, ако те сгрешаха или пропуснеха някой важен според нея факт.

Пит кимаше и издаваше съответните звуци, но я слушаше с половин ухо. Най-важното за него беше да заснеме с видеокамерата колкото е възможно повече от пътуването им. Затова, докато Синди бе забила нос в пътеводителя, той бе долепил око до камерата и снимаше всичко, което видеше.

Дори беше усъвършенствал интересен собствен кинематографски стил — прокарваше камерата нагоре и надолу по сградите или внезапно увеличаваше или смаляваше обхвата, като образът ставаше неясен и нестабилен. Сега, докато минаваха под един мост, Пит се опита да заснеме особено амбициозен кадър и рязко премести обектива от детайла на върха на една къща към панорамен изглед на канала. След това бавно обходи редиците туристи по седалките и екскурзоводката на носа на корабчето. Усмихна се. Тя наистина беше симпатична.

Изведнъж нещо привлече погледа му. Като бивше ченге. Пит усещаше кога нещо не е наред и инстинктивно премести камерата надясно, така че лицето на екскурзоводката да заема само половината екран.

Притесненият човек с бронзов загар и обръсната глава в телефонната будка точно преди следващия мост изглеждаше наистина странно, но двамата мъже в тъмни костюми, които слязоха от черен рейндж роувър и тръгнаха към него, бяха още по-странни. В походката им имаше сдържана енергия, а в държането им — самоувереност като на куче, дърпащо се на каишката в ръката на стопанина си. Двата сякаш всеки момент щяха да се откъснат и да се развихрят.

Пит насочи камерата към телефонната будка точно когато онзи с обръснатата глава ги видя. Мъжът изпусна слушалката и се огледа — но ги бе забелязал твърде късно и очевидно нямаше къде да избяга.

Гърбовете на мъжете го скриха. Пит снимаше, не смееше да мигне, за да не изпусне нещо. Изведнъж раменете на двамата се разделиха и той видя човека в будката. Беше вдигнал ръка пред устата си и гледаше невярващо. На слънчевата светлина блесна назъбено острие — очертата се на фона на кобалтовото небе само за секунда, после се стрелна надолу и се заби в гърдите на непознатия. Той се строполи на земята.

Пит увеличи образа. Двата мъже се наведоха над трупа и претърсиха джобовете му. Но точно когато щеше да заснеме лицата им, корабчето мина под някакъв нисък тухлен мост и те се скриха от погледа му. Когато излязоха от другата страна на моста, мъжете и колата бяха изчезнали.

— Мамка му. Видя ли? — прошепна Пит на съпругата си. Устата му беше пресъхнала — и от вълнение, и от страх. Камерата му беше

прикована в трупа, паднал в сянката на телефонната будка.

— Да, знам, скъпи — отвърна Синди и поклати неодобрително глава. Големите ѝ обеци весело подскочиха до загорелите ѝ от слънцето бузи. — Там е живял Ван Гог, а тя не спомена нищо!

ВТОРА ЧАСТ

*Покрий вината с тънък пласт
от злато
и ще ти счупи меча на закона,
обвий я с колкото си щеш
парцали —
ще я пониже сламка на гимей.*

[\[1\]](#)

Уилям
Шекспир,
„Крал Лир“,
(Четвърто
действие,
шеста сцена)

15.

Централата на ФБР, Вашингтон, окръг Колумбия

22 юли — 14:07

Вентилаторът беше включен на максималната степен и от вибрациите се плъзгаше по лъскавата маса в заседателната зала. Накрая спря до тънкия метален ръб, заплашваше всеки миг да падне.

— И така, да ги прегледаме още веднъж — предложи Дженифър, допи вече топлатата и безвкусна кока-кола и пусна празната чаша в препълненото кошче за отпадъци. Специален агент Пол Виджиано уморено повдигна черните си вежди.

— Защо? Вече проверихме всеки по сто пъти. Сравнихме ги с базата данни на ЦРУ и Националния център за информация по престъпността. Прегледахме банковите им сметки. Проучихме съпругите, родителите и дори децата им, за бога. Няма нищо. Чисти са.

Дженифър стана и тръгна покрай масата. Лампите над главите им се отразяваха в лакираното орехово дърво.

— Няма да мръднем оттук, докато не открием нещо — заяви тя. Погледът ѝ се стрелкаше между купчините книжа и разпръснатите по цялата маса папки и кутии — резултата от двудневното ѝ разследване.

Виджиано също стана. Беше строен и мускулист, тъмните му коси бяха пригладени назад, лицето — леко брадясало. Ядосано поклати глава и напъха бялата си риза в панталоните на тъмносиния си костюм, ушит от лъскав плат на тънки червеникави нишки.

— Знаеш ли какво? В тази работа има нещо гнило. — Удари с юмрук по масата, вентилаторът се заклати несигурно и най-после се прекатури и безпомощно падна на пода.

Дженифър беше съгласна, че има нещо гнило. През последните два дни Корбет се бе опитал да ограничи броя на хората, участващи в разследването, но подобни случаи не можеха да се пазят в тайна дълго. Те просто бяха удобна възможност да поискаш по-щедро финансиране, шанс да изместиш другите отдели и агенции и да грабнеш по-голям дял от федералния бюджет. Вашингтон всъщност живееше от такива случаи и се молеше да са по-чести.

— Да, пълна каша, но ние я забъркахме — отвърна тя. — Затова ще трябва сами да се оправяме.

И вдигна вентилатора на масата. Виджиано пак поклати глава и поразхлаби възела на вратовръзката си в камуфлажни цветове. Дженифър знаеше, че му е по-трудно, отколкото на нея, дори само защото беше десет години по-възрастен. Преди две години бе работила по негов случай и той се бе опитал непохватно да флиртува с нея, но тя отхвърли опитите му за сближаване колкото е възможно по-учтиво. Сега тя ръководеше разследването и той явно беше засегнат, макар че чувствата му бяха последното, което я притесняваше. Беше положила твърде много усилия, за да получи тази възможност, и нямаше да му позволи да я провали. Освен това, макар че не ѝ беше приятно да го признае, през последните няколко години трябваше да се примири с много глупости, затова сега се чувстваше добре поне веднъж да е от другата страна.

— Виж какво, бях там и видях всичко — настойчиво продължи тя. — Невъзможно е да влезеш и да вземеш нещо. Онзи, който го е направил, е познавал подробно разположението на трезора и охранителните системи.

— Голяма работа — изсумтя Виджиано. — Всичко на тоя свят се продава. Всеки може да получи чертежите и плановете на Форт Нокс, ако поиска. Важното са парите. — Потърка палец и показалец, вдигна ги пред лицето ѝ и се усмихна.

— Да не мислиш, че държат чертежите в кметството? Разположението, алармените системи и кодовете за достъп? — иронично попита Дженифър. — Всичко, свързано с хранилището, е секретно. Сигурно изгарят дори окосената трева. Мерките за сигурност са изключително строги. Казвам ти — трябва да е замесен вътрешен човек. Затова ще ги прегледаме пак.

— Както кажеш. — Виджиано отчаяно прокара пръсти през къдравите си черни коси и взе папката, която беше хвърлил на масата. — Откъде държиш да започнем? — Очите му блестяха гневно, изпълнени с негодувание.

— Отначало. Колко души са имали достъп или са били в трезора през последната година. Ако трябва да се върнем още по-назад, ще го направим, но първо нека се съсредоточим върху това.

Виджиано замърмори, но пак почна да проверява списъците.

— Същото като преди. Четиридесет и седем души.

— С мен стават четиридесет и осем.

— За идиот ли ме мислиш? Ти си четиридесет и седмата. — Брадичката му щръкна от възмущение.

— Така ли? Как го изчисли? — Дженифър прегледа набързо нахвърлените си записки, пресмяташе наум.

— Двадесет и петима пазачи от полицията на монетния двор, петнадесет души военен персонал, петима служители на министерството на финансите и двама федерални агенти, единият от които си ти. Малцина влизат там. — Виджиано вдигна листа и го размахва във въздуха, сякаш за да докаже правотата си.

— Странно. Ригби ми каза, че пазачите са двадесет и шестима. Затова получавам четиридесет и осем — отвърна Дженифър. Гладкото ѝ чело се сбърчи.

— Кой?

— Ригби — троснато отговори тя, но устните ѝ трепнаха при спомена за розовите панталони на Шепард и преbledнялото лице на капитана.

— Според министерството на финансите са двадесет и петима. Имената на всички са тук. — Той вдигна няколко листа. — Сутринта ги изпратиха по факса.

— Дай да ги видя.

Виджиано сви рамене и ѝ ги подаде. Дженифър внимателно прочете имената, задържа вниманието си на последния лист, намръщи се и го обърна към светлината.

— Какво има? — Тонът на Виджиано мигновено стана отбранителен.

Без да отговори, тя потърка хартията между пръстите си и от първия лист падна втори. Виджиано преbledня.

— Двадесет и шестима са — тихо каза Дженифър. Гледаше навъсено единственото име на втория лист.

— Ама... — измънка той.

— Просто са се залепили.

Знаеше, че ако ролите им бяха разменени, Виджиано щеше да ѝ се скара и да я направи на нищо заради недоглеждането, но нейният стил на работа не беше такъв. Той се беше изложил и що се отнасяше до нея, това беше всичко. Нямаше смисъл да му натрива носа. Най-

важното беше да проверят дали новата информация ще ги доведе до нещо.

— Тони Шорт — прочете Дженифър. — Дата на раждане 18 март 1965 година. Починал.

— Починал? Тогава не влиза в сметката — с облекчение заяви Виджиано.

— Имал е достъп до трезора.

— Но е мъртъв.

— Умрял е съвсем скоро. — Тя сложи листа на масата и го бутна към него, за да прочете написаното. — Преди четири дни.

— Чиста случайност. — Гласът му прозвуча така, сякаш се опитваше да убеди и нея, и себе си.

— Може би. Но Тони Шорт е единственият, когото не сме проверили. Какво знаем за него?

Виджиано се обърна към преносимия си компютър и вкара името. След секунди информацията се появи на екрана.

— Бивш служител на нюйоркската полиция. Награден с почетен медал. Преди пет години прехвърлен в полицията на монетния двор. Женен, с две деца. Обичайните глупости. Всичко е тук. Починал, звездичка. — Той вдигна глава. — За какво е звездичката?

— Самоубийство — каза Дженифър. — Звездичката означава, че се е самоубил.

[1] Превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

16.

Кларкънуел, Лондон

22 юли — 19:42

Според надписа на някога гордата и внушителна фасада сградата беше построена през 1876 година и била фабрика за шапки. По-късно, през Втората световна война, започнала да произвежда копчета за униформите на Кралските военновъздушни сили. Когато Том я купи, беше занемарена. Магазинът и складът бяха празни, а горните три етажа бяха разделени на кабинети през шестдесетте години.

Том си избра за спалня просторното помещение на кабинета на изпълнителния директор. Необяснимо защо, там имаше облицована с мрамор баня, сякаш управленската загадъчност на бившия шеф щеше да рухне, ако персоналът заподозре, че и той като останалите използва тоалетна.

Идеята на Кърк беше да превърне най-горния етаж в огромна всекидневна с кухня и трапезария. На втория етаж щеше да има спални и бани, а на първия... Все още не беше решил какво да прави там. Може би още една изложбена зала за стоката?

Нямаше значение. Всичко беше предвидено за в бъдеще, след като ремонтира и отвори магазина. Засега трябваше да се примири с напуканото огледало на вратата на банята: оправи вратовръзката пред него, извади сребърните копчета за ръкавели от олющения шкаф и сръчно ги сложи на ризата си от „Хилдич енд Кий“.

— Чао — извика на Доминик, докато слизаше по бетонните стълби. Стъпките му отекваха по незастланото стълбище.

— Чао. — Тя се показва на вратата на втория етаж: беше се настанила в бившия финансов отдел. — Приятна вечер.

Том излезе. Залезът беше вишневочервен. Слънцето бавно се спускаше по оранжевото небе. По улиците шумолеше топъл ветреца. Той обичаше да гледа града по това време на деня — странен преходен период, когато изчезва един вид потребители и се появява друг.

Скоро стигна до Смитфийлд, една от най-старите борси за месо в Европа, съчетание от ниски викториански постройки от ламарина и

следвоенен хангар от тухли и бетон, заобиколени от други складове с различни размери, поразителна смесица от червени тухли и бял камък, готически прозорци и стоманени врати.

След пет минути беше в Хатън Гардън, центъра на търговията с диаманти в Лондон.

Вътре беше почти безлюдно. Нямаше ги нетърпеливите продавачи, които те увещават да влезеш и ти предлагат най-изгодната цена и обеци, подхождащи на огърлицата. Нямаше ги велосипедите на куриерите, микробусите на охраната и развълнуваните бъдещи младоженци, сравняващи цените по отрупаните с бижута витрини. Капаците бяха спуснати, съдържанието — прибрано на безопасно място за нощта, неоновите светлини — угасени.

Въпреки това улицата излъчваше скрита енергия, все едно, вместо да спи само си почиваше. Евреи с бледи лица и тъмни костюми все още стояха във входовете, шмугваха се в магазините и си разменяха обезпокоени погледи под перифериите на черните си меки шапки. Работата зад кулисите продължаваше, шлифоваха се диаманти, сключваха се сделки, стискаха се ръце и се брояха пари.

Вероятно защото в живота му липсваше ред, Том беше заинтригуван от това място. Също като в Смитфийлд, той черпеше душевна увереност от приемствеността на улиците, от ежедневния им цикъл и успокояващата прегръдка на познатите им обичайни занимания. В известен смисъл копнееше за тяхната предсказуемост.

Влезе в мрачното, неприветливо фоайе на „Хатън Гардън Сейф Депозит Лимитид“ и показа пропуска си на дежурните пазачи, които седяха зад прозорец с решетки. Те го провериха внимателно. Примигващите екрани пред тях обхващаха всеки ъгъл на фоайето и трезора и осветяваха лицата им в синьо. След проверката го пуснаха да мине през двете врати с метални решетки.

Железобетонният трезор в края на застланите с тъмнозелен линолеум стълби беше пет квадратни метра. Стените бяха от волфрамова стомана. Стоманените врати блестяха в сребристо на светлината на лампите. Номерата на кутиите бяха написани с черно. Колкото и необичайно да беше за този час на денонощието, вътре нямаше никого. Това го устройваше идеално.

Том извади ключ и показа на пазача, който го придружаваше, коя кутия иска да види. Двамата пъхнаха ключовете си в отделни

ключалки и ги превъртяха. Вратичката изщрака и се отвори. Том извади дълъг черен метален контейнер и го сложи на подноса, изскочил между редиците чекмеджета. На подноса имаше втори ключ. Том и пазачът отидоха до друга кутия и пъхнаха ключовете си. Този път Кърк изчака пазачът да излезе и чак после отвори черния контейнер.

Знаеше какво има вътре, но въпреки това изсипа съдържанието на малката кожена кесия в ръката си. Шлифованите диаманти на стойност четвърт милион долара, неговият дял за яйцето на Фаберже, което беше откраднал в Ню Йорк. Сделките с диаманти се осъществяваха много по-лесно, отколкото с пари в брой, стига да знаеш към кого да се обърнеш. Приемаха ги на повече места, отколкото кредитните карти „Американ Експрес“.

Том прибра диамантите в кесията, бръкна в джоба на самото си, извади яйцето на Фаберже и го сложи във втората кутия. Беше го увил в скиорската си маска — символичен акт, който нямаше да убегне от вниманието на Арчи, когато дойдеше да го вземе. Вкара чекмеджето в стената и заключи вратичката. После пусна кесията и ключа за втората кутия в първата, върна я на мястото ѝ и я заключи.

Мина покрай охраната, кимна на пазачите и излезе на улицата точно когато лампите светнаха.

17.

Моргата в Луисвил, Кентъки

23 юли — 11:37

Дженифър смяташе, че няма случайни съвпадения, а само различни аспекти. От една гледна точка поредицата отделни събития можеше да изглежда произволна, без да ги свързва нищо друго, освен реалното им съществуване. Случайността.

От друга перспектива обаче събитията можеше да се развиват, да се усложняват и да се задълбочават — и накрая да се избистрят като съставни части на причина и резултат, за каквито първоначално не си помислил, нито предположил.

Доколкото ѝ беше известно, това бяха фактите. Тони Шорт бе работил във Форт Нокс. Млад и здрав. Щастливо женен, с три деца, които обожавал. Редовно ходел на църква. Колегите му го харесвали и уважавали. Ето защо, от една гледна точка, фактът, че се бе самоубил само няколко дни преди разкритието, че от Форт Нокс са били откраднати пет златни монети, беше ужасяваща случайност. Погледнато обаче от друг, по-циничен аспект, това съвсем не беше случайно, а направо подозрително.

Корбет се съгласи с нея, когато най-после успя да го открие предишния следобед, докато той отиваше на поредното закрито съвещание. На лицето му беше изписано мрачно примирение. Поздрави я с уморена усмивка.

— Разполагам само с пет минути, така че давай накратко.

Дженифър набързо обясни какво е открила за Шорт. Не спомена за грешката на Виджиано, макар че той не би направил същото за нея. Корбет се изненада приятно и дори спря и я потупа по рамото. Жестът му я изпълни с гордост.

— И не е оставил предсмъртно писмо?

— Не. — Тя категорично тръсна глава. — В показанията на всички свидетели пише, че самоубийството му е изключително странно. Щастлив брак, добра работа. Не се вмества в профила на самоубиеца.

— Съгласен съм. И е бил пазач във Форт Нокс?

— Да. Очевидно един от най-добрите им служители. Каквото и да означава това.

— Я повтори кога се е случило това?

— Преди четири дни. Два дни след убийството на Раниери в Париж.

Корбет замислено сбърчи чело.

— Все още не е направена аутопсия. Разговарях с канцеларията на съдебния лекар в Луисвил и те се съгласиха да отложат процедурата за утре, за да мога да присъствам. Запазих си билет за самолета.

— Хубаво. — Корбет кимна и спря пред вратата на стаята, където щеше да е съвещанието. — Права си. Нещо не се връзва. Дръж ме в течение. Браво.

На Дженифър ѝ се дощя да го разцелува...

Моргата беше безлична бяла бетонна сграда в покрайнините на града, близо до международното летище и скрита от пътя с кедрова горичка.

Вътре беше хладно, с привкус на отчаяние. Стените бяха боядисани в шокираща смесица от розови и сини оттенъци. До едната бяха наредени пластмасови столове. От единствения високоговорител на тавана се разнасяше песен на „Бийч Бойс“.

Посрещна я облечена като за погребение жена с безизразно лице, сви рамене, набра някакъв номер и шепнешком съобщи за присъствието ѝ. След минута в помещението нахълта нисък плешив мъж на петдесетина години. Златният ланец на часовника му минаваше над корема му и изчезваше в дълбините на джоба на жилетката му.

— Агент Браун? Аз съм Реймънд Финч, патологът. Говорихме по телефона.

— Здравейте. — Дженифър радушно стисна ръката му и показва служебната си карта. Той я погледна съвсем бегло. — Благодаря ви, че ме приехте.

Всъщност Финч нямаше избор, но Дженифър знаеше, че не е зле да покаже признателност.

— Няма проблем. Готови сме.

— Чудесно.

Той я поведе по тесен коридор, надолу по стълби и после през тежки двойни врати. Влязоха в малко преддверие, облицовано с бели

плочки. Температурата рязко се понижи и Дженифър усети парене в гърлото от коктейла от дезинфектанти и формалдехид.

— Присъствали ли сте на аутопсия? — Финч ѝ даде дълга бяла престилка и тя я облече върху черното си сако и полата. Той също си сложи престилка върху бледозелените хирургични дрехи и нахлузи найлонови чорапи върху обувките си.

— Не.

— Ами, неприятно е, но е ясно и разгонващо, така да се каже. Може да останете отвън, докато приключим.

И ѝ се усмихна съчувствено, но Дженифър категорично поклати глава. Не беше изминала целия този път, за да пропусне процедурата.

— Виждала съм достатъчно трупове. Нищо няма да ми стане от още един.

— Добре. Значи започваме.

Минаха през друга двойна врата и влязоха в залата за аутопсии. Силни лампи осветяваха безупречно чистите плочки на стените и се отразяваха в работните плотове и остъклените шкафове. В средата имаше маса от неръждаема стомана. Във въздуха като средновековна бесилка леко се поклащаше хромирана везна.

— Защо Бюрото се интересува от случая?

— Рутинно разследване. Нищо особено — излъга Дженифър; надяваше се, че е прикрила измамата в отговора си по-добре, отколкото Финч бе замаскирал любопитството във въпроса си.

— Аха. — Той явно не ѝ повярва. — Е, за вас може да е рутинно, но по нашите места не стават много самоубийства. А и когато го правят, самоубийците обикновено се гръмват с пистолет в слепоочията. Така че за нас случаят е по-особен.

Финч се засмя. При други обстоятелства присъствието му щеше да е успокояващо. Сивите му очи надничаха радушно над очилата, белите му мустаци стърчаха под клонестия му нос. Но на Дженифър ѝ беше студено, очите я боляха от белотата на стаята и ѝ се искаше да приключат по-бързо.

— Къде е трупът?

Финч сякаш не забеляза нетърпението ѝ.

— Асистентът ми ще го докара всеки момент. Аха, ето го.

В залата влезе количка с покрит с бял чаршаф труп — буташе я отегчен млад мъж с изрусена коса и обеци на езика и носа. И той беше

с хирургични дрехи и престилка.

— Прочели сте полицейския доклад, нали? — каза Финч.

Младежът докара количката до масата за аутопсии и Дженифър потръпна от неприятното ѝ скърцане.

— Разбира се. Синът му видял пушек от гаража и намерил баща си в колата. Полицаяте се опитали да му окажат първа помощ, но вече било късно.

— Да. Открили са го на задната седалка.

— Така ли? Това не беше споменато.

Асистентът тръшна трупа на масата, все едно беше чувал с картофи. Дженифър потръпна. Шорт лежеше в неестествена поза, като набързо сглобена кукла. Кожата му беше восъчнобяла, имаше тъмни кръгове под очите, плътта му беше отпусната и разкашкана.

— С предпазен колан. — Начинът, по който го каза Финч, предполагаше, че това има голямо значение за него, и Дженифър мигновено се хвана, за да го разнищи.

— С предпазен колан? Мислите ли, че това означава нещо?

Финч сви рамене.

— Определено е необичайно.

— Както и че е намерен на задната седалка, ако питате мен. На негово място не бихте ли седнали зад волана или на предната дясна?

Той кимна, сложи си хирургични ръкавици и пусна ластиците на китките — те изплюяха силно.

— Е, хората правят странни неща, когато се готвят да се самоубият. Кой знае какви мисли са минавали през главата му? Вик за помощ? Несъзнателен спомен за нещастно детство? Всичко е възможно.

Сложи си маска, погледна етикета на палеца на крака, за да се увери, че номерът отговаря на този в разрешителното за аутопсия, дадено му от асистента заедно с подробна рентгенова снимка на цялото тяло, и започна процедурата.

Първо прегледа трупа, за да установи дали има някакви особени белези — следи от убождаване или порезни рани, като с монотонен глас диктуваше какво е видял в малък микрофон, прикрепен на ревера му. Единственият друг звук беше щракането на фотоапарата на асистента, който го следваше педантично около масата.

Дженифър бе поразена най-силно от ужасяващата безличност на процедурата. Лабораторната обстановка, стерилните дрехи, официалните формуляри, снимките и номерата на трупове свеждаха онова, което доскоро е било човешко същество и личност, до анонимна записка в регистъра и самотна статистика. Изведнъж изпита съжаление към Шорт.

Първоначалният преглед потвърди, че най-вероятната причина за смъртта е отравяне с въглероден окис. Ноктите и устните на Шорт бяха обагрене в издайнически вишневочервени петна — сигурен знак за задушаване поради липса на кислород в кръвта. Освен малка татуировка на лявото рамо тялото нямаше други отличителни белези.

Асистентът сложи под гърба на Шорт гумено блокче, така че гърдите да се изпъчат, а ръцете и краката да се отпуснат, което да позволи максимално излагане на торса за разрези.

Финч взе скалпел от подноса с инструменти и сръза гърдите на Шорт. Разрезът беше дълбок, минаваше от раменете до основата на гръдната кост и после в права линия надолу до лонната кост, като се отклоняваше леко, за да избегне пъпа. Патологът обели кожата, мускулите и меките тъкани от гръдния кош, издърпа одраното и го разстла върху лицето на Шорт, така че да разкрие ребрата и гърлото, след това сръза със специална ножица костите от двете страни на гръдния кош, сякаш режеше телена ограда. Това му даде възможност да обели гръдната кост, макар че трябваше да накълца някои меки тъкани, които упорито се държаха за задната част.

Дженифър наблюдаваше ужасена, но и с интерес, и се питаше дали не бе трябвало да приеме предложението на Финч да чака навън, вместо да позволи на страха си да не пропусне нещо да надделее. От друга страна обаче не беше в състояние да откъсне очи от трупа. Финч използва стандартния метод „Рокитански“, за който беше учила в Академията. Процедурата приличаше на изкормване на елен — Финч започна от врата и продължи надолу, като изряза всички органи и ги извади от трупа.

Прехвърли окървавените вътрешности на масата за дисекции — плоскост от неръждаема стомана, монтирана под масата за аутопсии, а асистентът премести гуменото блокче под главата на Шорт да го подготви за изваждането на мозъка. Финч отдели гръдните органи от

коремните и хранопровода, като не преставаше да диктува... но монотонното му говорене неочаквано беше прекъснато.

— Доктор Финч?

Той погледна асистента.

— Какво има. Дани?

— Бихте ли погледнали това?

Финч остави ножиците.

— Кое?

— Вижте. — Дани посочи главата на Шорт.

Финч прокара пръсти по основата на черепа и изхъмка:

— Странно.

18.

„Сотби“, Ню Бонд стрийт, Лондон

23 юли — 17:00

— Триста и тридесет хиляди лири за този уникам. Сабята, подарена на адмирал лорд Нелсън от султан Селим Трети след битката при Нил. Някой ще даде ли повече? Сабята отива при господина вдясно за триста и тридесет хиляди лири. Първи път. Втори път. Продадено на господина вдясно от мен за триста и тридесет хиляди лири.

Аукционерът удари с чукчето по масата. Разнесе се отекващ трясък на слонова кост върху дъбово дърво и изискани ръкопляскалия.

Том се измъкна незабелязано от залата — надяваше се да изпревари неизбежната блъсканица, която щеше да настъпи, когато търгът приключеше. Фоайето вече беше оживено. Двама журналисти минаха покрай него — тичаха навън, за да съобщят на редакциите си за следобедните събития. Купената за пет пъти повече от първоначалната оценка сабя — заедно със славната си история — беше хубаво копие.

Беше му приятно, че се връща в играта. За него търговете бяха плодородни ловни полета през годините — предоставяха готови мишени, особено частните колекционери, които имаха по-кавалерски подход към щателния оглед. Харесваха му още повече сега, когато не търсеше възможна плячка, а просто присъстваше и наблюдаваше.

— Томас? Томас, ти ли си?

Името му му прозвуча странно непознато в пълната си форма — а и отека прекалено високо над главите на хората, излизаци от залите за търгове. Някои държаха дебели каталози в едната си ръка, а с другата взимаха по чаша бяло вино от сервитьорите, разпределени на стратегически места, за да ги обслужват. Том се обърна и мигновено позна мъжа в бял ленен костюм, който си пробиваше с лакти път към него, и широко се усмихна.

— Чичо Хари. Как си? — Подаде му ръка, но мъжът я отмести и го прегърна.

Хари — вече към шейсетте — имаше силни ръце и четвъртото лице, което държеше вдигнато с военна скованост. Макар и прошарена, косата му не беше оредяла и беше гладко сресана на една страна. Тъмнозелените му очи весело искряха под гъстите вежди. Както винаги, му напомни за голям мечок.

Отблизо мнозина биха го описали като мърляв. Очевидното качество на дрехите му не компенсираше избелялото им величие. Годиците се бяха отразили на ленения костюм, многократното пране му бе придало бледосив оттенък, а на левия ревер и на десния крачол личаха издайнически петна от вино. Маншетите на синята му риза от „Търнбул енд Асър“ отдавна се бяха оръфали и от тях висяха бели конци, а яката ѝ беше протрита. На този безцветен фон ярко изпъкваха крещящите оранжеви и жълти райета на вратовръзката му от клуба по крикет в Марилебън. Жълтото подхождаше на златния пръстен с печат на кутрето на лявата му ръка. В дясната държеше навита на руло широкопола панамена шапка.

— Томас, момчето ми, как си? — Гласът му беше режещ като диамант. Ясната твърда и безкомпромисна артикулация показваше столетия внимателно контролирано светско възпитание.

— Здравей, чичо Хари.

— Къде се изгуби, по дяволите? Не съм те виждал от сто години.

— Бях зает с погребението, нали разбираш.

— Да... Да, разбира се. — Хари изведнъж стана сериозен. — Извинявай. Съжалявам, че не можах да дойда.

— Няма нищо. Благодаря за писмото. Беше много мило.

— Как се чувстваш, откакто... — Гласът на Хари заглъхна и той отмести поглед встрани.

— Добре съм. — Том окуражително стисна рамото му. — Минаха няколко месеца все пак. Пък и знаеш, че нещата между нас не вървяха. Какво да се прави — такъв е животът.

— Всички бяхме потресени.

Лицето на Хари се разкриви в скръбна физиономия.

Том познаваше чичо Хари, откакто се помнеше. Разбира се, той не му беше истински чичо, макар че през годините беше за него много повече. Хари Ренуик беше най-добрият приятел на баща му, доколкото можеше да се каже, че баща му има приятели. През училищните ваканции, когато Том ходеше в Женева, чичо Хари го водеше на ски и

на кино. А когато напусна Оксфорд и се премести в Париж, чичо Хари му намери квартира и му даде пари назаем.

И все още беше единственият, който го наричаше Томас. Не употребяваше умалителни имена. Нито съкратени форми, жаргон, прякори и така нататък. Ироничното, разбира се, беше, че настояваше да се нарича Хари вместо Хенри. Том така и не можа да разбере причината.

— Знаеш ли, реших отново да отворя магазина в Лондон.

— Сериозно? Чудесно. Баща ти щеше да е доволен, че продължаваш бизнеса.

— Правя го за себе си, не заради него — каза Том и предизвикателно вирна брадичка. Ренуик кимна. Настъпи неловко мълчание. — Е, какво правиш тук? Не знаех, че се интересуваши от военноморска история.

— Не, но имам клиент, който колекционира такива вещи. — Ренуик заговорнически наведе глава към Том. — Затова реших да видя какво се предлага. Да следя пазара и така нататък. Обичайната практика.

— Още ли попадаш на много такива предмети?

— Не. — Ренуик поклати глава. — Навремето имаше доста, но напоследък не е същото. Повече ми харесваше, когато пушенето беше разрешено. Цигареният дим придава характерна атмосфера. Може да я видиш, да я помиришеш. Беше наистина вълнуващо, не като сегашните хапки с хайвер.

И пренебрежително махна към сервитьорите. Сребърните подноси блестяха като малки айсберги на студената светлина на полилеите. Между двамата мина мъж — крещеше по телефона си, за да надвика шума.

— Все още живееш в Лондон, така ли? — попита Том. — Мислех, че си отишъл в чужбина.

— Не, тук съм си. Обаче се преместих в ново жилище. Трябва да ми дойдеш на гости.

— Много любезно от твоя страна, но...

— Чакай да помисля. Утре не мога. Вдругиден също. Свободен ли си на двадесет и шести, понеделник?

— Просто...

— Не. Настоявам. В осем часа. Итън Терас седемдесет и четири. Ето визитката ми. И не закъснявай.

— Добре — склони Том. — Благодаря.

— Удоволствието е мое. А сега, ако ме извиниш, видях един човек, който ми дължи услуга.

Ренуик му намигна, разгъна панамената си шапка, сложи си я и изчезна в тълпата. Том тръгна към изхода.

Хари Ренуик. Не можеше да повярва. Все същият след толкова години. Дори облечен в същия смешен костюм.

Том не беше сигурен дали се дължи на факта, че не го е виждал отдавна и че вече има друг поглед върху нещата, но като се замисли, костюмът малко го подразни. Това беше дреболия, но за пръв път му се стори, че Хари нарочно ходи с този стар износен костюм. Преднамереният му дрипав вид изглеждаше фалшив като нови мебели, усърдно обработени така, че да приличат на стари.

Погледна визитката на Ренуик — от дебел картон с цвят на слонова кост със стилни, красиво изписани букви, пусна я в джоба си и поклати глава. Чичо Хари си беше чичо Хари, същият както винаги.

19.

Окръжната морга в Луисвил, Кентъки

23 юли — 12:01

Финч присви очи и заопипва тила на бледата глава на Шорт.

— Какво открихте? — попита Дженифър и пристъпи към масата.

— Меко е. — В гласа на Финч се долови интерес: за пръв път, откакто бе започнал аутопсията.

— Искате да кажете, че има фрактура?

— Така изглежда. В основата на черепа има подвижни кости.

— Това предполага, че е бил нападен, нали? — възкликна тя.

— Възможно е. Или е изпуснат от санитар. Има само един начин да разберам.

Финч протегна ръка към подноса с инструменти и взе чист скалпел. Натисна силно и направи дълбок разрез от едното до другото ухо, по линията на косата. Тънкото острие остърга черепа като нож неглазиран керамичен съд. Дженифър прехапа устна.

Финч отлепи кожата от главата на Шорт, сякаш белеше портокал, и я преметна върху лицето му.

Решителността на Дженифър най-после беше сломена. Без да пророни дума, тя се обърна и бързо излезе. Финч се усмихна, но не вдигна глава. Взе триона от подноса, включи го и доближи острието до оголения череп на Шорт.

След десет минути Финч дойде при нея. Бялата му престилка беше изпръскана с кръв и частици кости. На маската му висяха парченца хрущял. Той внимателно я свали и я пусна заедно с окървавените си гумени ръкавици в жълтото кошче за отпадъци до вратата.

— Добре ли сте?

— Да. — Дженифър пиеше вода от пластмасова чаша. — Просто не издържах... — Тя кимна към вратата на залата, където лежеше трупът. Ядосваше се на себе си, че бе проявила слабостта, която колегите ѝ мъже винаги изтъкваха като доказателство за негодността

на жените в някои аспекти на професията. Щеше да е още по-ядосана, ако беше повърнала. — Извинявайте.

— Не се притеснявайте — каза Финч и седна на един от оранжевите столове до нея. — Откровено казано, не очаквах, че ще издържите и толкова дълго. Последната процедура въздейства на всички, дори на полицаите, които вадят части от тела от катастрофирали коли. Бих се притеснил повече, ако бяхте останали. Подадох молба за развод скоро след като първата ми съпруга за пръв път присъства на цяла аутопсия. Реших, че ако издържи до края, ще е само въпрос на време, преди да свърша на масата.

Дженифър се засмя и изведнъж се почувства по-добре.

— Е, каква е присъдата?

— На пръв поглед е умрял от остро отравяне с въглероден окис. Трябва да довърша прегледа на другите органи, за да съм сигурен, но устните и ноктите показват това.

— Няма ли наранявания по главата? — Тя дори не се опита да прикрие разочарованието си.

— Напротив. Масивна фрактура.

— От какво е причинена?

— Бейзболна бухалка или железен прът... Нещо тежко и тъпо, защото кожата е непокътната. От човек, който си служи с лявата ръка.

— Как разбрахте?

— Стар трик в съдебната медицина. Десняците удрят жертвата си в дясната страна на главата — имам предвид, когато ударът е изотзад. Инак не им е удобно и не могат да вложат цялата си сила. Черепът на Шорт е разбит от лявата страна. Това е предположение, но се основава на практиката.

Дженифър запомни информацията, макар да знаеше, че тя едва ли ще стесни кръга на издирването.

— Мислите ли, че самоубийството е било инсценирано?

— Мнението ми на професионалист ли искате? Няма начин да се е качил в колата в това състояние. Бил е ударен, изпаднал е в безсъзнание и е бил сложен в колата. Отровните изпарения са го довършили. Но са само фасада — за заблуда. Шорт вече е бил на практика мъртъв.

— Сигурен ли сте, че първо е бил ударен, а после оставен на въздействието на въглеродния окис? Не е ли възможно да е получил

нараняванията, след като е умрял?

— Не. — Финч категорично поклати глава. — Кръвта от церебралните кръвоносни съдове е изтекла в мозъка и е предизвикала масивен хематом под твърдата външна обвивка. Това би могло да стане само преди смъртта, докато все още е имал пулс.

Дженифър кимна. Оказваше се, че е убийство. Корбет щеше да подскочи до тавана. Усети, че се усмихва, и виновно се опита да възвърне сериозния си вид.

— Благодаря, докторе.

— Няма за какво. А сега, ако ме извините, трябва да отида да си довърша работата. — Той стисна ръката ѝ. Кожата му беше студена и като гумирана от ръкавиците.

— Докторе — извика тя след него, мъчеше се гласът ѝ да звучи спокойно. — На този етап мисля, че ще е по-добре да не съобщавате на семейството му резултатите от аутопсията. Знаете как е. Докато не сме абсолютно сигурни какво точно се е случило, не искам хората да правят прибързани и погрешни изводи.

Финч сви рамене.

— Разбира се. Няма проблем. — Взе нови ръкавици и се върна в залата за аутопсии.

Дженифър остана да гледа замислено плочките на пода. Убийството откриваше съвсем различен аспект на кражбата във Форт Нокс и тя беше твърдо решена да го разнищи докрай.

Неочаквано Финч се върна и прекъсна мислите ѝ.

— Между другото, агент Браун, вие казахте, че Шорт има дете, нали?

— Да, три. Защо?

— Една от причините да оставиш някого на задната седалка е, че не може да отвори вратите отвътре, ако е щракната предпазната ключалка.

20.

Проспект, Кентъки

23 юли — 13:33

Местните проектанти бяха придали особено отблъскваща доза анонимност на Либърти стрийт в предградието на Луисвил с оптимистичното име „Проспект“. От двете страни на пътя, отегчително виещ се в далечината, бяха наредени една до друга дъсчени къщи, отделени от съседите си с телени огради, по които само дето не минаваше ток. Ясените се бореха за пространство от неравния тротоар, посадени на уточнени от общината интервали. Виждаха се дупки там, където най-после се бяха отказали от стремежа си да извоюват право на съществуване от песъчливата почва. Кофите за боклук бяха закачени с вериги за стълбовете на вратите. На бетонните алеи пред къщите бяха паркирани коли — в плачевно състояние.

В далечината се извисяваше голяма водонапорна кула — крепеше се на четири невероятно тънки стоманени крака като гигантско насекомо. Червената ѝ боя отдавна се бе напукала и олющила и ръжда разяждаше всяка заварка и болт. Името ЕКЪЛБЕРГ, написано с еднометрови бели букви, опасваше водохранилището — стар рекламен трик, чието предназначение отдавна беше забравено. Няколко деца караха скейтборд на улицата.

Дженифър застана пред къщата и зачака, вееше си със служебната си карта на ФБР. Слънчевите лъчи рикошираха от земята. В досието на Шорт пишеше, че е постъпил на работа в монетния двор след петгодишна служба в нюйоркската полиция. Беше полицай за пример и бе награден с почетен медал, след като бе откликнал на съобщение за влизане с взлом в аптека в Горен Уест Сайд.

Партньорът му бил прострелян и докато се опитвал да го спаси, Шорт отвърнал на огъня, убил един заподозрян и ранил друг. Някои твърдели, че е роден за професията си и че може би един ден ще стане капитан. Но очевидно инцидентът и непредсказуемият работен ден се бяха отразили на госпожа Шорт, която настояла той да си намери друга работа... или друга съпруга.

Брат му вече бил в монетния двор и уредил събеседване. Шорт преминал успешно процеса на подбора, макар да се оплакал на някои от колегите си, че са го накарали да смени пистолета с палка. Предложили му няколко възможности и той избрал Форт Нокс, за да са близо до родителите на съпругата му. Това горе-долу беше историята му.

За да установи защо Шорт е бил убит, Дженифър трябваше да се опита да разбере що за човек е бил и къде е живял. Отвън се виждаше, че семейство Шорт е направило всичко възможно с малкото си средства. Рамките на прозорците бяха боядисани в светлосиньо, за да подхождат на пощенската кутия в края на алеята за коли, макар чу тук-там дървото се бе напукало от годините. Верандата беше пометена. Страничният двор бе осеян с разхвърляни играчки.

Предният двор беше чист и добре поддържан. Нямаше боклуци. На сивия бордюр на тротоара беше написан в жълто номерът на къщата — 1026. Гаражът се намираше вдясно, отделна постройка с покрит със смола покрив и боядисани в бяло дървени стени, за да подхожда на главната сграда. Дженифър с усмивка си спомни, че когато беше дете, играеше в подобен двор на почти същата къща заедно със сестра си Рейчъл. Въпреки грозотията там имаше обич.

До тротоара спря бяла патрулна кола със синя ивица отстрани. От нея се показва нисък униформен мъж с къдрава червеникава коса, кимна на Дженифър и попита:

— Агент Браун?

Без да отговаря, тя размаха картата си пред очите му.

— Закъсняхте.

— Да. Съжалявам. — Полицаят слезе и протегна ръка. На осеяното му с лунички лице беше изписано безпокойство. — Бях в другия край на града, когато ми се обадиха, че...

— Всичко е наред, полицай... — Дженифър погледна значката с името му. — Сийли. Вече сте тук.

— Бил Сийли от градската полиция на Луисвил — представи се той. Големите му сини очи се разшириха още повече, тънките му устни се опънаха над малко кривите зъби, с големите си уши й заприлича на кола с отворени врати. Дженифър се усмихна. Младежката му нетърпеливост изведнъж я накара да се почувства стара. Познаваше

този тип хора — усърдни, съвестни и добри, но малко мудни. Идеални за тази част на света. Кимна към къщата и попита:

— Това ли е?

— Да, госпожице.

— Колко време живея тук Шорт?

— Пет години. Приятно семейство. Държаха се приятелски с мен и с другите момчета. Той беше бивш полицаи. Непрекъснато говореше за това. Мисля, че големият град му липсваше.

— Разкажете ми отново какво се случи. — Гаражът привлече погледа ѝ, но тя откъсна очи от него и се съсредоточи върху думите на Сийли.

— Тони младши, най-големият му син, го намерил в гаража. Умно хлапе. Играе във футболния отбор. Обадил се на полицията и аз пристигнах веднага.

— А госпожа Шорт?

— Деби? Беше на работа. Тони работеше на смени и през лятото се редуваха да гледат децата.

— Други свидетели да са видели нещо?

— Не.

— Какво направихте, когато дойдохте?

— Децата пицяха и плачеха. Една съседка ги заведе в дома си. Отворих вратата на гаража и веднага изключих двигателя, за да излезе пушекът. Тони, искам да кажа господин Шорт, беше прокараш маркуч от ауспуха до стъклото на колата.

— И сте сигурен, че е бил със закопчан предпазен колан?

— Да. Седеше на задната седалка. Измъкнах го от колата и се опитах да му направя изкуствено дишане, но той вече беше издъхнал. Направих, каквото можах.

Сийли явно все още бе разстроен. Вероятно си мислеше, че ако е пристигнал по-бързо, може би е щял да спаси Шорт. Дженифър знаеше, че е по-трудно, когато човек познава жертвата. Това придава на смъртта личен нюанс, сякаш си изменил на някакво негласно споразумение да се грижиш за приятелите си.

— Не се притеснявайте, полицаи — успокои го тя. — Постъпили сте правилно. Повярвайте ми, той е бил мъртъв, когато сте дошли. Нямало е какво да направите.

Сийли се усмихна благодарно.

— Ами... след това се обадох и изпратиха съдебен лекар да вземе трупа. Щях да отида лично да съобщя неприятната вест на Деби, но трябваше да се справя с пожара, затова изпратих друг полицаи. Чух, че приела вестта много тежко. — Той поклати глава и състрадателно стисна устни.

Дженифър го погледна изпитателно.

— Какъв пожар?

— Знаете какви са децата. — Сийли кимна към пътя: едно хлапе току-що беше паднало и разтриваше китката си. — Имаме много проблеми с тях. Нямаат си работа и се мотаят и правят бели. Та значи някой беше запалил боклука на поляната отзад.

— Същия ден? — попита тя и се вторачи в очите му.

— Да. — Сийли се прокашля нервно. — Съседът се беше разтревожил, че огънят ще се разпространи, понеже времето е горещо и всичко е сухо. Защо? Какво има?

Дженифър не отговори. Вече вървеше край къщата. Мина през двора, заобиколи преобърнатото розово велосипедче в средата на пътеката и излезе през задната врата. Не вярваше в случайни съвпадения.

Сийли прекалено великодушно беше описал мястото като поляна. Всъщност беше дива пустош, лунен пейзаж с пожълтели плевели и суха кафява пръст, осеян с ръждясали хладилници и изгорели коли, отделящ къщите от грозната ивица на магистралата в далечината.

Вляво от портата, в сянката на един кипарис, имаше трап, дълбок метър и половина и с диаметър три метра. От него като причудлива погребална клада се издигаше огромна купчина пепел, овъглени дървета и изкривен метал.

Сийли я настигна и повтори:

— Защо? Какво има?

Тя сложи ръце на кръста си и се вторачи в него.

— Не мислите ли, че е странно? В деня, в който Тони Шорт се самоубива, някой запалва огън на десет метра от дома му.

Той я погледна недоумяващо.

— Тук непрекъснато палат огънове.

— Не смятате ли, че преди да се самоубие, Шорт е решил да изгори нещо? — Дженифър посочи дупката с пръст.

На лицето му се изписа прозрение.

— Да, разбирам. Тук по принцип се мотаят само хлапета, но може да е станало и както казвате вие.

Тя се приближи до трапа и се вгледа внимателно. Въпреки предположенията си трябваше да признае, че Сийли вероятно има право. От друга страна обаче, щом Шорт беше убит, извършителят може би бе запалил огън, за да унищожи оръдието на престъплението или някакво друго доказателство. И в двата случая трябваше да е сигурна.

— Помогнете ми. — Дженифър скочи в дупката и стъпи в пепелта. Около глезените ѝ се разхвърчаха сиво-бели снежинки, досущ мухи около плод в летен ден.

Сийли слезе при нея и заедно избутаха настрана две големи недогорели дървета.

— Какво е това, по дяволите? — възкликна полицаят.

От пепелта се подаваше метален предмет — почернял, ръждясал и изкривен там, където се беше огънал от горещината.

— Нямам представа — отвърна Дженифър. — Помогнете ми да го извадим.

Приличаше на метален контейнер и имаше две отделения. Горното представляваше нещо като плитък поднос с капак, а много по-голямото долно имаше капак отстрани. И двете отделения бяха празни.

И в следващия миг Дженифър я забеляза.

От едната страна, където сребристата боя почти се беше олющила, се виждаше символ, който топлината не бе успяла да заличи. Емблемата на министерството на финансите на Съединените американски щати.

Съвсем наскоро бе видяла подобен контейнер. Във Форт Нокс.

21.

Сен Жермен ен Лайе, северозападен Париж

23 юли — 19:00

Земята беше превърната в кал от постоянната върволица тежки камиони и земекопна техника. Въздухът ехтеше от рева на дизеловите двигатели, воя на хидравликата и непрекъснатото бръмчене на невидим компресор. От отсрещната страна сглобяваха кран, а в близост до пътя монтираха временни жилища. Трима мъже със светлоотразителни якета наблюдаваха операцията.

Щом видя жълтото бентли, един от тях забърза към него, като придържаше каската си. Изчака шофьорът да слезе и да отвори вратата и после надникна вътре.

— Господин Ван Симсон. Очаквахме ви утре.

— Следващия път ще си уговоря час — отвърна Ван Симсон и слезе от автомобила. Светлокафявият му панталон беше напъхан в черни ботуши, а на раменете на бялата му риза беше завързан светлосин пуловер. Шофьорът му предложи яркожълта каска, но той отказа. — Къде е Льогран?

— Ръководи полагането на основите в трети сектор. — Мъжът посочи зад рамото си. — Мога да ви заведа.

— Не е необходимо. Връщай се на работа.

Ван Симсон кимна на шофьора си да го последва и тръгна нагоре по склона, стъпваше внимателно по коварните бразди, оставени от гумите на превозните средства — на места бяха дълбоки тридесет-четиридесет сантиметра.

Телефонът му иззвъня.

— Чарлс? — троснато каза Ван Симеон. — Надявам се, че имаш добра новина.

— За жалост не. Раниери е мъртъв от една седмица. Убит. Ченгетата се опитват да потулят случая.

Ван Симсон спря. Шофьорът, който вървеше на два метра след него, също спря и зачака.

— Къде е монетата? — изсъска Ван Симеон.

— Не знам — нервно отвърна Чарлс.

— Как така не знаеш? А апартаментът на свещеника?

Тръгна отново и шофьорът го последва.

— Претърсихме го. Нямаше нищо. Сега ченгетата са там.

— Да те вземат дяволите, Чарлс. Ти си виновен. Действа прекалено бавно. Някой друг се е добрал до него преди теб. — Ван Симсон ритна една буца пръст и тя полетя във въздуха.

— Не мислиш ли, че прекаляваш, Дариус? Нещата с монетата станаха неуправляеми.

— Ако искам съвет от теб, ще те попитам — сръза го Ван Симсон.

Прекъсна връзката, ядосано пхна телефона в джоба на панталоните си и измърмори:

— Да му се не види.

Двама мъже пред него държаха чертеж. Голямата бетонобъркачка зад тях изливаше бетон в дълбок изкоп.

— Льогран? — изкрещя Ван Симсон, за да надвика тракането на въртящия се барабан на бетонобъркачката.

Единият мъж пусна края на плана и той мигновено се нави, сякаш имаше пружина.

— Мосю Ван Симсон? Очаквах ви...

— Знам, знам — прекъсна го Ван Симсон и махна с ръка. — Движете ли се по график?

— Дори сме напред — гордо отвърна Льогран. — До края на месеца ще завършим първия етап, а до Коледа ще сме готови да издигнем стоманената конструкция.

— А онова другото?

— Погрижил съм се. — Льогран кимна към изкопа.

Ван Симсон тръгна натам. Бетонът се изливаше върху кафявата почва. От ненаситната сива маса се подаваха стоманени прътове. Той застана на ръба, после се наведе, гребна шепа пръст и я разпръсна върху влажния бетон.

— Той каза, че иска да бъде погребан тук, при дедите си.

22.

Министерство на финансите, Вашингтон, окръг Колумбия

25 юли — 08:52

Хората минаваха край тях и стъпките им отекваха в ярко осветения подземен коридор като продължително бавно ръкопляскане. Важни личности със значки, пропуски и папки отиваха или се връщаха от тайни срещи, на които обсъждаха тайни неща с тайни хора.

Дженифър знаеше, че би трябвало да е нервна. В края на краищата, откакто се беше върнала от Кентъки, с Корбет бяха прекарали предишния ден и голяма част от вечерта, подготвяйки се за срещата, и тя вървеше право към огневата линия. Странното беше, че го очакваше с нетърпение. За пръв път, откакто беше започнало разследването, имаха отговори.

— Не забравяй какво ти казах — наруши мълчанието Корбет. — Говориш кратко и по същество и се придържаш към сценария. И без излишен драматизъм.

Говореше бързо и тихо. В гласа му се долавяше леко безпокойство.

— Не се тревожи — усмихна се тя. — Разбрах.

Докато Дженифър беше в Кентъки, Корбет бе изпратил екип във Форт Нокс. Хората му бяха прегледали всеки документ и сантиметър на охранителната система. Все още стъписаният Ригби ги беше пуснал вътре, бе изключил телефона си, бе заключил вратата на кабинета си и ги беше оставил сами. Бяха оползотворили времето си добре — онова, което бяха намерили, беше свързано с разкритията на Дженифър.

— Ще ми позволиш ли?

— Какво?

Тя протегна ръце и оправи яката му — беше се обърнала.

— Благодаря. — Той се усмихна. — Хората тук са костеливи орехи. Искам да се представиш добре, това е всичко. Те не се интересуват от оправдания, само от резултати.

— По дяволите! — Дженифър завъртя очи към тавана. — Защо не ми го кажеш направо? С кого си имаме работа? Тъпацци от Висшата

лига или бюрократи от втория ешелон?

— Доколкото ми е известно, по малко и от двете. Директорът Грийн, директорът на монетния двор Брейди и двуличното копеле Джон Пайпър от Агенцията за национална сигурност.

— Агенцията за национална сигурност? — сепна се Дженифър.
— Какво общо имат пък те със случая?

— Е, ще разберем — навъсено отвърна Корбет. — Познаваш ли Пайпър? — Тя поклати глава. — Голям образ. От двадесет години е в Агенцията и не е стигнал доникъде. И после изведнъж семейството му дарява пет милиона долара за предизборната кампания на новия президент и той започва да общува с големите клечки в Пентагона и наваксва пропиляното време.

— Смяташ, че ще искат да се намесят?

Корбет ѝ хвърли окуражителен поглед.

— Не. Искат да чуят какво знаем. Успя ли да се напиш?

— Отчасти.

Очите му за миг омекнаха.

— Ако работата е прекалено много, ще назнача човек да ти помага.

Дженифър го погледна възмутено.

— Не. Справям се отлично. Ако ми потрябва бreme на плещите, ще си кажа.

Той се усмихна.

— Само питам.

Вратата срещу тях се отвори и от стаята се показва мъж. Кестенявите му коси бяха пригладени назад, очите присвити, лицето изнурено и бледо. Беше по риза. Черните му панталони бяха вдигнати толкова високо, че се виждаха найлоновите му чорапи. Усмихна се с половин уста на Боб и изобщо не обърна внимание на Дженифър.

— А, Корбет.

— Здравей, Пайпър. — Боб кимна.

— Ти си на пангара, мой човек.

Дженифър и Корбет се спогледаха и влязоха.

23.

09:00

Помещението не беше голямо, но беше едно най-обезопасените в сградата — намираше се на петнадесет метра под земята. Звукоизолацията му придаваше странна, почти мъртвешка атмосфера. Парливият мирис на индустриален дезинфектант заседна на гърлото на Дженифър и тя мигновено си спомни за моргата в Луисвил.

От трите страни на правоъгълната стъклена маса седяха четирима души и гледаха белия прожекционен екран на отсрещната стена. Два стола от винил и стомана бяха отделени настрана за Дженифър и Корбет до Грийн, директора на ФБР. Осветлението беше намалено и придаваше на лицата на всички леко призрачен вид.

— Току-що към нас се присъединиха специални агенти Корбет и Браун — каза Грийн. — Както знаете. Боб оглавява отдел „Големи кражби и транспортни престъпления“. С агент Браун работят по случая от първия ден.

Пайпър хвърли незаинтересован поглед на Дженифър.

— Щом всички сме тук, да започваме — рече един плешив мъж с тънък врат и неумолимо и изтощено лице на боксьор, който очевидно ръководеше съвещанието. Стана и се наведе над масата, подпря се на юмруци. Ръкавите на раираната му риза бяха навити над лактите. Мускулите му изпъкваха, дори златният му ролекс сякаш му беше тесен. Мъжът дъвчеше дъвка и през секунда млъкваше, за да я прехвърли в другата страна на устата си.

— За онези от вас, които не ме познават — продължи той с ленивия си привлечен тексаски акцент, като погледна Дженифър и Корбет, — аз съм Скот Йънг, шефът на министерството на финансите.

Дженифър, разбира се, го позна веднага. Йънг беше наскоро назначен от президента и бе дошъл от една от най-агресивните инвестиционни банки на Уолстрийт. Имаше славата на човек, който говори без заобикалки и не си поплюва.

— Президентът лично ме помоли да председателствам срещата — добави Йънг. — Меко казано, бесен е.

Дженифър огледа смълчаните хора около масата. Грийн седеше от лявата страна на Йънг, както обикновено напъхан в лошо ушит костюм с жилетка. В дебелиите си като наденички пръсти въртеше писалка. Косата му беше боядисана, а лицето — кръгло и червендалесто.

Пайпър беше отдясно на Йънг. Дженифър не познаваше мъжа до него, но предположи, че е Крис Брейди, директорът на монетния двор. Имаше широко овално лице с хлътнали бузи и увиснала кожа и носеше лошо изработена перука. Вторачените му кафяви очи бяха защитени от очила с дебели стъкла. И той беше съблякъл самото. Тъмносинята му найлонова вратовръзка се издуваше над светлосинята риза.

Брейди нервно въртеше пластмасова чаша в пожълтелите си от никотина пръсти и току почукваше с кокалчета челото си, сякаш се опитваше да си спомни нещо. Като длъжностно лице, непосредствено отговарящо за Форт Нокс, той усещаше напрежението повече от другите.

— Форт Нокс е бил обран, госпожи и господа — заяви Йънг, без да спира да дъвче. — Не местният квартален магазин, а Форт Нокс, един от най-строго охраняваните обекти в страната. А ние дори не разбрахме. — Той удари с юмрук по масата. — Колегите на господин Пайпър твърдят пред президента, че е само въпрос на време някой да открадне ядрена ракета. За пръв път трябва да призная, че ми е трудно да не се съглася. — Йънг стана. Беше нисък и як. — По дяволите, след всичко това няма да се изненадам, ако президентът влезе в Овалния кабинет и види, че бюрото му е изчезнало.

Грийн наведе глава и прелисти книжата пред себе си, за да избегне обвинителния му поглед.

— Убедих президента, че с този въпрос трябва да се занимава министерството на финансите. Той се съгласи аз да извърша вътрешно разследване с помощта на ФБР, защото те отвориха кутията на Пандора, и нареди на военните и на ЦРУ да отстъпят. Засега. Но доколкото разбирам, всеки е загрижен повече да си покрие задника, отколкото да разкрие какво се е случило, а времето лети. Нужни са ми отговори, и при това незабавно. Джак, какво са научили твоите хора?

Грийн кимна на Корбет, който погледна окуражително Дженифър. Тя застана пред големия бял екран и се прокашля.

— Господа, известно ви е, че преди девет дни в стомаха на италиански свещеник в Париж беше открита рядка монета, „двоен орел“, изсечена през 1933 година.

На екрана се появиха снимките на Раниери, които Корбет ѝ беше показал преди няколко дни, както и фотоси на двете страни на монетата в едър план.

— Анализите показват, че монетата е автентична и по всяка вероятност е една от петте, откраднати от Форт Нокс, където тайно се съхраняват от десетина години.

Пайпър, който наблюдаваше представянето ѝ с усмивка, пренебрежително махна с ръка, взе една папка и я размахна.

— Знаем всичко това, Браун. Пише го в доклада. Кажете ни нещо ново.

Дженифър погледна Корбет и той ѝ намигна. Вече го познаваше достатъчно добре и знаеше, че мисли същото като нея. Джон Пайпър. Тъпак от Висшата лига.

— Разследването уточни, че кражбата вероятно е извършена между три и четири часа сутринта в неделя, четвърти юли — продължи тя; гледаше предизвикателно Пайпър.

— Какво? Само преди три седмици? — учуди се той. — Как е възможно да сте толкова сигурни?

Корбет пое нещата в свои ръце.

— Анализът на информационните системи на хранилището показва повишаване на електроенергията в три през нощта на тази дата. Нивото на храненето е останало променливо до четири сутринта и после отново се е нормализирало.

Проверката на електрозахранването беше негова идея и след като се бяха консултирали със специалистите по информационни технологии от Бюрото, не се съмняваха какви са изводите от откритието им.

— Техническите експерти все още се занимават с въпроса, затова в момента всичко е теория, но според тях повишаването на електроенергията предполага, че в главния компютър на хранилището е вкаран вирус. Вероятно е бил програмиран да се самоунищожи, но открихме следи от парола, които показват, че е трябвало временно да изключи охранителните системи в трезора, без това да бъде забелязано от пазачите отвън.

— Тогава моите хора са невинни? — с осезаемо облекчение попита Брейди. — Няма начин да са знаели какво става вътре, нали?

Пайпър се обърна към Корбет, подсмиваше се.

— Теория? Разследвате от една седмица, а сте стигнали само до теория? Я стига. Кажете ми нещо повече.

— Джон, нека ги изслушаме — предпазливо рече Йънг.

— Знам, Скот. Любопитен съм, това е всичко. Например защо камерите не са заснели нищо? — със същия агресивен тон попита Пайпър.

— Защото в трезора няма камери, сър, а само по външния периметър — спокойно обясни Дженифър. — Мисля, че и тази информация е записана в доклада.

Пайпър се изчерви. Устните на Корбет се разтеглиха в усмивка.

— Главната защита на трезора е да отказва физически достъп, макар че вътре е снабден с комбинация от инфрачервени лъчи, детектори за допир, движение и топлина и електронен контакт — продължи Дженифър, обясняваше почти само на Йънг и Грийн, сякаш Пайпър не беше в стаята. Знаеше, че тази игра е опасна, но не умееше да маневрира безопасно и дипломатично. Ако Пайпър бе решил да бележи точки за нейна сметка, тя нямаше намерение да го улеснява. — Никоя от системите на е докосвана, но въпреки това монетите са изчезнали. Според нас някой е проникнал в трезора, пуснал е вируса, който временно да изключи електронните системи, и после е откраднал монетите, преди системите отново да се включат.

— Но как е влязъл и излязъл? — Йънг се наведе напред. — Момчетата от министерството на финансите са претърсили всеки сантиметър на хранилището и не са намерили нищо.

Брейди кимна.

— Точно така. Никой не може да влезе и да излезе от трезора, без да бъде засечен.

— Ами... щом не е влязъл никой, тогава може би е проникнало нещо — обади се Корбет.

— Това е нелепо — изсумтя Брейди. — Хората ми са отлично обучени. Всички са проверени и следени отблизо. Няма начин някой от тях да пусне някой да влезе.

Дженифър се приближи до екрана, на който се появи снимка на самоуверен усмихнат мъж на четиридесет години, с привлекателни

големи кафяви очи и кокалесто волево лице. Когато за пръв път видя фотографията, ѝ беше трудно да повярва, че това е същият човек, когото бе видяла безпомощно прикован като пеперуда на картонче на стоманената маса на Финч. Тя се извърна, защото дори сега не можа да издържи обвинителния му поглед.

— Това е Тони Шорт, един от пазачите във Форт Нокс. Бил е на работа в нощта срещу четвърти юли и е имал достъп до охранителните системи и трезора. Смятаме, че преди седем дни е бил убит. Ако беше жив, несъмнено щеше да обясни внезапната поява на двеста и петдесет хиляди долара в банковата си сметка преди три седмици, ден след извършването на кражбата.

Беше проверила банковите сметки на Шорт чрез номера на социалната му осигуровка и бе намерила сметката в Калифорния, открита в деня, преди да бъдат внесени парите. Съпругата на Шорт не знаеше нищо по въпроса. За Дженифър това беше последната уличаваща брънка във веригата доказателства.

— Глупости! — възкликна Брейди и скочи. — Защо не ми покажете? Искате да ме прекарате!

Йънг го хвана за ръката с късите си дебели пръсти и го дръпна да седне.

— Седни, Крис. И никой не обвинява никого. Искаме само да разберем какво се е случило. — И кимна на Дженифър да продължи.

Брейди гневно замърмори нещо.

— Намерихме това зад къщата на Шорт. — На екрана се появи снимка на металния контейнер, който беше извадила от трапа. Йънг наклони глава, явно зачуден какво е това. Следващият диапозитив показва в едър план очуканата и избледняла емблема на министерството на финансите.

— Мислим, че крадецът е проникнал вътре по този начин. Нещо като троянски кон.

— Какъв кон? — попита Пайпър, но Дженифър не му обърна внимание.

— Прегледахме инвентарните описи. На трети юли, около седемнадесет часа, точно преди да затворят, в хранилището е пристигнала малка пратка злато. Дежурен е бил Шорт. Всъщност доброволно е поискал да променят смяната му в онзи ден. Подписал се е и я е вкарал в трезора.

Дженифър млъкна и отпи глътка вода.

— Смятаме, че това е контейнерът — продължи тя и отново посочи снимката. — Както виждате, когато е боядисан, много прилича на контейнерите, които се използват за транспортиране на златни кюлчета.

До първия фотос се появи втори, показващ сребрист контейнер със същите размери.

— Контейнерът, който намерихме до къщата на Шорт обаче, се различава по една важна особеност. Има отделение, достъпно отстрани, ето тук. — Дженифър посочи страничния капак на екрана. — Наистина е тясно, но е достатъчно голямо, за да побере човек. В горното отделение е било сложено злато, така че контейнерът да изглежда пълен, ако го отворят.

— Глупости — повтори Брейди. В гласа му прозвуча умолителна нотка. Сакото му се смъкна от облегалката на стола и падна на пода. — Стандартната процедура е да се описва всяка пратка, която влиза и излиза, за да сме сигурни, че всичко е там.

— Процедурата е била спазена абсолютно точно — заяви Дженифър. — Само че я е изпълнил Шорт. Според показанията на другите дежурни той настоял лично да направи опис на доставката. Като офицер с най-висок чин, това е било негово изключително право. След като е проверил съдържанието, Шорт е наредил да занесат контейнера в трезора. Като се има предвид, че е било на националния празник, е казал на носачите, че може да довършат работата на сутринта, и ги е пуснал да се приберат по-рано.

— Смятаме, че онзи, който се е криел в контейнера, е изчакал уречения час — продължи Корбет, — докато вирусът действа, откраднал е монетите, запечатал е сейфа и се е вмъкнал в контейнера. На следващия ден, пак според инвентарния опис, в девет часа е пристигнал друг камион с нови документи, в които пишело, че е станала грешка и трябва да върнат контейнера там, откъдето е дошъл. Всичко е било проверено и никой не се е замислил.

— А Шорт? — попита Грийн.

— Шорт? Той става излишен. Вероятно е убит, за да са сигурни, че няма да каже нищо. Парите, които са му платили, са били приемлива загуба. Намерихме камиона изгорен в нива на осемдесет

мили от Форт Нокс. Няма отпечатьци, нито серийен номер на двигателя. Хората, с които имаме работа, не рискуват, сър.

— А златото? — попита Йънг. — В трезора има милиарди долари. Защо не са взели нищо?

— Предимно защото, ако монетите наистина струват четиридесет милиона, еквивалентът в злато ще тежи приблизително три и половина тона — отвърна Корбет. — Извършителите са професионалисти. Знаели са точно какво търсят и къде да го намерят и не са позволили на нищо да отвлече вниманието им.

— Благодаря, агент Браун — рече Йънг. Корбет кимна и Дженифър седна до него. — И така, може би имаме представа как са го направили, но остава въпросът кой е бил. Някой има ли идеи? — Той огледа присъстващите.

— Мафията? — осмели се да изкаже мнението си Грийн. — Или някой от Далечния изток? Може би триадите?

— Или Касий?

В разговора бе настъпило затишие и гласът на Корбет отекна в тихата стая. Йънг го погледна недоумяващо.

— Кой?

— Един човек... или по-скоро сянка — бавно обясни Корбет. — Предполага се, че оглавява международен престъпен синдикат, въввлечен в почти всеки аспект на подземния свят на изкуството и антиките. Не разполагаме с нищо друго, освен със слухове. Всеки път, когато опитаме да се доближим до тях, някой умира.

— Мисля, че всички тези приказки за фигура от сорта на капитан Немо, някакъв контролиращ престъпен гений в света на изкуството, са изключени — намеси се Грийн.

— Никой експерт не иска да говори за това, най-малко застрахователните компании. За тях ще е ужасен проблем да признаят, че един човек може да манипулира глобалния пазар на предмети на изкуството. Хората обаче забравят, че всяка година се извършват престъпления с произведения на изкуството на стойност три милиарда долара.

— Три милиарда?! — Йънг очевидно беше изумен.

— Това е третият най-печеливш престъпен бизнес след наркотиците и нелегалната търговия с оръжия — потвърди Корбет. — И големите пари не идват от кражбата на творба на изкуството и

продажбата ѝ на нов купувач, а от кражбата ѝ и искането на откуп от собствениците. Застрахователите го наричат „хонорар на търсача“, но предпочитат да предложат десет процента на крадците, отколкото да изплатят цялата стойност на собствениците. Непрекъснато стават такива неща. От последователността, начините и местата, откъдето се организират и финансират ударите, смятаме, че съществува сложно устроена и координирана глобална мрежа за големи обири.

— И мислите, че този Касий е замесен? — Йънг се наведе напред. Очевидно беше свикнал с „да“ или „не“, „купувай“ или „продавай“, и искаше отговор.

Отговорът на Корбет обаче беше уклончив.

— Подобна кражба изисква голямо планиране и финансиране. Малцина имат възможностите да я организират. Касий определено е един от тях. Но дори да е замесен, не би го направил сам. Хора като него наемат други да им вършат мръсната работа. Най-често те вероятно дори не знаят, че работят за него. Трябва да открием човека, проникнал в трезора. Той ще ни заведе при поръчителя и ако ни проверви, при останалите монети.

Пайпър се наведе към Йънг и му прошепна нещо. За пръв път, откакто Дженифър влезе в помещението, Йънг спря да дъвче, погледна Пайпър и на свой ред му прошепна нещо. Пайпър кимна, стана и отиде в задната част на стаята, където имаше голямо огледало. Почука по него, после два пъти прокара ръка през гърлото си. Жестът означаваше, че съвещанието се записва. Неизвестно защо той искаше да говорят неофициално.

— Мисля, че ще е по-уместно Браун и Брейди да излязат — предложи Пайпър на Йънг, но Корбет категорично поклати глава.

— Браун трябва да чуе всичко, което ще се каже тук. Тя участва в разследването. Каквото знам аз, ще го знае и Браун.

Пайпър погледна въпросително Йънг и той бавно кимна. Дженифър се усмихна благодарно на Корбет. Любопитството ѝ се засили.

— Изчакай ме навън, Крис — каза Йънг.

— Защо ѝ позволявате да остане? — изхленчи Брейди. — Натопен съм. Знам го.

— Просто изчакай навън, по дяволите — сопна му се Йънг. — И остави папката тук.

Брейди замърмори, тресна папката на масата, взе си сакото и се заклатушка към вратата.

— Казвай, Джон. Дано да си заслужава — рече Йънг.

Пайпър изпуфтя, после почна:

— На шестнадесети юли е била извършена кражба с взлом в жилищна сграда в Горен Уест Сайд. Крадецът се е спуснал от покрива на седемнадесетия етаж, влязъл е и е отмъкнал яйце на Фаберже на стойност девет милиона долара. На нюйоркската полиция ѝ провървяло. Намерили мигла близо до сейфа. Изпратили я в лабораторията на ФБР в Куонтико, за да я анализират с тяхната система, в случай че не е на чистачката. Получили съвпадение, така че незабавно се свързаха с мен.

— Поставил си в досието на този човек сигнал, който да се задейства при споменаването му? — попита Корбет.

— Да, защото доколкото ни е известно, той е починал преди десет години.

— Но защо ти? Какво общо имаш? — попита Грийн.

— Какво общо ли? Преди петнадесет години го завербувах в ЦРУ. Казва се Том Кърк.

24.

09:21

Пайпър бръкна в тънкото кожено куфарче, подпряно на крака на стола му, и извади четири папки. Остави една за себе си и раздаде другите на Йънг, Грийн и Корбет.

— Вие ще трябва да гледате неговите материали — каза на Дженифър.

Тя приближи стола си до Корбет, който взе папката и скъса хартиената ѝ лента. Печатът се разчупи точно между СВРЪХ и СЕКРЕТНО. В папката имаше няколко черно-бели снимки и документи.

— Снимките са направени вчера в Лондон от ЦРУ. Показват Том Кърк или както го познавахме, Томас Дювал. Мъжки пол, бял, тридесет и пет годишен, метър седемдесет и осем, без отличителни белези.

Дженифър разгледа фотографиите. Макар че образите бяха леко размазани, видя, че Том е атлетичен, с волева брадичка и поразителни интелигентни очи.

— Има и британско, и американско гражданство от родителите си Чарлс и Ребека Кърк, които са починали — майка му при автомобилна катастрофа, когато Том е бил тринадесетгодишен, а баща му — тази година, при злополука в планина в Швейцария.

Дженифър вдигна глава и видя, че Корбет гледа странно Пайпър, сякаш подозира, че разказът ще го отведе някъде, където предпочита да не отива.

— След смъртта на майка си Дювал е изпратен да живее със семейството ѝ в Бостън, а баща му се премества в Женева.

— Бостън? — попита Грийн. — Роднина ли е на Трент Дювал?

Пайпър кимна.

— Племенник е на сенатора Дювал. Това беше една от причините да го завербуваме. След като завърши гимназия, той спечели стипендия в Оксфорд, но година по-късно беше изключен и се премести в Париж. Там се запознахме.

— Бил си на работа в Париж? — изненада се Корбет.

— Три години. Под обичайното дипломатическо прикритие — потвърди Пайпър. — Запознах се с Дювал чрез наш човек, внедрен сред преподавателите в Сорбоната. Беше се записал в курса по история на изкуствата и бе идеален материал за нас. Млад, неженен, много интелигентен, без семейна обвързаност и търсещ нещо, в което да вярва. Отне ми известно време, но успях да го привлека. Обучихме го във Фермата и после му дадохме специална подготовка за програмата, за която го бяхме вербували.

— Каква програма? — попита Грийн.

— Промислен шпионаж. Операция с кодово име „Кентавър“.

— Промислен шпионаж? — недоверчиво повтори Грийн.

— Компютърни файлове, проекти, снимки на прототипи, химични формули и така нататък. Европейците от години засилват стремежа си да намалят зависимостта си от американската и японската военна отбрана, технологии и биотехнологични доставчици. Инвестициите им бяха започнали да ни се отразяват и ни нанасяха щети за милиарди долари годишно, да не говорим за потенциалното подриване на националната ни сигурност. Дювал и другите като него бяха остриетата на усилията ни да сме сигурни, че няма да загубим битката.

— Господи — измърмори Грийн. — Мислех, че те са наши съюзници.

— Дювал беше най-добрият ни агент. Нямахме сейф или охранителна система, с която да не може да се справи. И напълно се сливаше с обстановката. Говореше пет езика, беше прочел подходящите книги, познаваше подходящите хора и можеше да получи „покана“ за всяко място, което желаше. Никой друг от агентите ни в Съединените щати не можеше да го прави. Това го правеше изключително ценен.

— И какво се случи с него? — отново попита Грийн.

— Преди пет години тръгна по лош път.

— В смисъл? — попита Корбет.

— Отказа да приема заповеди и задачи и започна да се държи безотговорно. Опитавме се да го върнем в играта, но той не пожела. Заяви, че вече ще работи за себе си. След това изгуби всякакви задръжки и уби друг агент, а накрая изчезна от полезрението ни.

— Нали каза, че е умрял — обади се Грийн.

— Година по-късно Интерпол намери ДНК проба на мъж, когото френската полиция застреляла, докато се опитвал да проникне в министерството на финансите. Пробата е идентична с тази на Дювал. Операцията вече беше приключила, затова затворихме досието и престанахме да го търсим.

— Но въпреки това си поставил сигнал в ДНК профила му — отбеляза Корбет. — Не си убеден, че е мъртъв, нали?

— Да речем, че се съмнявам. Дювал беше твърде добър, за да бъде заловен толкова лесно от група обикновени ченгета. Но си останах само със съмненията. Поставих сигнал в профила му за всеки случай и после го забравих — но ето че се появи.

— Какво се е случило с него, по дяволите? — Йънг лапна нова дъвка и я прегъна със зъби.

— В Интерпол подозират, че Дювал или Кърк, както очевидно се нарича сега, от десетина години действа като крадец на произведения на изкуството някъде край Лондон. Използва името Феликс. Квалифицират го като най-добрия в занаята.

— Какво го прави толкова добър? — попита Йънг.

— Преди всичко, обучили сме го ние. И трябва да ви кажа, че той наистина е професионалист. Може и да не повярвате, но повечето кражби на творби на изкуството се извършват от дребни престъпници, които всъщност не са наясно какво правят. Виждат нещо на стената и го отмъкват. Кърк е умен. Съсредоточава се върху скъпоценни камъни, които може да бъдат шлифовани повторно, или върху малко известни художници, които не привличат голямо внимание и може да бъдат продадени по-лесно. През годините или той, или някой работещ с него, е успял да организира мрежа от частни колекционери, готови да платят големи суми за подходящите произведения и да не задават въпроси откъде са дошли.

Настъпи мълчание — всички осмисляха информацията. Накрая Йънг зададе въпроса, който се въртеше в съзнанието на всички.

— Обирът на музей е едно, но кражбата от правителствен обект е съвсем друго. Какво те кара да мислиш, че Дювал е замесен в удара във Форт Нокс?

Пайпър сви рамене.

— Познавам го добре. Той харесва трудните, зрелищни задачи. Обирът носи неговия почерк.

— Мисля, че ни трябва нещо повече от предчувствие — сухо подхвърли Корбет. — Разполагаш ли с нещо солидно, за да подкрепиш предположенията си?

Пайпър уверено кимна.

— Канадските имиграционни власти имат сведения за някой си господин Феликс Дювал, пристигнал със самолет в Монреал от Женева на 28 юни, седмица преди датата, която ни съобщихте. Смятате ли, че името, времето и фактът, че неговата ДНК се появи в Ню Йорк, са случайни съвпадения? Той е извършил обира във Форт Нокс и после се е отбил на Пето авеню да пазарува. Дювал ни се подиграва.

— Господи, как сте допуснали да се случи подобно нещо? Един от нашите хора да ни обере?

Пайпър реагира мигновено.

— За всеки извън тази стая това не се е случвало. Ето защо трябва да извършим разследването много внимателно.

— Какво криеш, Джон? — попита Корбет и озадачено наклони глава на една страна. — Какво не ни казваш?

— По дяволите! — Йънг, който от няколко минути се мръщеше, сякаш се опитваше да си спомни нещо, изпъшка и пребледня. — Каза, че си го за вербувал преди петнадесет години, нали?

— Да — отвърна Пайпър.

— Не беше ли... — Йънг повдигна въпросително русите си вежди.

— Точно това имам предвид — отвърна Пайпър.

— Какво? — попита Дженифър, поглеждаше ту Йънг, ту Пайпър.

— Тогава президентът не беше ли директор на ЦРУ? — безизразно попита Корбет.

— Господи! — Грийн се зачерви повече от обикновено.

— Представете ли си какъв шум ще се вдигне, ако това се разчуе? Ще го махнат. Както и мнозина от нас. — Пайпър погледна в очите всеки от присъстващите, дори Дженифър. — Не мога да позволя това да се случи.

За пръв път Дженифър видя проблисък на страх в очите му. Семейството му беше дало много пари президентът да спечели

изборите и Пайпър вече жънеше плодовете. Сега обаче беше изправен пред вероятността всичко да рухне.

— Какво предлагаш? — попита Грийн. — Да зарежем тази история?

— Не, разбира се. — Пайпър категорично поклати глава. — Не може да се откажем ей така от криминално разследване. Но трябва да сме изключително предпазливи. Ако монетите водят до Кърк, той може да бъде проследен до „Кентавър“. Необходимо е да намерим начин да се погрижим това да не се случи.

— Тогава какво предлагаш? — настоя Корбет.

— Да сключим сделка с Кърк. Да върне четирите монети, които са у него, да ни каже кой е поръчал кражбата и да обещае да си държи устата затворена, а ние ще изчистим досието му и ще забравим какво е правил. И после, що се отнася до нас, Томас Дювал или Кърк, или както там иска да се нарича, никога не е съществувал. И въпросът със замесването на президента няма да види бял свят.

— Мислиш ли, че ще се съгласи? — недоверчиво попита Грийн.

— Кърк внимателно обмисля плюсовете и минусите. Винаги е било така. Вероятно всеки ден от десет години се пита дали няма да похлопаме на вратата му. Подобно предложение се прави веднъж в живота. Да, смятам, че ще се съгласи.

— Добре. Това ме устройва — потвърди Йънг и млясна с дъвката. — Така всеки ще спечели. Кабинетът има шансове за втори мандат. Не искам аз да съм човекът, който ще ги провали.

— Тогава нямаме време за губене, господин министър — каза Корбет. Гласът му беше напрегнат и настойчив. — Намерихме случайно едната монета. Колкото повече се бавим, толкова по-трудно ще става да открием останалите. Трябва да пратим човек в Лондон да измъкне Кърк от дупката му.

— Съгласен съм — кимна Йънг. — Кого имаш предвид?

25.

*Международно летище „Дълес“, Вашингтон, окръг Колумбия
25 юли — 21:30*

Самолетът се движеше към пистата за излитане. Дженифър се облегна на седалката и затвори очи. Предстоеше ѝ дълъг полет и знаеше, че трябва да се опита да поспи, но мислите бушуваха в главата ѝ. Моментът, в който Корбет предложи на Йънг тя да сключи сделката с Кърк, непрекъснато се връщаше в съзнанието ѝ.

— Предлагам да изпратим агент Браун, господин министър.

Настъпи миг мълчание, после Пайпър го наруши с неискрения си смях. Дженифър се изкуши да се присъедини към него, но изражението на Корбет ѝ подсказа, че е абсолютно сериозен.

— Браун? Не мисля.

— Защо? — раздразнено попита Корбет.

— Искаш ли да отговоря?

— Ако имаш да казваш нещо, мисля, че всички трябва да го чуем.

Пайпър преглътна, стрелна с поглед Дженифър, после наведе глава.

— Всички знаем какво се е случило преди три години. — Той потропа с пръст по една от трите папки, разтворени пред него. Дженифър напрегна взор да прочете заглавията им на обратно, но видя само името си. Пайпър очевидно я беше проучил. — Необходим ни е някой, на когото можем да разчитаме. Човек, който няма да се пречупи под натиск. Не можем да поемем риска от друг... инцидент. Задачата е твърде деликатна.

— Господин министър — изсумтя Корбет. — Всички знаем, че разследването на стрелбата, в която е участвала Браун, я освобождава от всякаква вина. Представянето ѝ оттогава — и особено в това разследване — е безупречно.

— Много е рисковано — настоя Пайпър. — Тя е неопитна.

Дженифър положи усилия да не изтърси нещо, за което после да съжалява, макар че инстинктите я предупреждаваха да не позволява на

Корбет да я защитава.

— Пък и това е работа на Агенцията — добави Пайпър. — Няма нищо общо с ФБР.

— Според мен — каза Корбет, като отново пренебрегна Пайпър и заговори директно на Йънг, — от тактическа гледна точка ще е по-добре да възприемем сдържан и умерен подход. Искаме да спечелим Кърк на наша страна, а не да го уплашим. Използването на ФБР би показало, че сме се съсредоточили върху обира във Форт Нокс, а не върху предишните му прегрешения. Използването на персонал на Агенцията би предположило по-разширено търсене и връзка с „Кентавър“. Продължавам да твърдя, че Браун ще свърши отлична работа.

— Джак? — Йънг погледна Грийн.

— Ако Боб е съгласен, това ми е достатъчно — отвърна Грийн и сви рамене.

Йънг неочаквано се обърна към Дженифър. Въпросът му я изненада.

— Какво е вашето мнение, агент Браун?

— Аз... мисля, че господин Пайпър има право — бавно отговори тя, внимателно премерваше думите си. — Направих грешка и загина човек. Ще трябва да живея с тази мисъл до края на живота си. Но аз съм добър агент, сър. Постигнала съм резултати. — Дженифър погледна предизвикателно Пайпър. — Ако ме изпратите там, няма да останете разочаровани, защото се боря докрай и не се отказвам лесно.

— Вярвам ви. — Йънг й протегна ръка и й се усмихна за пръв път, откакто беше влязла в стаята. — Накарайте ни да се гордеем, агент Браун.

Самолетът подскочи за последен път и излетя. Обзе я обичайната вълна на паника. Дженифър се размърда неспокойно на седалката и се вкопчи в облегалките за ръце. Странно, това беше шансът, за който мечтаеше и се бореше през последните няколко години, но сега, след като го имаше, изпитваше безпокойство и вълнение. Възможността беше голяма и тя не можеше да си позволи да се провали.

Досието на Кърк беше на коленете ѝ. Беше съставено предимно от събрани разузнавателни доклади от Интерпол и полицейските сили на различни държави. Като цяло беше доста повърхностно. Слухове за извършени от него обири и подробности за хора, с които се

предполагаше, че е работил, но нищо определено. От една страна, досието не представляваше нищо, ефирна паяжина от догадки, полуистини и клюки, която рухваше веднага щом бъдеха подложени на внимателна проверка.

Но от друг аспект, погледнато като цяло, всичко се свързваше и образуваше ужасяващата и същевременно завладяваща биография на гениален престъпник, безспорен професионалист, който използваше задушавашо изобилие от дезинформация, за да прикрива действията си и да обърква преценката на противниците си. Но как да разграничи легендата от човека, когато всяка негова стъпка беше обвита от постоянна мъгла от слухове и подозрения?

Корбет се опитваше да уреди среща с човек, за когото смяташе, че може да помогне в изясняването на нещата. Беше му съдействал в предишен случай. Дженифър се опита да си спомни името му. Хари. Ренкуист? Не, Хари Ренуик. Според Корбет той беше не само експерт по монетите, който можеше да им помогне в разследването, но и както Пайпър потвърди, добре познаваше Кърк, тъй като бе работил с баща му. Ако Корбет успееше да уреди среща между тримата, това щеше да е възможност да разговаря с Кърк на негова територия и да се надява да го хване неподготвен. Със сигурност нямаше да разбере откъде го е връхлетяло. При тази мисъл Дженифър се усмихна.

Знаците за затягане на коланите угаснаха. Дженифър огледа салона и видя обичайната смесица от дипломати, журналисти и лобисти, които редовно пътуваха в първа класа на полетите от Вашингтон до Лондон.

Отново затвори очи. Мислите ѝ се върнаха към единственото, което я безпокоеше. За нейна изненада никой не се беше сетил да постави този въпрос. Щом обирът беше толкова усърдно планиран и извършен и Кърк наистина беше толкова добър, как две седмици по-късно едната монета се бе озовала в труп в другия край на света?

Очевидно нещо се бе объркало.

26.

„Сейнт Джеймс“, Лондон

26 юли — 11:28

Джърмин стрийт се намираше между суетнята на Пел Мел и блъсканицата на Пикадили и представляваше вариант на една отдавна изчезнала Англия. Улицата разказваше за излети сред природата, безкрайни игри на крикет на селски морави от хора, облечени в бяло и с цилиндри на главите, за суховато чувство за хумор, влажни лета и топла бира край камина в пивница. За зелена и приятна земя.

В този горещ и пращен следобед обаче Джърмин стрийт беше навалица от изпотени туристи и купувачи, които викаха, пазаряха се, ругаеха и плюеха, сякаш се намираха на пазар в някоя от страните в Близкия изток. Витрините привличаха тълпите като напористи търговци, рекламиращи стоката си с мозайка от ризи в крещящи и ексцентрични цветове и десени.

Вдясно, свит във входа на една частна търговска агенция, пееше и проклинаше просяк, протегнал шапка в ръката си. Вляво, пред „Уилтън“, търпеливо чакаше шофьорът на голям черен ягуар и се разправяше със сериозен представител на пътната полиция, който му пишеше глоба.

Преметнал сакото си на рамо, Том вървеше сред пъстрото множество. Почти без да мисли, свърна към Пикадили Аркейд — мраморен оазис от изящно извити витрини, отрупани с обувки, жилетки и вратовръзки, и се озова пред любимия си магазин.

Том обичаше часовниците. Те бяха страстта му. Най-често, както и в момента, носеше „Жагельо Култре Мемовокс“ от 1957 година, подарък от майка му. Часовникът не беше най-ценният, който бе притежавал, но за Том беше изключително скъп. Оттогава бе започнал да се интересува от часовници.

Наведе се и огледа първо левия, а после десния край на витрината. Очите му завистливо обходиха внимателно подредената стока, наредена върху зелено кадифе като скъпоценни камъни. Разбира

се, нямаше цени. Том стоеше, забравил за хората, трупащи се зад него. Внезапно уханието на женски парфюм го изтръгна от унеса.

— Красив е, нали?

Гласът ѝ беше нежен и с непогрешим американски акцент и с периферното си зрение той видя, че тя кима към ролекса „Пол Нюман Дейтона“, който тъкмо гледаше.

— Но ако желаете ролекс, по-добре си купете „Принс“. Върви по-плавно и съвсем не е толкова... очебиен. — Жената отново кимна, този път към гладките линии на продълговатата калъфка от неръждаема стомана на „Принс“ от тридесетте години на двадесети век.

Том се изправи и се обърна да я види. Беше красива. Слаба, с изящно шоколаденокафяво лице и сочни устни. Блестящите ѝ светлокафяви очи бяха обградени от гъсти къдрави черни коси. Тя му се усмихна. За секунда той се запита дали не е професионална проститутка, която се опитва да го свали, но обувките ѝ бяха нови, а полата — официална. Не. Тази жена беше нещо съвсем различно.

— Колекционерка ли сте? — предпазливо попита Том.

— Не — отново се усмихна тя. — Веднъж работих по един случай и трябваше да науча някои неща за часовниците.

— Случай? Значи сте адвокат?

— Не. Работя за американското правителство.

До известна степен Том от десет години се подготвяше за момента, когато най-после щяха да го открият. От време на време успяваше да си внуши, че може би никога няма да дойдат. Сега обаче осъзна, че би трябвало да ги познава по-добре.

— В такъв случай, предполагам, че срещата ни не е случайна, госпожице...

— Браун. Дженифър Браун. Не е. — Тя му подаде ръка, но той не ѝ обърна внимание. — Искате ли да отидем някъде и да поговорим? Трябва да ви задам няколко въпроса.

— За какво?

— Не тук.

Първоначалното стъписване премина. Том трескаво разсъждаваше какво да направи. Може би трябваше да избяга, макар че двамата едри мъже, които се преструваха, че разглеждат витрините в двата края на галерията и препречваха пътя му, изключваха тази

възможност. Или, ако наистина смяташе да промени живота си, трябваше да се опита да уреди нещата веднъж завинаги. Не можеше вечно да бяга.

— Знам едно място — най-сетне измънка той. — Не е далеч.

11:42

Вървяха към Пикадили, без да разговарят, оставили се на тълпата да ги носи. Край тях весело преминаваха червени автобуси. Тук-там, в несъответствие с лятното слънце, екскурзоводите държаха черни чадъри над главите на туристите, импровизирани ориентери, насочващи младите чужденци към следващата забележителност, която „непременно“ трябва да видят.

Отблизо Том имаше много по-жилаво и изящно телосложение, отколкото на снимките, които Дженифър беше разглеждала. Вървеше предпазливо и движенията му бяха премерени и точни като на котарак, стъпващ по тесен перваз. Изразходваше точно определено количество енергия, за да стигне дотам, където иска. Освен това Дженифър трябваше да признае, че е хубавец. Високите скули и квадратната челюст придаваха на лицето му вид на изваяно от скулптор. Очите му бяха бдителни и невероятно тъмносини.

Стигнаха до ресторант „Крайтириън“ на Пикадили Съркъс, сред обвивки от хамбургери и ученици от Испания, мотаещи се в краката им, и влязоха. Шумът на уличното движение се смени от оживено бърбрене на пет езика, което весело отекуваше в пъстрите мозайки на стените и тавана. Измъчен на вид сервитьор им показа свободна маса и взе поръчката им — водка с тоник за Том и минерална вода за Дженифър.

Кърк пръв наруши мълчанието.

— Е, агент Браун? Агент сте, нали?

Сервитьорът донесе напитките.

— Специален агент Браун от ФБР.

Той наклони глава на една страна, сякаш не я бе чул добре.

— ФБР?

— Аха.

Том замислено отпи от питието си. Ледът се люшна, гален от леко съскащите мехурчета.

— Тук не сте ли малко извън правомощията си, специален агент Браун?

— Когато става дума за големи риби, напоследък хвърляме мрежите си доста нашироко.

— Нима?

— Дойдох да ви помогна — заяви Дженифър.

Той се облегна назад и отмести чашата встрани.

— Не знаех, че се нуждая от помощ.

— Повечето хора не го осъзнават, докато не стане късно. Здравата сте загазили, господин Кърк.

— Това е новина за мен.

— В Лангли имате стари приятели, които изгарят от желание да ви спипат.

Том сви рамене.

— Лангли? Съжалявам, но това не ми говори нищо.

— Убедена съм, че и нюйоркската полиция с удоволствие ще иска да разбере как ваша мигла се е озовала на пода на апартамента, в който сте се отбили преди десет дни.

Дженифър се вгледа в лицето му — търсеше реакция, някакъв проблясък на спомен или вина, но не видя нищо.

— Губите си времето.

— Не ме занасяйте. — Тя леко повиши тон. — Знам какво сте направили и кой сте... Феликс или Дювал, или какъвто там се наричате напоследък.

Том се вторачи в нея и Дженифър млъкна. Изражението му беше неразгадаемо. Дясната му ръка местеше чашата в малки мокри кръгове: капките от кондензацията се стичаха на масата.

— Защо всъщност сте тук, агент Браун?

— Дойдох да ви предложа сделка.

Той се усмихна иронично.

— Тогава няма да е трудно. Каквото и да продавате, не го искам.

— Сигурен ли сте? Щом са ме изпратили чак тук, намеренията им са сериозни. Може би е по-добре да ме изслушате.

— Защо? За да чуя още лъжи? Нямате нищо, което да искам. Приятно пътуване.

— Говоря за ново начало, господин Кърк. За изчистване на досието ви.

Том беше станал и се бе приготвил да излезе, но настойчивият й тон го накара да спре.

— ЦРУ ще забрави за вас. Ние също. Последните петнадесет години не ги е имало. Помислете.

Той я изгледа изпитателно, седна и попита намръщено:

— Каква е уловката?

— Няма уловка. Искаме само монетите.

— Монетите?

— И името на онзи, който ви е платил да ги откраднете. Дайте ни ги и няма да ви безпокоим повече.

— Със сделката ви има само един проблем — каза той.

— Какъв?

— Нямам представа за какво говорите.

— Не си играйте игрички с мен — с леден тон го предупреди Дженифър. — Държете да ви кажа всичко? Добре. Знаем, че вие сте откраднали монетите, и как сте го извършили. Искаме да ги върнете и да ни кажете името на човека, който ви е изпратил. Изпречите ли се на пътя ни, ще ви се стъжни. Обещавам ви го.

— Не, нека аз да ви кажа всичко. — Хората от съседната маса го погледнаха неодобрително изпод бейзболните си шапки, когато повиши тон. — Не знам за какво говорите. И позволете да опресня информацията ви. Вече съм извън играта. Завинаги. Това е истината, независимо дали ми вярвате, или не. Ако мислите, че ме държите с нещо, изиграйте коза си. Но няма да поема вината за нещо, за което нямам представа. Дори да ме прецакате, това няма да ви помогне да намерите онова, което издирвате.

Дженифър се замисли. Винаги усещаше, когато хората лъжат. Търсеше дребни неща — неволно потрепване и движения на ръцете и предимно на очите. За нейна изненада обаче всички знаци показваха, че Том казва истината. Как беше възможно? Въпреки това тя продължи с репликите, които бяха обсъдили с Корбет.

— Отказвате ли сделката?

— Каква сделка? Не знам за какво говорите. Няма за какво да сключваме сделка. — Той млъкна и гневно се вторачи в нея. — Приключихме ли?

Дженифър кимна. Беше го ядосала. Вероятно това беше всичко, което беше разумно да очакват на този етап. А що се отнасяше до това

дали Кърк ще промени решението си, когато осъзнае последиците и привлекателността на сделката, времето щеше да покаже.

— Засега. Но скоро ще се видим отново.

— Знаете ли какво, агент Браун? Не си правете труда.

Том стана, гаврътна водката и закрачи към изхода. Докато се приближаваше към въртящата се врата, същите двама мъже, които се бяха мотали в галерията, се изправиха и тръгнаха да го пресрещнат. Той ги погледна и после се обърна към Дженифър. Двамата се вторачиха един в друг над главите на посетителите на препълнения ресторант, след това тя даде знак да го пуснат да мине. Мъжете се отдръпнаха като железни порти.

Том излезе на улицата, а Дженифър извади телефона си. Корбет отговори на второто позвъняване и както му беше присъщо, веднага мина по същество.

— Как беше?

— Както предполагаме. Отрича всичко. Определено е убедителен.

Корбет изсумтя.

— Нима? Мисля, че е време да запалим фитила под лъжливия му задник.

Тя се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Довечера имате среща.

Очите ѝ се разшириха.

— Успял си да уредиш нещо с връзката ви?

— Не се наложи да се моля. Щом чу, че един от моите хора е в града, Ренуик каза, че е поканил гост на вечеря и попита дали искаш да се присъединиш към тях. Познай кой е другият гост.

— Кърк? — Гласът ѝ издаде вълнението ѝ. Това беше по-хубаво, отколкото се бяха надявали.

— Точно така. Поканил го е още миналата седмица. Да видим как ще се справи, като му цъфнеш.

— Ренуик знае ли защо съм тук?

— Не. Обясних му, че разследваме нещо и ни трябва помощ. Искам довечера да занесеш монетата. Ако някой може да ни помогне да стесним списъка на хората, които може да са замесени в кражбата

във Форт Нокс, това е Ренуик. Кажи му каквото е необходимо, но сведи подробностите до минимум.

— Добре.

— Уредихме нещо и с Ван Симсон. Утре в къщата му в Париж. В два и половина. Това е единственият час, в който е свободен. Ще успееш ли да отидеш?

— Разбира се. Ще помоля служителите на посолството за транспорт. Няма да има проблем.

— Чудесно. Обади ми се сутринта да ми кажеш как е минала вечерята.

Дженифър пусна телефона в чантата си и се усмихна. Подобни мигове ѝ напомняха защо въпреки всички Джон Пайпърровци на света все още обича професията си.

28.

Белгрейвия, Лондон

20:00

Хари Ренуик живееше на широка улица в квартал с огромни тухлени къщи с високи прозорци. Автомобилите — комбита и джипове — бяха паркирани броня до броня с ферарита и поршета, използвани в почивните дни.

Том беше облякъл най-хубавия си костюм за случая — смес от мерино и кашмир, лека тъкан, която стоеше добре на стройното му тяло. Тъй като отлично познаваше Ренуик, накрая реши да си сложи и вратовръзка, макар че яката на новата риза жулеше врата му. Не си падаше по костюмите.

Слезе от таксито и си погледна часовника. Носеше „Танк“ от двадесетте години, които смяташе за най-добрия период на „Картие“. Часовникът беше златен и масивен, римските цифри бяха елегантно разположени на удължения циферблат. Беше точно осем. Беше пристигнал навреме.

— Влизай, влизай — извика Ренуик, щом отвори вратата. Беше блестящо черна, с излъскан месинг.

Хари беше със същите дрехи — без самото обаче. Ризата му беше протрита на лактите. Том стисна ръката му, после му подаде бутилката, която носеше, и влезе в мраморното фоайе, аранжирано като шахматна дъска.

— Скъпо момче! — възкликна Ренуик. Лицето му засия, когато махна опаковката. — „Клод дю Меснил“ осемдесет и пета. Нямаше нужда.

— Знам — усмихна се Том. Чувстваше се много по-спокоен след първоначалната изненада от сутрешните събития. Сега повече от всичко беше заинтригуван от участието на ФБР. Фактът, че просто не го бяха арестували, говореше, че искат от него нещо, което му предоставяше възможност за маневриране. Въпреки че нямаше представа какво искат.

— Ще го отворим веднага — продължи Ренуик, докато го водеше към всекидневната. — Надявам се, нямаш нищо против, но поканих още един гост на вечеря. Томас, запознай се с Дженифър Браун. Дженифър, това е Томас Кърк.

Като видя Дженифър, която стана от стола, Том се вцепени, после гневно се вторачи в Ренуик. Какво ставаше? И Хари ли работеше за ФБР?

— Добър вечер, господин Кърк. — Държеше се така, сякаш изобщо не се бяха срещали, и разпръскваше ухание на „Шанел №5“.

Том се усмихна сковано, докато се ръкуваха.

— Много ми е приятно.

— Я стига. Не е необходимо да си толкова официален. Тук всички сме приятели — сгълча го Ренуик. — Дженифър работи във ФБР за един мой приятел. Той очевидно смята, че мога да ѝ помогна в случая, който разследват. Страхотно вълнуващо. — Хари се ухили. — Тя е в града само за няколко дни и реших, че ще си допаднете.

— Много прозорливо от твоя страна, чичо Хари — каза Том и се насили да се усмихне. Почувства се малко виновен. Може би бе избързал с преценката си за Ренуик. По всяка вероятност той по-скоро беше нищо неподозираща пионка в играта на ФБР, отколкото доброволен съучастник.

— Питиета? Какво желаш, мила? Шампанско? Отлично.

— Ренуик махна станиола и телта от бутилката и внимателно извади корковата тапа — тя излезе с тихо съскане. — Чаши. Подръж бутилката, Томас. Ще отида да взема чаши. И кофичка с лед, разбира се. Ледът не трябва да се забравя.

И забърза към кухнята.

— Това е твърде подло дори за мъже — изсъска Том.

— Мислите, че е игра? — възмутено отвърна Дженифър. — Ако искате да знаете, животът ви вече ще е такъв. Където и да отидете, накъдето и да се обърнете, ние ще сме там. Светът ще ви стане тесен.

— Щом имате проблем с мен, чудесно. Но Хари е външен човек. Няма да ви позволя да го въвличете в живота ми.

— Той всъщност не ви е чичо, нали? Целият ви живот е лъжа.

— Това няма връзка със случая. — Том пристъпи към нея.

— Предупреждавам ви, не го замесвайте.

— Ако играете с нас, няма да се стигне дотам. — Дженифър го погледна предизвикателно.

Ренуик се върна с чаши и кофичка с лед и се засмя от вратата:

— Е, вие двамата очевидно разчупихте леда. Отлично.

Двамата смутено се дръпнаха един от друг. Хари наля, покани ги да седнат на канапето и се настани срещу тях. Отрупаният с каталози за търгове нисък тапициран със синя коприна диван служеше за импровизирана масичка за кафе. Голямата мраморна камина беше пълна с изсъхнали цветя.

— Бизнесът ти сигурно върви добре — отбеляза Том — помъчи се гласът му да прозвучи спокойно и нормално — и посочи стаята.

Помещението беше обзаведено с модерни канапета и рогозки от морски треви. Стените бяха украсени с внимателно подбрана колекция картини — пророк от Стария завет, красива Богородица с Младенеца, портрет на папа, митична сцена на вакханалия. Разбира се, Том мигновено позна ръката на Ван Ейк, Рембранд и може би дори на Верокио в някои от платната. Колекцията беше поразителна и би подходдала на ренесансовата галерия на всеки голям музей.

— А, тези ли? Повечето са нови — в смисъл за мен — отвърна Ренуик и ги погледна равнодушно. — Преди няколко месеца наследих къщата от роднина, пребоядисах я и купих нови мебели. Той работеше в търговския флот или нещо подобно. Спечели състояние след войната. Не знам как е живял, обаче къщата беше пълна с боклуци. Продадох повечето неща, но някои си заслужаваха да ги задържа.

— Виждам — одобрително каза Том.

— Утре ще дойде един човек да види онази там. — Хари посочи портрета на папата в отсрещния ляв ъгъл. — Предполага се, че е на някой от школата на Тициан, но лично аз подозирам, че я е рисувал самият той.

— Сериозно? — Том стана и се приближи до картината.

— А онези какви са? — попита Дженифър и посочи зловещо оцветените маски, окачени над камината.

— Те са си мои. — Гласът на Ренуик мигновено се зареди с енергия. — Колекционирам ги. Това са японски маски Но.

— Не съм чувала за...

— Но е вид японски театър, оформя се през четиринайсети — петнайсети век — обясни Ренуик. — Сюжетът е елементарен, но

сериозен и символичен, а костюмите са богати, дори натруфени. Маските се използват, за да изобразят стилизирани герои или чувства, като в древногръцкия театър, и да позволят на един и същ актьор да изпълнява няколко роли. Колекционирам ги от дете. — Очите му блестяха, гласът му трепереше от вълнение.

— На колко години са?

— Най-старата е тази. — Ренуик стана и посочи една бяла маска със златни рога и изпъкнали очи. Устните бяха дръпнати назад, белите зъби бяха оголени в демонична усмивка. — Тя е от 1604 година, когато жанрът Но е бил възприет като официален театър в Япония под патронажа на управляващата класа самураи и шогуна. Другите датират от края на седемнадесети и осемнадесети век.

Том хвърли поглед на някои от останалите маски — мандарин с присвити от смях очи, грижливо подстригана брада и мустаци и трапчинка на брадичката и разтревожен млад японец с намръщено чело и ококорени очи.

— Надявам се, че няма да имаш нищо против, драга — каза Ренуик на Дженифър, — но ще вечеряме в кухнята. В трапезарията все едно е паднала бомба.

Заведе ги в кухнята — широко помещение с плочки на пода и дървена селска маса в средата, наредена за трима. Остъклените врати вдясно бяха открехнати към градината и в стаята проникваше уханието на орлови нокти. Вляво имаше плот от черешово дърво с повърхност от гранит, газов котлон и дълбока ирландска мивка, пълна с тенджери, тигани и чинии.

Ренуик седна начело на масата, а Том и Дженифър се настаняха един срещу друг. Том я погледна гневно. Знаеше, че нейното натрапване в живота му е номер, коварен начин да му покажат докъде могат да стигнат, за да получат онова, което искат.

— Ако знаех, че ще идваш, щях да приготвя нещо специално — извини се Ренуик.

— Храната изглежда превъзходно — отвърна Дженифър.

Беше облечена в тясно черно сако, бяла блуза и широк черен копринен панталон до глезените. Том забеляза, че докато говори, носът ѝ потрепва в унисон с движенията на устните, като на зайче.

И въпреки всичко това го накара да се усмихне, което го вбеси още повече.

29.

22:09

След два часа лицето на Дженифър леко пламтеше от виното и топлината на печката.

Бяха се върнали във всекидневната да пият кафе. Ренуик се разположи на канапето и благосклонно се усмихна на Дженифър, която седна до него, срещу Том.

— Е, Дженифър, Робърт ми каза, че може да помогна за нещо. Поверително, разбира се.

Тя кимна благодарно и остави чашата си. Бе изпила само една чаша вино в очакване на този момент и макар че почти през цялото време бе разговаряла с Ренуик, непрекъснато усещаше гневния поглед на Кърк.

— Агент Корбет, искам да кажа — Робърт, ми препоръча да говоря с теб, защото ти си знаел всичко за нумизматиката в Европа. — Тонът ѝ стана делови.

— Така ли каза? Е, много любезно от негова страна. Вярно, че това е моята област. Години наред бях търговец. По този повод се запознахме преди няколко години, докато той разследваше поредния си случай. Наскоро разнообразих дейността си и в други области, но един от клиентите ми е фанатичен колекционер, затова все още трябва да съм в крак с изискванията на бизнеса.

Дженифър се поколеба. Държането ѝ беше внимателно преценено. Искаше да се възползва от проникателността на Ренуик, но Корбет ѝ беше напомнил, че не може да си позволи да каже на цивилно лице всички подробности за кражбата. Това обаче беше и удобна възможност да засили натиска върху Кърк, като му покаже, че знаят точно какво се е случило, и после да види как ще реагира. Трябваше да върви по острието на бръснача. Бръкна в чантата си, извади златната монета и я даде на Ренуик.

— Господи! — ахна той и я изпусна от вълнение. Монетата падна на пода, търкулна се и изчезна. Хари коленичи и започна да я търси. — Ужасно съжалявам... Не знам какво ми стана...

Тя се усмихна и забеляза, че Кърк наблюдава сцената с любопитство. Не беше помръднал.

— Няма нищо.

— Просто се стреснах — обясни Ренуик, след като намери монетата и седна. — Никога не я бях виждал.

— Малцина са я виждали — услужливо отбеляза Дженифър.

— Какво да са виждали? — попита Том и присви очи, за да види какво държи Хари.

— „Двоен орел“ от 1933 година. Уникална монета — обясни Ренуик и му я подаде.

— Най-обикновена двадесетдоларова монета — каза Кърк, докато я разглеждаше. — Златна. Ценна ли е?

Подхвърли я във въздуха, хвана я и я сложи на тапицираното със синя коприна канапе.

Дженифър се изуми, като чу въпроса му.

— Струва осем милиона долара — развълнувано отговори Ренуик.

— Сериозно?

Том се наведе и отново взе монетата. В изражението му се четеше уважение. Дженифър сбърчи чело. Кърк или беше много убедителен актьор, или... Ренуик прекъсна мислите й.

— Моят клиент, за когото споменах, има една такава. Наскоро я купил на търг. Не съм я виждал. Пази я в Париж. Мислех обаче, че неговата е единствената.

— Ако клиентът ти е Дариус ван Симсон, тогава официално е така.

— А неофициално? — Той я погледна изпитателно над ръба на чашата с кафето.

— Неофициално министерството на финансите на Съединените щати съхраняваше още няколко. Само че бяха... изгубени. — Дженифър се вторачи в Кърк и отново остана озадачена от реакцията му.

На лицето му изведнъж се изписа прозрение, сякаш парчетата от ребуса се бяха подредили и бе осъзнал за какво става дума.

— Изгубени? — Ренуик свали очилата си и се усмихна снизходително на Дженифър. — Къде са били видени за последен път?

— Тази монета е намерена в Париж. Предполагаме, че и останалите са в Европа.

— Разбирам. — Ренуик замислено потърка брадичката си. — Ван Симсон ще побеснее, като чуе това.

— Мисля, че се споразумяхме да не го чува — язвително каза Дженифър. — Или поне да го чуе от мен. Утре имам среща с него.

— Мило мое момиче, ще мълча като риба. Но светът на изкуството е малък — питай Томас. Ван Симсон обича да е на върха и плаща много пари, за да получи пръв подобна информация. Ако вече не знае, скоро ще научи. И повярвай ми, когато дадеш осем милиона долара за една уникална монета, не реагираш спокойно на хора, които изваждат същата от чантата си просто ей така.

— Познаваш ли го добре? — попита Том.

— Не съвсем. Както казах, той ми е клиент. Търся му монети. Намирам му и картини, предимно съвременни. Това е горе-долу всичко.

— Искам да знам кои биха могли да са вероятните купувачи в Европа — каза Дженифър, за да насочи разговора отново към монетата. — Кой би платил, за да притежава такова нещо?

Кърк наблюдаваше изпитателно Хари, сякаш и той като Дженифър се интересуваше от отговора.

Ренуик сви устни.

— Не мога да кажа. Вероятно трябва да разкриете самоличността на хората, спечелили големите търгове на монети през последните няколко години, и да се съсредоточите върху тях. Най-активните купувачи на пазара са институциите — музеи, фондации, корпорации. Ван Симсон е единственият частен колекционер, който може да си позволи подобно нещо, поне според мен.

— Как би продал такава монета, ако беше... да речем, открадната? — Дженифър се вторачи в Кърк, но той я гледаше в очите, без да мига.

— Открадната? — попита Ренуик. — Хм. При това положение със сигурност още преди да бъде открадната, трябва да бъде намерен купувач. Не е нещо, което може да продадеш ей така на свободния пазар.

Дженифър си спомни мисълта, която ѝ беше хрумнала, докато пътуваше със самолета. Попадането на монетата в ръцете на ФБР

означаваше, че планът се е объркал. Може би това беше обяснението.

— Ами ако нямаш купувач? Какво правиш тогава?

Ренуик поклати глава.

— Малко вероятно, но очевидната стъпка е да се опиташ да намериш търговец на крадени вещи, посредник, който да те освободи от монетата и да я продаде, като използва собствената си мрежа.

Търговец на крадени вещи? Дженифър кимна. Имаше логика. Раниери беше търговец на крадени вещи. Може би затова бяха намерили монетата в него? Поради някаква причина не бе имало купувач и Раниери е бил повикан на помощ. Но от кого?

— Или нелегален търг? — предположи Том.

— Да, и това е възможно — съгласи се Ренуик и отново потърка брадичката си. — Само че е много рисковано. Особено напоследък.

— Нелегален търг? — Дженифър погледна въпросително първо единия, после другия.

— На черния пазар — обясни Том.

Тя долови в гласа му леко раздразнение, сякаш полагаше усилия да бъде учтив, и се зарадва. Искаше той да се чувства неудобно.

— Какво имате предвид?

Ренуик отговори вместо него:

— За всеки известен творец има каталог, съставен от експерти, със снимки и описания на произведенията на изкуството от въпросния творец, с подробности за законните собственици. Първата стъпка на всеки уважаван собственик на галерия или организатор на търг, когато го помолят да продаде нещо, е да провери в каталога откъде е дошъл предметът. Втората стъпка е да види в Регистъра за изчезнали творби на изкуството в Лондон, където са записани всички кражби. Тези два фактора правят почти невъзможна откритата продажба на открадната ценна вещ.

Том кимна и продължи:

— Единият вариант е нелегален търг, възможност да се възползваш от някои от предимствата на официалния търг, но без рекламата. Има си списък на подбрани и одобрени купувачи, на които в последната минута се съобщава кога и къде ще се проведе търгът. По-рано ги организираха често, но напоследък все по-рядко. Ченгетата поумняха.

Дженифър кимна и се обърна към Ренуик.

— Ще е полезно да прегледаме кои може да са вероятните купувачи и на редовните, и на нелегалните търгове.

— Да, разбира се. С удоволствие ще помогна. Кога искаш да го направим?

Тя се усмихна като наивка.

— Сега? — учуди се той.

— Все още се движа по американското време — извини се Дженифър и си погледна часовника. — В момента там е още следобед — пет и половина. Много ще съм благодарна, ако започнем още днес. Програмата ми е наистина претоварена.

— Щом настояваш. Аз съм нощна птица, така че с радост ще стоя буден до късно и ще ти помогна да решиш проблема.

— Е, в такъв случай аз си тръгвам — каза Том и се прозя.

— Утре трябва да ставам рано. Пристига поредният товар. Пък и вие двамата явно повече не се нуждаете от мен.

Ренуик повика такси по телефона. Колата дойде след пет минути и той изпрати Том до външната врата.

— Сбогом, агент Браун — каза Кърк. — Надявам се, че ще намерите монетите.

— Не се тревожете, ще ги намерим — отвърна тя. — Както и онзи, който ги е откраднал.

Ренуик тръгна с Том към таксито.

— Довиждане, Томас. Обаждай се.

— Обещавам.

Прегърнаха се.

— Между другото, момичето е прелестно — прошепна Хари.

— Изпълнена е с огън. И красива. Може би трябва да предприемеш нещо.

— А, не. Тя не е моят тип — засмя се Том. — Пък и искаше да се срещне с теб. Ти си експертът по монетите.

Стисна ръката на Хари и се качи в таксито.

Ренуик му махна за довиждане, влезе и се обърна към Дженифър.

— Е, да започваме. Отиди във всекидневната и си налей нещо, а аз ще се кача да си прегледам папките. Няма да ни отнеме повече от час и нещо.

— Чудесно.

Хари тръгна нагоре по стълбите, влезе в отрупания с книги кабинет и тежко се отпусна на кожения стол пред голямото бюро. Няколко минути седя и мисли, а накрая вдигна телефона и набра един номер.

— Да?

— Аз съм.

— Какво има?

Ренуик се облегна на стола и вдигна краката си на бюрото.

— Няма да отгатнеш какво имам на долния етаж.

30.

22:40

— Наля ли си портвайн?

Дженифър се обърна към вратата: с нежелание откъсна очи от картината, която гледаше.

— Предпочитам вода. — И вдигна чашата си.

— Много разумно. Ела в кухнята да прегледаме това. — Той кимна към тъмносинята папка, която стискаше под мишницата си.

Дженифър му помогна да разчисти масата и да натрупа чиниите, чашите и приборите на плота — всичките бяха от скъп порцелан, кристал и сребро.

— Остави ги, мила — каза Ренуик, когато Дженифър започна да изсипва остатъците от храната в кофата за боклук. — Прислужницата ще ги измие сутринта. Седни и да почваме.

Дженифър седна, а той започна да реди съдържанието на папката на масата.

— Какво е всичко това? — попита тя.

— Изрезки от вестници, бюлетини, съобщения за продажби, всичко, свързано с европейския пазар на монети и медали. Имам компания, която ми ги събира. Така мога да действам по-бързо. От тези материали би трябвало да можем да съставим списък с имена и компании, които да провериш.

— Много съм ти благодарна, че ми помагаш. Особено в този късен час.

Ренуик се засмя.

— Удоволствие е мое, мила. Не се шегувам.

Той стана.

— Топло ми е. На теб не ти ли е топло? — И без да чака отговор, отиде до остъклените врати към градината и ги отвори. В стаята нахлу хладен ветреца. Той се върна на мястото си и се усмихна. — Нали нямаш нищо против, че дойде и Томас?

— Не, разбира се — отвърна Дженифър, като внимаваше гласът ѝ да не прозвучи прекалено въодушевено. Последното, което искаше,

беше Ренуик да разбере, че го използват, за да се доберат до Кърк.

— Робърт ми каза, че ще останеш само няколко дни, а вече бях поканил Томас, още миналата седмица. Той каза, че едва ли ще възразиш. Освен това Томас може да има полезен принос в разследването ви, поне така мисля.

— С какво се занимава господин Кърк, искам да кажа — Том, та смяташ, че може да помогне?

Ренуик се засмя.

— Мнозина си задават този въпрос. От онова, което ми е казвал, а то не е много, Томас е търговец на антики. Те са страстта му още от дете. Предполагам, че я е наследил от родителите си. Знае всичко за този бизнес, затова реших, че може да помогне.

— Значи го познаваш отдавна?

— Откакто беше четиринадесетгодишен. Запознах се с баща му, след като се премести в Женева. Томас идваше за празниците.

— Не е живеел с родителите си? — Дженифър знаеше отговора на този въпрос, но не можеше да позволи на Ренуик да разбере, че ЦРУ има за Кърк досие, дебело поне три пръста.

— Не. Майка му, Ребека, загина в автомобилна катастрофа, когато Томас беше на тринадесет. Шофирал той.

Тя кимна с разбиране. Баща ѝ често ѝ разрешаваше да седне на коляното му и да кара по краткото разстояние от дома им до първия голям разклон. Игра, която в случая с Том очевидно се бе объркала ужасно.

— Чарлс го прие много зле. Всъщност не можа да го преодолее. Изпрати Томас да живее при роднините на Ребека. Мисля, че за Чарлс беше твърде болезнено да го вижда край себе си.

— Това е ужасно. Да загуби майка си и после да бъде отхвърлен от баща си.

— Да. Той не говори за детството си, но веднъж ми разказа една история, която никога няма да забравя. Един ден, в началното училище, видял как две момчета откраднали чантата на една учителка. Не казал нищо, защото учел там само от два месеца и му било достатъчно трудно като нов ученик в ново училище — не искал да привлича повече внимание върху себе си. Та онези двамата разбрали, че Томас ги е видял, решили да сложат откраднатите пари в шкафчето му и после казали на учителката. Тя отворила шкафчето му пред целия

клас и чантата ѝ била там. Никой така и не повярвал, че е невинен, дори баща му, въпреки че скоро онези двамата били заловени да крадат от магазин и полицаите открили цял куп откраднати неща в стаята им. Томас винаги беше виновен в очите на баща си и не съм сигурен дали му го е простил.

— Не съм изненадана — отбеляза Дженифър и повдигна вежди. По ирония на съдбата, след като несправедливо е бил обвинен в кражба, Кърк наистина бе станал крадец.

— Както и да е, всичко това беше много отдавна. Е, да започваме. — Ренуик раздели материалите на две горе-долу равни купчини. — Ти прегледай тази, а аз — другата.

През следващите четиридесет и пет минути двамата четеха, без да разговарят. Тишината се нарушаваше само от скърцането на писалките им, докато си водеха бележки, от няколкото въпроса на Дженифър и от коментарите на Ренуик, за да ѝ обърне внимание на нещо. Той се оказа прав. Пазарът беше малък и на няколко пъти се появяваха едни и същи имена, институции, частни колекционери и експерти. Дженифър водеше сметка и добавяше по един ред към всяко име. Ван Симсон беше споменат дванадесет пъти, двойно повече от най-близкия си конкурент.

Изведнъж спря да пише и попита:

— Какво беше това?

— Кое? — без да вдига глава, попита Ренуик.

— Шум. В градината.

— Най-вероятно котката на съседите унищожава местната популация мишки. — Той се усмихна.

Тя кимна, погледна записките си, но след миг отново се обърна към вратите и каза:

— Не е котка.

— Какво?

— Не е котка. — Стана и отиде до вратите. — Това е нещо по-голямо. И не е едно.

— Сигурна ли си? — Ренуик се изправи. На лицето му се изписа безпокойство.

— Угаси лампите — прошепна тя.

Той се намръщи разтревожено и отиде да щракне ключа. Дженифър подаде глава навън, за да огледа градината, веднага се

дръпна и долепи гръб до стената.

— Двама са — прошепна. — Мъже. Идват към къщата.

— Какво искат, по дяволите? — В гласа му се долови страх.

— Не знам. Но не мисля, че трябва да чакаме да разберем. Да се махаме оттук и да повикаме ченгетата.

— А картините ми?

— Застраховани са, нали? — Ренуик кимна. — Зарежи ги. Тези типове изглеждат опасни.

Излязоха на пръсти от кухнята и отидоха до външната врата. Дженифър отключи.

— Не забравяй... — започна, докато отваряше, но така и не довърши.

— Внимавай! — извика Ренуик.

Дженифър инстинктивно вдигна ръце пред лицето си и нечий юмрук я удари по лакътя. Ударът беше мълниеносен: нападателят очевидно беше чакал вратата да се отвори, а другите двама нарочно бяха минали отзад, за да ги принудят да излязат.

Дженифър имаше време само да забележи, че нападателят е нисък и як, защото трябваше да избегне следващия му удар. Кокалчетата на пръстите му се забиха в лакираната врата и той изкрещя от болка. Тя се възползва от възможността, удари го в гърлото и го ритна в слабините. Мъжът изпъшка и падна на колене, мъчеше се да си поеме дъх. Лицето му стана яркочервено.

— Кучка!

Дженифър се обърна и видя, че двамата мъже, които бяха дошли през градината, са влезли в коридора. Единият бе опрял пистолет в главата на Ренуик.

— Мръднеш ли, ще очистим стареца. Ясно ли е?

Ренуик се вторачи в нея. В очите му се четеше ужас. Главата му беше наклонена на една страна, защото мъжът натискаше слепоочието му с дулото на оръжието си.

— Добре. — Тя вдигна ръце. — Вземете каквото искате.

Мъжът вдясно пристъпи напред. Устните му бяха тънки и посинели. На дясното ухо имаше три обици, носът му бе крив като на боксьор.

— Ще го вземем, сладурано, не се тревожи.

— Махайте се от дома ми, отрепки! — извика Ренуик. Очите му бяха ожесточени и горди. — Знам кой ви е изпратил. Кажете му, че...

Вторият мъж извади пистолет от колана на джинсите си и стреля в гърдите на Ренуик.

— Хари! — извика Дженифър.

Ренуик се строполи на каменния под. Езикът му увисна от устата.

Човекът, когото Дженифър бе повалила, се изправи. Стискаше месингов бокс.

— Проклетата кучка — изръмжа той и я удари по тила.

31.

Кларкънуел, Лондон

27 юли — 05:30

Първият микробус пристигна тъкмо когато слънцето изгряваше. Улицата беше празна, ако не се брояха два сиви гълъба на тротоара. Шофьорът скочи на земята, сложи си черна каска и почука два пъти по микробуса. Страничната врата веднага се отвори и отвътре излязоха седем мъже. Бяха с ръкавици и държаха лъскави автомати „Хеклер и Кох“. Никой не пророни дума.

Всички бяха облечени еднакво — бойни панталони с много джобове, пъхнати във високи до глезените обувци. На левия си крак имаха кобури с пистолети „Глок 17“, а на кръста им бяха окачени белезници, резервни муниции и спрейове. Гърдите им изглеждаха издути от черните бронежилетки.

Дойде втори микробус и на улицата изскочиха още шест души — вече си бяха сложили каските и очилата. От мястото до шофьора бавно слезе висок мъж с цивилни дрехи, заоблени рамене и тънки китки. Огледа доволно улицата и въоръжените мъже, които чакаха до микробусите. Мигът му най-после бе настъпил.

— Даниълс — изсъска през зъби детектив сержант Кларк и един мъж се отдели от останалите и пристъпи към него. Носеше отличителните знаци на елитната част за бързо реагиране на столичната полиция. — Обектът вероятно е въоръжен и със сигурност опасен. Нахлуйте със сила. Ако се наложи, простреляйте го. И не забравяй, че искам да го арестувам лично. Това е мой арест, запомни го.

Майк Даниълс направи гримаса.

— Защо не оставиш на нас да се тревожим кого ще простреляме, а ти да се притесняваш какво да напишеш в доклада и да не ни пречиш? — Обърна се и се върна при хората си.

Кларк закипя от гняв. Беше благодарен единствено на факта, че никой не бе чул какво си казаха с Даниълс.

Двама души заеха позиция срещу сградата и се подпряха на предните капаци на микробусите. Останалите дванадесет безшумно се струпяха пред входа на магазина, движеха се плътно един до друг.

— И така — каза Даниълс, когато приклекнаха пред витрините, — знаете разположението. Вие двамата ще се качите с мен до жилищните помещения на най-горния етаж. Вие четиримата ще претърсите партера и склада, а вие двамата заобиколете отзад. Той не ни очаква, затова не би трябвало да е трудно, но може да се опита да направи нещо, следователно бъдете нащрек. Смит, разбий вратата! Хайде! Живо, живо!

32.

05:35

Алармата започна да звъни и Том скочи от леглото. Беше си направил системата сам.

На екрана на компютъра, поставен на скрина пред леглото му, се появи чертеж на сградата. Проблясващата в червено секция показваше къде е била задействана алармата. Някой бе влязъл в магазина долу. По стълбището отекна трясък на нещо строшено и потвърди това.

Том грабна ризата и джинсите си от пода и ги облече, после непохватно напъха крака в маратонките със завързани връзки. Чу, че неканените гости се качват по стълбите. Гумените им подметки скърцаха по бетона. Тръшкането на врати и виковете: „Чисто е“ и „Аз съм“ се приближаваха през лабиринта от помещения.

Вратата се отвори и в стаята нахълтаха шестима облечени в черно мъже.

— Полиция! Не мърдай!

Том вдигна ръце. При дадените обстоятелства нямаше смисъл да спори.

— Том Кърк? — попита Даниълс и Том кимна.

— Разбира се, че това е проклетият Том Кърк — задъхано каза Кларк. Беше застанал на прага. Лицето му се беше зачервило от тичането по стълбите. Вратовръзката му беше накриво. Вържжените мъже отстъпиха, за да му направят път да влезе, но продължиха да държат Том на прицел. — Том Кърк, арестувам те за убийството на Хенри Джулиъс Ренуик — запъхтяно каза Кларк и Том се ококори от изумление. — Не е необходимо да казваш нищо, но може да навреди на защитата ти, ако при разпита забравиш да споменеш нещо, на което по-късно ще разчиташ в съда.

Приблужи се до Том и застана само на няколко сантиметра от него.

— Всичко, което кажеш, може да се използва като доказателство срещу теб. — Озъби се в подигравателна усмивка. — Казах ти, че все някога ще направиш грешка, самодоволно копеле такова.

Том беше втрещен, не разбираше нищо. Чичо Хари? Мъртъв? Той да е убил Хари? Това беше абсурдно. Безумно. Прекалено ужасяващо дори да се опита да го възприеме.

— Кларк, дори ти знаеш, че това са глупости. Може да съм всякакъв, но не съм убиец. С Хари сме толкова близки, че...

— Хора като теб нямат близки.

— Снощи бях у Хари. Вечерях с него и с една негова приятелка. Когато си тръгнах, беше жив. Попитайте нея.

— Сериозно? — Кларк се ухили презрително, заобиколи го и застана зад него. — Странно, че масата е била наредена само за двама.

— За двама? Има някаква грешка.

— Няма грешка, Кърк. Поне не сме я допуснали ние. Познай чии отпечатъци намерихме навсякъде? Да, точно така. Твоите. Твоите и на Ренуик. На никой друг.

Кларк бръкна в джоба си и извади белезници. Том усети влажния му дъх на врата си.

— Отдавна чакам този момент. И повярвай ми, заслужаваше си да видя изражението ти — изсъска Кларк.

Том знаеше, че не бива да се съпротивлява — полицаите бяха много и въоръжени до зъби. Не знаеше защо масата е била сервирана само за двама. И защо в къщата на Хари са намерени само неговите отпечатъци. Това беше старомодна инсценировка и някой си бе направил труда да я нагласи. А Кларк очевидно се бе хванал на въдицата. Всеки инстинкт, който беше придобил, развил и усъвършенствал през годините, му крещеше да избяга веднага. Но ако смяташе да предприеме нещо, трябваше да действа бързо.

Кларк хвана китките на Том и изви ръцете му зад гърба. Том не се възпротиви. Детективът се беше подготвил за съпротива и за миг загуби равновесие. Том мигновено се измъкна от хватката му, отскочи зад него, сграбчи ръката му и я прикова към гърба му.

Заварени неподготвени от рязкото му движение, полицаите със закъснение осъзнаха какво е станало, отстъпиха и вдигнаха оръжията си. Том се скри зад Кларк и изви ръката му така, че той извика от болка.

— Не мърдайте. Ще ми счупи китката!

— Имам видимост, сър — извика един от полицаите, целеше се покрай главата на Кларк.

— Да не си се побъркал, по дяволите? — изкрещя детективът. — Ще ме застреляш, тъпо копеле!

Даниълс свали оръжието си и даде знак на другите да направят същото. Не изпускаше от поглед Том.

— Не се прави на идиот, Кърк. Къщата е обградена. Предай се. Не искаме някой да пострада.

— Никой няма да пострада, ако не мърдате от местата си — отвърна Том.

Мина заднешком през стаята, влезе в банята, затвори вратата с ритник и я заключи, блъсна Кларк на колене, наведе го над тоалетната чиния и му сложи белезниците, така че ръцете му да са протегнати напред и събрани в китките зад тръбата на канализацията. Детективът пребледня от страх и гняв.

— Копеле! — Гласът му отекна глухо в тоалетната чиния. — Ще те убия. Чуваш ли?

Том отвори прозореца и погледна навън. На петнадесет метра долу имаше тясна безлюдна алея, тънка ивица, осеяна с курешки на гълъби. На вратата се потропа.

— Отвори, Кърк. Броим до десет и после влизаме. — Даниълс започна да брои. — Едно... Две...

Том стъпи на перваза.

— Три... Четири... Пет...

Том протегна ръка, пусна водата в тоалетната, измъкна се навън и се спусна надолу по водосточната тръба.

След секунди вратата на банята беше разбита и вътре нахлуха трима мъже с насочени пистолети. Даниълс се втурна към прозореца, погледна навън и видя тръбата и алеята.

— Избягал е! Всички навън! Районът да се отцепи!

Полицаяте послушно се изнизаха от банята. Даниълс също се обърна да излезе, но чу кашляне и плюене зад разбитата врата. Надникна и видя тила на Кларк. Косата и раменете му бяха мокри, целият трепереше.

— Даниълс! Измъкни ме оттук, по дяволите! — изрева Кларк. Водата все още бълбукаше на сантиметри от носа му.

Даниълс се наведе и прошепна в ухото му:

— Брилянтен арест, Кларк.

33.

05:45

Том беше планирал пътя си за бягство веднага след като се нанесе в къщата. Старите навици умират трудно. Алеята го отведе към лабиринт от задни улици и проходи и накрая той стигна до реката, на километър и половина от дома си.

Крайречният булевард беше тих. От време на време минаваше кола или такси, отпразвили се към Сити или Канари Уорф. Търговците бързаха да хванат края на азиатските пазари или да видят началото на европейските. Покрай Том минаха неколцина тичащи за здраве — кимаха в ритъм с музиката на плейърите, закачени на коланите им.

Том се опитваше да проумее случилото се. Чичо Хари беше мъртъв, а той — обвинен за убийството му. Защо?

— Кърк — извика женски глас. — Насам.

Той вдигна глава и видя Дженифър — махаше му от отворената врата на едно черно такси. Том спря и обвинително се вторачи в нея. Първо на Пикадили, после в дома на Хари, а сега тук. Ако не друго, беше страшно упорита.

— Качвай се — настойчиво го подкани Дженифър. — Отцепват района. Трябва да се махнеш от Лондон. Ще ти помогна.

Той не помръдна. Беше убеден, че каквото и да иска, главната ѝ грижа не е да му помогне.

— Чуй ме — продължи тя и слезе от таксито. — Натопиха те. Знам, че не си убил Хари. Мога да го докажа. Качи се и ще ти обясня.

Каквито и подозрения да изпитваше към мотивите ѝ, Том знаеше, че е рисковано да стои на открито. Воят на приближаваща се полицейска сирена го накара да вземе решение. Той изтича до таксито и се качи. Дженифър влезе след него и тресна вратата.

— Добре ли си? — попита задъхано и седна на сгъваемата седалка срещу него, с гръб към пластмасовия параван. — Това е Макс, видя го вчера. Не се тревожи. Той е от нашите хора тук. Таксито му помага да се слее с обстановката.

Макс намигна на Том в огледалото за обратно виждане и Кърк го позна — беше единият пазач на Дженифър от предишния ден. С квадратната си челюст, късо подстриганата руса коса и дебелия мускулист врат изобщо не приличаше на лондонски таксиметров шофьор. Но и таксито не беше обикновено. Стъклата бяха армирани, каросерията бронирана и по всяка вероятност подплатена с корк и звукоизолационен материал. Най-забележителното беше, че обичайното бръмчене на дизела беше заменено с гърления рев на осемцилиндров двигател.

— Не, не съм добре — отвърна Том и хвърли поглед към пътната чанта на Дженифър на пода: ципът не беше дръпнат докрай и дрехите ѝ се виждаха. — Защо сте дошли? Какво става?

За пръв път, откакто се бяха запознали, Дженифър, изглежда, се почувства неудобно.

— Съжалявам за Хари. Не трябваше да го забъркваме.

— После ще ми се извиняваш. Кажете какво стана.

— Около час, след като ти си тръгна — след кратко мълчание каза тя, — трима мъже нахлуха в къщата и ни нападнаха. Застреляха го пред очите ми.

— Застреляха го? А ти? Как се измъкна? — Тонът му беше изпълнен с подозрение.

— Не знам. Опитах се да му помогна. Да се бия с тях. Но те бяха много. И въоръжени. Повалиха ме на земята. Когато се свестих, нямаше следа от Хари, а подът в коридора беше облян в кръв. Усетих, че нещо гори, и проследих кървавата диря до мазето. Бяха го запалили. Застреляха го, завлекли са го в мазето и са го запалили.

— По дяволите! — Том прехапа устна. Представи си овъгления сгърчен труп на Ренуик, но веднага се опита да прогони ужасяващия образ от съзнанието си. Хари вече го нямаше. Хари, който му беше повече от баща. Задъха се, сякаш се колебаеше дали да се гмурне към дъното, или да изплува обратно на повърхността. Не можеше да си позволи да се разридае. Не и пред Дженифър. Пред никого.

— После се обадох на Макс да дойде да ме вземе. Тръгнахме и той извика ченгетата.

Таксито мина по един мост над реката и пое покрай изящната стоманена паяжина на Виенското колело на хилядолетието.

Неподвижните толкова рано люлки блестяха като перли на утринното слънце.

— Как разбра къде да ме намерите?

— Нашите хора те следят от няколко дни. Снощи те наблюдаваха, за да са сигурни, че няма да избягаш или да се опиташ да откънеш монетата. За щастие един те е видял да скачаш през прозореца.

— Къде е монетата? — с пресъхнало гърло попита той.

— Изчезна — глухо отговори Дженифър и погледна през стъклото. — Тя е единственото, което са взели. Дошли са за нея.

— Искаш да кажеш, че е било професионален удар?

— Така изглежда.

— Но как са разбрали, че е там?

— Има две вероятни обяснения. Или някой, който е знаел, че монетата е у мен, ме е проследил дотам, или някой им го е съобщил. Знаем, че снощи ти не си се обаждал нито от мобилния, нито от домашния си телефон, затова си чист...

— Значи смятате, че Хари...

— Анализирахме разпечатката на телефонните му разговори. — В гласа ѝ прозвуча съжаление. — Виж какво, Кърк, не знам как да ти го кажа, но снощи проверихме Хари Ренуик. Не съществува нито богат роднина, нито наследство.

— Какви ги говориш?

— Ами помисли. Картините и тази огромна къща. Значи е платил всичко от джоба си. Може би е станал алчен.

Том отново прехапа устна. Отказваше да го повярва. Хари да взима подкупи? Нямаше логика.

— И онзи, който е убил Хари и е откраднал монетата, е направил да изглежда така, сякаш си го направил ти. Измили са и са прибрали моите прибори и са оставили само твоите и неговите.

— И защо?

— И аз искам да знам. — Очите ѝ заблестяха решително. — Мисля обаче, че си много убедителен заподозрян.

— Трябваше да видиш лицето на Кларк, когато дойде да ме арестува.

— Кой е тоя Кларк?

— Ченге. Опитва се да ме арестува от години. Сигурно е решил, че най-после е ударил джакпота.

Последваха няколко минути мълчание. Том трескаво обмисляше онова, което току-що беше чул.

— Нека да си изясним нещата — каза най-сетне. — Вашите хора могат да докажат, че Хари е бил жив, когато съм си тръгнал, че не съм излизал от дома си цяла нощ и не съм се обаждал на никого.

— Аха. — Дженифър кимна.

— Тогава какво искате? Каква е уловката?

— Ти ли открадна монетите? — попита тя направо и го погледна изпитателно.

Том отвърна на погледа ѝ, без да мига, и отговори твърдо и уверено:

— Не. Едва снощи научих за тях. Искан ми се да не бях чул нищо.

Дженифър кимна и Том усети, че тя се бори с някакво решение, което всъщност не иска да взема. Таксито бе стигнало до Воксхол и минаваше покрай подобната на замък сграда от стъкло и камък на МИ-5.

— Уловката е, че ако ти помогна, и ти трябва да ми помогнеш.

— Какво имаш предвид? — предпазливо попита Том.

Тя се облегна назад на седалката и отново погледна през стъклото.

— Монетата беше едната от петте откраднати от Форт Нокс преди три седмици.

— Форт Нокс!? — възкликна той. — Господи! Как са го направили?

— В момента това няма значение. Важното е, че две седмици по-късно едната се появи в Париж. Същата монета, която ви показах снощи и после изгубих. Смятаме, че и останалите са в Европа и вероятно са в процес на продажба на частен колекционер. Въпросът е, щом не си ги откраднал ти, тогава кой?

Том гневно отмести поглед от нея.

— Не съм доносник.

— А Хари?

— Какво Хари? Какво общо има той с това?

— Мислиш ли, че между кражбата във Форт Нокс и убийството му няма връзка? Според мен крадецът е изгубил едната монета,

разбрал е, че е у Хари, и го е убил, за да я вземе. Помогни ми да открия кои са извършителят и организаторът и ще помогнеш за залавянето на убийците на Хари.

Том не отговори. Разсъждаваше върху думите ѝ.

— Трябва да замина за Париж — продължи Дженифър. — Днес следобед имам уредена среща с Ван Симсон. След това искам да огледам мястото, където е била намерена монетата. Ти познаваш града и знаеш как стоят нещата там. Говоря най-много за два дни.

— Шегуваш се! — засмя се той.

— Защо мислиш така?

— Да не си полудяла? Изобщо нямам доверие на вашите хора. Навремето ме прецакаха. Няма да се хвана отново на същия номер.

— Не знам какво ти се е случило и не искам да знам, но ти обещавам, че сделката ще е честна.

— И двамата знаем, че обещанията ви не струват пукнат грош.

Дженифър бавно кимна.

— Имаш право. Не аз решавам нещата. Но ела с мен в Париж и ще говоря с шефа си. Ако той отхвърли сделката, ще те пусна да си вървиш. Ще кажа, че си избягал, или ще измисля нещо друго. Това вече мога да го обещаая.

Таксито се отправи към Клапам и на мястото на административните сгради и луксозни крайречни квартали се появиха редици спретнати къщи във викториански стил. Дженифър потропа по паравана. Шофьорът намали скоростта и спря.

— В противен случай можеш да поемеш риска тук и сега. — Тя отвори вратата. — Мога обаче да ти кажа, че американското правителство няма да е в положение да подкрепи историята ти. Оставаш сам с твърденията си, че и аз съм била на вечерята, че Хари е бил жив, когато си си тръгнал, и че не си излизал от дома си през нощта. Откровено казано, според мен нямаш шанс.

Том неволно започна да се смее.

— В това ли се изразява помощта ви?

— Не правя опити да се сприятеляваме. Говоря за примирие. Помогни ми да намеря монетите и крадеца, а аз ще ти помогна да откриеш убийците на Хари, да изгладиш нещата с твоя приятел Кларк и да изчистиш досието си. От теб зависи, но сделката е изгодна.

Колкото и да му беше неприятно да го признае, тя имаше право.

— Добре, ще дойда в Париж и ще говоря с шефа ви. Ако това не му хареса, ще изчезна, преди да поискате заповед за екстрадиране. Но го правя заради теб и определено не заради ФБР. — Том леко повиши тон, за да наблегне на думите си. — И когато намерите извършителите, не се изпречвайте на пътя ми. Искам хората, които го убиха, да си платят.

34.

Кент, Англия

08:05

Стигнаха до самолета за два часа. Черното такси напусна града и пое по тесни селски пътища. Покривът му едва се виждаше над гъстите живи плетове. Самолетът ги чакаше в края на голямо поле в дивата пустош на Кент. Осигуряването му бе наложило бърза промяна на плана от страна на отзивчивия Макс, тъй като сега, след като полицията издирваше Том, чартърният полет, който Дженифър бе запазила, беше изключен. „Добрият стар Чичо Сам очевидно има дълги ръце“ — гордо си помисли тя.

— Качвай се — каза тя на Том. — Аз ще се обадя по телефона.

Кърк кимна и се вмъкна през люка. Дженифър извади телефона си. Във Вашингтон беше два през нощта, но тя реши, че Корбет няма да има нещо против да го събуди, за да чуе новините. Стомахът ѝ се сви, когато чу недоволния му глас.

— Аз съм.

— Браун? Колко е часът?

— В Лондон е осем сутринта. Съжалявам, че те събудих.

— Няма нищо. — Корбет се прозя. — Как мина снощи? Всичко наред ли е?

— Не.

— Какво стана? — Умората изведнъж се изпари от гласа му.

— Ренуик е мъртъв.

— Мъртъв?!

Дженифър си представи как Корбет скача от леглото и очите му блясват.

— Убит. Застрелян. Видях как стана.

— Карай по-бавно. Какво стана?

Тя се пое дъх, опита да се успокои и заговори с точно премерени изречения.

— Кърк беше там, както бе планирано. Вечеряхме и после той си тръгна. Аз останах, за да обсъдя случая с Ренуик. По едно време в

къщата нахълтаха трима мъже. Нападнаха ни, застреляха Ренуик и ме удариха. Когато дойдох в съзнание, монетата беше изчезнала.

— Какво?! — изуми се Корбет и Дженифър сякаш го видя как се отпуска на леглото и свива юмрук. — По дяволите. Йънг ще получи инфаркт, като чуе.

— Ще я намеря.

— Мислиш ли, че са дошли за монетата, или е било случайно съвпадение?

— Не е случайно. Ренуик има картини на стойност милиони долари на стените. Не са ги докоснали. Влязоха и излязоха. И не просто застреляха Ренуик — фактически го ексекутираха. Той знаеше кой ги е изпратил.

— Но как са разбрали, че монетата е там?

— Макс провери разпечатката на телефона на Ренуик. Изглежда, се е обадил на няколко души, след като Кърк си тръгна.

— Значи имаме мъртво цивилно лице и изчезнала монета на стойност осем милиона долара?

— Английските полицаи мислят, че Кърк е убил Ренуик, и са се опитали да го арестуват сутринта. Наредих да го наблюдават цяла нощ. Няма начин да е замесен. Натопах го. Отпечатыците му са били умишлено оставени на сцената, а моите — заличени.

— Какви ги говориш?

— Мисля, че може би не преследваме, когото трябва. Познавам реакциите на хората и инстинктът ми подсказва, че Кърк не знаеше нищо за Форт Нокс, нито за монетите, докато не му казах.

— Какво предлагаш? Да го пуснем да си върви просто ей така?

— Искам да го заведа в Париж, за да се срещне с Ван Симсон. Той познава играта по-добре от всички, както и територията там. Вчера отказа да сключи сделка, но сега ние сме единственото му алиби и няма избор. Съгласи се да помогне, ако вразумим местните ченгета. Логично е да го използваме, докато можем.

— Ще трябва да говоря с Грийн и Йънг. Решението трябва да бъде взето от по-висшестоящи от мен.

— Добре. Но ми разреши да го взема с мен. Ако не излезе нищо, тогава ще мислим какво да правим с него. Но колкото повече време губим, толкова повече изстива следата.

— Намираш се в неизгодно положение, Браун. Знаеш го, нали? Няма начин да си сто процента сигурна, че Кърк не е замесен. Рискът е голям.

— Тогава го поемете, сър.

Той се засмя.

— Знаеш ли какво? Вероятно ще го направя.

35.

Довил, северното крайбрежие на Франция

11:40

Малкият „Чесна Скайлайн“ подскачаше във въздушните течения над Ламанша като камъче, хвърлено по гладката повърхност на езеро. Дженифър беше затворила очи, опитваше се да успокои стомаха си и не бе проронила дума, откакто се качи на борда. Това, изглежда, нямаше значение, защото Том не беше особено приказлив и мълчаливо гледаше през стъклото.

Самолетът кацна на летището в Довил, където ги чакаше тъмнозелено рено „Меган“ с дрехи за Том и нов американски паспорт на името на Уилям Травис. Той намусено кимна с уважение към очевидната експедитивност на Макс.

— Е, каква е присъдата на шефа, Джен? — попита Том, когато завиха по главен път А13 и се отправиха към Париж.

— Дженифър, ако не възразяваш — срязва го тя. Да си говорят на „ти“ беше едно, но „Джен“ предполагаше степен на близост, каквато никога нямаше да съществува между тях. Том изсумтя пренебрежително и се загледа през прозореца. Дженифър печално поклати глава. — Каза, че ще помисли.

— Това ме изпълва с увереност.

Колелата ритмично думкаха по сглобките в настилната като грамофонна игла, приближаваща се до края на плоча. Околността беше равна, осеяна с огромни правоъгълни ниви, обагрени в златисто и бронзово, скоро щяха да ги ожънат.

— Работил си в ЦРУ? — попита Дженифър след малко.

Увеличи скоростта — движеха се по външната лента — и забеляза, че той се вкопчи в дръжката на вратата. Беше настояла тя да шофира. Знаеше, че познатото докосване до педалите и волана ще ѝ помогне да се съвземе след полета.

Том се вторачи напред.

— Да.

— Операция „Кентавър“?

— Да.

— Какво се случи?

— До Париж има два часа път — троснато отвърна той. — Ако не възразяваш, предпочитам да говорим за нещо друго.

— Добре.

Дженифър смени скоростите и изпревари грамаден камион, после настъпи педала на газта и колата се стрелна напред. Усети, че Кърк трепна, и се усмихна. Очевидно не беше свикнал да е пътник, но Дженифър също не обичаше да я возят.

Минаха още десетина минути и дойде ред на Том да наруши мълчанието. Въпросът му издаде мисълта, която се въртеше в главата му.

— Откъде знаеш за „Кентавър“?

— А, сега пък искаш да говорим за това, така ли? — присмя му се Дженифър и той я погледна гневно. — В Ню Йорк от тебе паднала мигла — когато си откраднал яйцето. Получихме съвпадение на ДНК и системата е задействала сигнал за тревога в Агенцията за национална сигурност. Те ни съобщиха за това. Така открихме връзката между теб и кражбата във Форт Нокс.

— Какво друго казаха?

— Не мога да разкрия.

— Разказаха ли ти за мен? И какво се случи?

— Минал си от другата страна.

— Господи! — Кърк започна да се смее. — Проклетият Джон Пайпър.

— Откъде... — изненада се Дженифър.

— Само той би казал подобно нещо. Успял е да изпълзи от ЦРУ и да се вмъкне в Агенцията за национална сигурност значи? Сигурно е ужасен, че историята с „Кентавър“ ще излезе на бял свят и ще го ухапе по задника.

— И ние, и той искаме монетите.

— Нека да ти кажа нещо за Джон Пайпър. Той иска само онова, което е добро за него. Какво още ти наговори за мен?

— Бил си добър агент, който тръгнал по лош път. Най-добрият им агент. Убил си някого.

— Така ли говори сега? — Гласът му стана твърд и той присви очи.

— Истина ли е? — попита Дженифър, като за миг откъсна поглед от пътя.

— Да. — Том бавно кимна. — Но ако не го бях направил, той щеше да ме убие.

— Оригинално. — Тя подсмръкна пренебрежително.

— Така че те решиха да преустановят „Кентавър“.

— Кои са „те“?

— Пайпър и приятелчетата му от ЦРУ. Поискаха да свърша една последна работа — да вляза в една швейцарска биотехнологична компания, да открадна някакви файлове, да я подпаля и после да пръсна черепа на главния учен, за да не може да възстанови изследването. Не изпълних мократа поръчка. Имаха други хора за това и отказах. Тогава ме заплашиха, че ще повдигнат обвинения, че съм отказал да изпълня заповед на по-висш офицер и така нататък. Казах им, че напускам, а те изпратиха агент да ме „пенсионира“. Така го наричат, между другото. Просто направих каквото трябваше, за да оцелея.

— Защо ще правят такова нещо? — попита Дженифър с недоумение... макар че дори кратките ѝ впечатления от срещата с Джон Пайпър придаваха достоверност на историята на Том, колкото и да не му вярваше.

— Защото бяха осъзнали, че ако за „Кентавър“ се разчуе, всички ще се издънят. Според мен ни накараха да извършим удара само за да видят доколко могат да ни контролират. Може би дори са планирали да го използват като изнудване, за да са сигурни, че всичко ще остане потулено. Не знам какво е станало с другите, но когато разбра, че няма да им играя по свирката, Пайпър взе мерки. Така постъпват.

— Така искаш да мисля, че постъпват — троснато отвърна тя.

— Те не играят по обичайните правила. Настъпиш ли ги по мазола, отворят ожесточено.

— Какво се случи в Париж?

Кърк се усмихна.

— Сключих сделка с французите.

— Каква сделка?

— Върнах им нещо, което бяха изгубили, и те ми помогнаха да изчезна.

Дженифър го погледна.

— И после стана крадец?

— А какво да направя? Мислиш ли, че можех да се задържа на някаква работа от девет до пет? Да седя затворен в кабинет? Да прелиствам документи? — Том се усмихна. — Не бих избрал такъв живот. Агенцията ме остави да се нося по течението. Загубих всичко, което имах, и накрая нямах избор.

— Но ти доставяше удоволствие, нали? — обвиняващо попита тя.

— Защо не? Бях добър в кражбите. За това ме бяха обучили. Да, доставяше ми удоволствие. И все още е така. Планирането, извършването на удара и бягството. След известно време се пристрастяваш към адреналина. Отдавна престанах да се нуждая от пари.

— Какво те накара да решиш да се откажеш? — недоверчиво попита Дженифър.

Той поклати глава.

— Не беше само едно. Може би смъртта на баща ми. Просто понякога нещо щраква в съзнанието ти и разбираш, че е настъпил моментът.

По слънчевите му очила пробягваха отраженията на белите знаци, нарисувани на шосето, за да показват на какво разстояние е безопасно да се движат колите една зад друга.

36.

13:37

Стигнаха до мръсните покрайнини на Париж — високи блокове и ниски складове свързваха земята с небето в сивкава омара от стомана и бетон. Блясъкът на новия футболен стадион в Сен Дьони беше неочаквано разнообразие в тъмния градски смог.

— Какво знаеш за Дариус ван Симсон?

— Само онова, което Хари ни каза снощи — отвърна Том. — Купил е монета „двоен орел“, появила се на търг. Името обаче ми е познато. Мисля, че някъде съм чел за него.

— Вероятно. — Дженифър кимна. — Той е в списъка на „Форчън“ за най-богатите петстотин хора всяка година. Смята се, че този път ще е в петдесетката.

— Защо искаш да се срещнем с него?

— Допреди няколко седмици беше известно, че има само три монети „двоен орел“ — тази на Ван Симсон и две в Смитсъновия музей. С кражбата на петте тайно съхранявани монети във Форт Нокс стават осем. Ван Симсон все още не би трябвало да знае това. Искам да видя как ще реагира, когато му кажа, че монетата му може би не е толкова уникална, колкото си мисли.

— Смяташ, че може да е замесен?

— Достатъчно е богат, за да финансира кражбата. И е крупен играч на пазара на монети, както и един от най-големите клиенти на Хари. Да, мисля, че е възможно да знае какво става.

— Как е забогатял?

— От покупко-продажба на недвижими имоти — административни сгради, търговски центрове, жилищни комплекси, такива неща. Изглежда, има дарбата да купува евтино и после по чудо да премества пътя или да получава разрешение да издига още три етажа.

— Значи е умен.

— Да, умен. И ако може да се вярва на историите, които разказват за него, брутален. — Дженифър погледна в огледалото,

докато плавно преминаваше в другото платно, за да изпревари поредния камион. Том се хвана за дръжката над главата си.

— Какви истории?

— Говори се, че постигнал първия си успех, когато купил старчески дом и принудил обитателите да напуснат, за да го затвори и да построи нещо друго. Те отказали и Ван Симсон го запалил. Загинали тринадесет души. Разбира се, нямало следа, която да води към него, и той постигнал, каквото искал.

— Това е проблемът с хората като теб. Винаги мислите най-лошото за всеки. Имаш ли представа колко е лесно да се пуснат слухове?

— Да. Но слуховете често плъзват основателно. В повечето случаи няма дим без огън.

Том поклати глава.

— Какво знаеш ти за тези неща? Обзалагам се, че дори не са те глобявали за неправилно паркиране.

Дженифър за миг се поколеба дали да не му обясни колко дълбоко греши, но мисълта да го направи се изпари почти толкова бързо, колкото се бе появила. Много по-добре беше да се придържа към професионализма във взаимоотношенията им.

— Разкажи ми за кражбата във Форт Нокс — каза Том. — Какво смятате, че се е случило?

Дженифър пое дълбоко дъх и го информира за разследването — убийството на италианския свещеник Раниери, откриването на монетата, теорията на ФБР за кражбата и за участието и последвалото убийство на Шарп. Кърк слушаше внимателно, особено техническите подробности за извършването на обира. Тя приключи и той бавно кимна.

— Определено са били професионалисти. Изглежда, са се погрижили за всичко.

— Значи мислиш, че е възможно да се проникне във Форт Нокс по начина, който описах?

— Ако са имали вътрешен човек, да, възможно е. — Той сви рамене. — Трябва само някой да изключи охранителната система или да не провери нещо, което трябва, и можеш да действаш свободно.

— А компютърният вирус? Виждал ли си подобно нещо?

— Все по-често. Светът се движи от шперцове към компютри. Такъв вирус всъщност представлява изключително сложен ключ. Това е било лесното. Най-трудното е било да вкарат контейнера.

— Да. — Дженифър кимна замислено. — Предполагам.

— Май не си съвсем убедена — усмихна се Том. — Какво има? Не вярваш на собствената си теория?

— Не, но... от два дни ме безпокои нещо. Не помислих за това по-рано.

— Какво? — В гласа му се долови любопитство.

— Не мислиш ли, че разкриването на убийството и намирането на контейнера толкова бързо е до известна степен удобно? Беше прекалено лесно.

Той сви рамене.

— Фактът, че всичко води до едно и също нещо, не го прави задължително удобно, а последователно и логично.

— Може би. — Тя замълча, после продължи: — Не мога да проумея защо са си направили труда да инсценират самоубийство, когато вече са били разбили черепа му. Аутопсията го доказва. Рано или късно някой щеше да го установи.

— Освен ако никой не разбере, че монетите са изчезнали. Можело е да открият кражбата чак след години и тогава никой няма да свърже двете неща.

— Да, но не става въпрос само за самоубийството. Ако наистина искаш да унищожис важно вещественно доказателство, ще го хвърлиш ли в огъня зад къщата на човека, когото си убил?

— Може би нещо е обезпокоило убиеца. Или е било грешка.

— Не. Такива хора не правят грешки. Всичко е било планирано безупречно от началото до края. Сам го каза.

— Тогава единственото друго обяснение е, че са оставили контейнера поради същата причина, поради която са направили така, че самоубийството да изглежда нагласено.

— И каква е причината? — Дженифър знаеше отговора на този въпрос, но не искаше да го повярва.

— Да го намери някой като теб.

Осми район, Париж

14:04

Стигнаха до центъра на Париж и се вляха в уличното движение. Младежи с мотопеди и ролери се провираха между колите и автобусите, които си проправяха път през непрестанно прииждащите вълни туристи, залели пътя и забравили за светофарите. Том даде указания на Дженифър как да стигне до кея. Покрай реката появаше хладен ветреца.

Дженифър се опитваше да се съсредоточи върху карането, но очите ѝ блеснаха, когато за пръв път видя Айфеловата кула — подобна на скелет, тя се извисяваше над покривите в далечината. Том пое ролята на екскурзовод и почна да ѝ сочи забележителностите, покрай които минаваха — площад Конкорд, Лувъра, Отел дьо Вил, Нотр Дам. Накрая стигнаха до Маре и той я насочи симетричния Плас Вогези.

— Какъв красив площад! — възкликна Дженифър.

— И би трябвало. Той е най-старият в Париж. По-рано са го наричали Плас Роял, защото Анри IV го построил така, че да живее от едната му страна, а съпругата му от другата, но не се нанесъл. Някои твърдят, че е било измама с недвижима собственост и никога не е имал намерение да живее тук, а само е използвал името си, за да го продаде с огромна печалба.

Дженифър се засмя.

— Е, явно във всяка епоха има хора като Ван Симсон.

Том посочи едно място, което тъкмо се освобождаваше пред едно кафене.

— Да паркираме там. Ще вървим само няколко минути.

— Добре.

— Вече трябва да се преоблека.

Тя спря и той бързо нахлузи ризата, костюма и обувките, оставени за него в колата. Не се изненада, че са му ги купили по мярка. Не си сложи само вратовръзката.

— Не забравяй, че си само наблюдател — предупреди го през рамо Дженифър, докато го чакаше да се преоблече. — Затова само гледай. Аз ще говоря.

— Хайде. Да приключваме с тази работа.

Тръгнаха по Рю дьо Франк Буржоа — колите бяха паркирани броня до броня, някои дори се бяха качили на тротоара, за да си намерят място — а после завиха наляво по Рю дьо Темпъл. Дженифър вървеше с дълги плавни крачки. Полата ѝ се увиваше около коленете и после отново се развяваше.

Пред тях застрашително се извисиха портите на къщата на Ван Симсон — същинска скала от стъкло, лакиран дъб и месинг. Не беше учудващо, че бяха здраво залостени. Дженифър натисна звънеца и скоро чуха приближаващи се стъпки по чакъла.

— Агент Браун? — попита един едър мъж, който отвори вратичката, вградена в портата отляво. Кожата му беше безцветна, а косата побеляла и оредяла. Очите му не бяха защитени от естествена пигментация и бяха червени и подпухнали. Погледна недоумяващо Том. Едната му ръка беше зад гърба, сякаш беше пхнатата в колана — сигурно държеше пистолет.

— Да — отвърна Дженифър и пристъпи напред. — А това е... моят партньор господин Кърк. Идваме при господин Ван Симсон. Мисля, че ни очаква.

— Вас, да. — Мъжът погледна обвинително Том. — Но него — не. — Изведнъж притисна показалеца си до дясното си ухо и бързо кимна. От ухото му се виеше жица, увита в прозрачен найлон: минаваше по тила му и се скриваше в яката на ризата му. — Господин Ван Симсон ще приеме и двама ви — с непогрешим холандски акцент каза той, после бързо огледа улицата, отвори широко портата, за да влязат, и я тресна зад тях. — Моля, вдигнете ръце. — Мъжът претърси Том, после прокара ръце по Дженифър, която очевидно се почувства неудобно. Той обаче явно остана доволен и кимна към къщата.

Докато мълчаливо вървяха по чакъла на вътрешния двор, Том забеляза, че от една стая на горния етаж ги наблюдават други двама мъже. От прозореца се подаваше дулото на пушка. Жълтото бентли на Ван Симсон беше небрежно паркирано в средата на двора. Дълбоките следи от плъзгане в чакъла показваха, че е пристигнало с висока скорост.

— Двете крила са офиси за бизнеса му с недвижими имоти — прошепна Дженифър. — Ван Симсон живее сам в главната сграда, кабинетът му е на последния етаж. Това е отделна постройка в първоначалната сграда, изградена по указания на израелски военни, за да устои на пряк ракетен удар.

Том повдигна вежди, но не каза нищо. Познаваше хора като Ван Симсон и отдавна бе престанал да се учудва на безбройните странни начини, по които хората харчат парите си.

Вратата пред тях забръмча и се отвори автоматично. Влязоха. В сградата беше студено. Сводестият таван се извисяваше на десетина метра над главите им. Стените и широкото старомодно стълбище, което царствено се виеше нагоре, бяха отрупани с колекция от меланхолични картини и портрети. Една от картините привлече вниманието на Том. На нея майка се молеше да пощадят сина ѝ, докато наоколо римски войници безогледно убиваха жени и деца. По улицата се лееше река от кръв.

— Моля, качете се направо горе. — От сенките вляво се появи друг мъж, облечен в черен костюм, и им посочи нещо като врата.

Те тръгнаха към нея и тя се разтвори по средата и разкри асансьор. Нямаше копчета, а само ключалка вляво, но кабината се издигна, без да натискат нищо.

Двамата се спогледаха. Над главите им примигваше червената светлинка на камера, почти невидима в лабораторния блясък на лампите на тавана. Асансьорът спря, като леко се разтресе, и вратата се отвори. Дженифър и Том се озоваха в просторна стая с прозорци на едната стена. Зад голямо бюро седеше Ван Симсон — с разкопчана на врата бяла риза и сини джинси. Беше по меки кафяви кадифени чехли на бос крак. Той стана и каза:

— Здравейте. Аз съм Дарий ван Симсон.

Дженифър стисна ръката му.

— Господин ван Симсон, много любезно от ваша страна, че се съгласихте да се срещнете с нас след толкова кратко предизвестие.

— Съвсем не, съвсем не — великодушно се усмихна той. — А вие трябва да сте Том Кърк, нали? — Ван Симсон му подаде ръка. — Синът на Чарлс.

— Да — изненадано отвърна Том.

— Лицето ви ми се стори познато. Бях голям почитател на баща ви, всъщност редовен клиент. — Ван Симсон посочи с другата си ръка четирите картини на Шагал, окачени между прозорците. — Той ги избра.

— Нима? — Том хвърли на Дженифър многозначителен поглед. Щом баща му, този бастион на пуританските мисли и дела, бе имал вземане-даване с Ван Симсон, значи предприемачът не можеше да е толкова лош, колкото Дженифър го бе описала. — Фантастична колекция.

— Много се радвам, че са мои — усмихна се Ван Симсон. — О, извинете: моите съболезнования. — Думите му прозвучаха искрено и Том оцени това.

— Благодаря.

— Да седнем. — Ван Симсон ги поведе покрай големия бял архитектурен макет в средата на стаята към двете канапета в отсрещната страна и се обърна към Дженифър. — Едно питие? Не? А за вас, господин Кърк?

— Водка с тоник, ако обичате — отвърна Том и се отпусна на канапето.

— И аз ще пия същото — рече Ван Симсон и се залови да приготвя напитките. После подаде едната чаша на Том и се настани срещу тях. — Наздраве.

Докато вдигаше чашата си, левият му ръкав леко се смъкна и Том забеляза черния циферблат и розово-златната рамка на часовника му. Позна го веднага. Един от малкото произведения „Турбийон дьо ла Мерите“ на „Ланге унд Зоне“, шедьовър на германската майсторска изработка с цена сто и петдесет хиляди долара, рядък и скъп.

— Хубав часовник — отбеляза Том и с уважение вдигна чаша към домакина.

— Благодаря — искрено зарадван отвърна Ван Симсон. — Повечето хора не го забелязват, но винаги ми е приятно, когато някой го види и оцени.

Погледна с обич часовника, нагласи го на китката си, после се обърна към Дженифър.

— Посланик Крос ми се обади вчера и настоя да се срещна с вас. Спомена, че искате да ми зададете няколко въпроса. — По устните му

пробяга усмивка, сякаш мисълта да искат нещо от него беше забавна новина. — Е, с какво мога да ви помогна?

— Въпросът е... деликатен — започна Дженифър. Том я наблюдаваше внимателно: беше му интересно как ще се справи с положението. — Преди две седмици френската полиция е намерила една монета тук, в Париж.

— Продължавайте.

— „Двоен орел“ от 1933 година.

Ван Симсон се изсмя.

— Трябва да е фалшива. Доколкото ми е известно, има само три монети „двоен орел“. Със сигурност не е моята и много се съмнявам дали Майлс Бакстър е изпуснал някоя от своите от ноктите си.

— Не, господин Бакстър е бдителен както винаги. — Дженифър се усмихна. — Не смятаме обаче, че е фалшива. Анализът показва почти пълно съвпадение с двете монети в Смитсъновия музей.

— Може ли да я видя? — попита Ван Симсон и остави чашата си на масата между тях. Стъклото беше дебело, а основата наподобяваше накъсани гумени остатъци от състезателен волан — доказателство за спомоществователството на Ван Симсон за екип от Формула Едно.

— За жалост не може. Не е у мен — отвърна Дженифър и Том се усмихна: не й се налагаше да лъже поне за това.

— Откъде мислите, че се е появила? — попита Ван Симсон и скръсти ръце на гърдите си.

— На този етап все още не сме сигурни.

— Тогава съжалявам, но не виждам как мога да ви помогна — рече той и прокара пръсти през козята си брадичка. — Щом не можете да ми покажете монетата, как бих могъл да кажа мнението си за нея? Затова сте дошли, нали?

— Отчасти. Но освен това ни се струва, че монетата, която е у нас, може да е вашата. Това би обяснило откъде е и съвпадението с монетите в Смитсъновия музей.

Ван Симсон се изсмя.

— Съжалявам, че ще трябва да ви разочаровам, но охранителната ми система е непроницаема. Няма начин моята монета да е у вас.

И хвърли бърз поглед към Том. Вероятно знаеше за него повече, отколкото казваше.

— Кога за последен път видяхте монетата? — настоя Дженифър.

— Преди четири или шест месеца.

— Толкова отдавна?

Ван Симсон се усмихна.

— Някои хора обичат постоянно да гледат, да докосват и да си играят с предметите, които колекционират, но аз не изпитвам непреодолимо желание да посещавам сбирката си отново и отново. Достатъчно ми е да знам, че я притежавам. Единствено аз и никой друг.

— Тогава може ли да предложи нещо? — попита Дженифър.

— Разбира се.

— Ако се уверим, че монетата ви е в безопасност, това няма ли докаже, че нашата е фалшива?

Ван Симсон стана и отиде до прозореца. Очевидно обмисляше предложението на Дженифър. Някъде в далечината църковен часовник отброи часа. Ударите му отекнаха в тишината.

— Може да почакам навън — каза Том на Дженифър, спомнил си погледа на Ван Симсон отпреди малко. Ако наистина знаеше какъв е, предприемачът никога нямаше да го пусне в хранилището си.

— Не е необходимо — рече Ван Симсон и се обърна към тях. На лицето му грееше широка усмивка. — Да слезем да видим моята монета и после ще знаем коя каква е. Настоявам и вие да дойдете, господин Кърк. Мисля, че на всички ще ни е много интересно.

38.

15:01

Ван Симсон пхна малък ключ в ключалката в лявата страна на асансьора и правоъгълна секция в стената от неръждаема стомана плавно се отдръпна и разкри малко табло с бутони и стъклена плоскост. Той набра кратък код, стъклото светна и Ван Симсон сложи ръка върху него. Между пръстите му заструи яркосиня светлина — скенерът минаваше по дланта му и разчиташе отпечатъка. След секунди вратите се затвориха и асансьорът се спусна. Ван Симсон се обърна към Дженифър и Том.

— Малцина са виждали това, което ще ви покажа. — В гласа му прозвуча леко вълнение.

Асансьорът спря и вратите се отвориха. Излязоха в широк коридор, осветен от лампи, поставени в малки ниши. Стените и подът бяха от гладки бетонни плочи. Във въздуха се носеше мирис на стомана и хоросан.

— Трезорът е нов. Построих го специално за моята колекция — гордо каза Ван Симеон. — Намираме се на седем метра и половина под земята. Но не се тревожете. Стените са направени от железобетон и облицовани с дебела пет сантиметра стоманена плоскост. В безопасност сме.

Том инстинктивно преценяваше обстановката — не можа да се въздържи. Коридорът беше дълъг шест-седем метра. От едната страна беше асансьорът, а от другата — вратата на трезора. Не се виждаше друг вход или изход. В средата имаше огромна стоманена врата, а по-нататък — малки дупки, от които излизаха лазерни лъчи. Видеокамери наблюдаваха всеки сантиметър.

Приблжиха се до стоманената врата. Ван Симсон извади от джоба си карта и я прокара през четящо устройство, монтирано в стената. Част от стената се отвори. Зад нея имаше тонколони и малък екран. Ван Симсон се наведе и каза:

— Аз съм Ван Симсон. Задействай процедура за достъп.

— Моля, потвърдете днешната парола — отвърна компютризиран глас.

— Озиманд — отговори Ван Симсон. На малкия екран проблесна поредица дълги трептящи линии: уредът улавяше и анализираше гласа му.

Последва кратка тишина и после гласът на робота отново се обади:

— Паролата и гласът съвпадат. Моля, отдръпнете се от вратата.

Лампата до високоговорителя светна в зелено. Вратата изтрака силно и се отвори.

— Внушителен механизъм — отбеляза Том.

— Благодаря — оживено отвърна Ван Симсон. — Сам го проектирах.

Влязоха в трезора. Ван Симсон прокара картата си през друго монтирано в стената четящо устройство. Отвори се замаскирана по подобен начин секция, зад която имаше малък екран и табло с цифри.

„Моля, въведи парола“ — проблесна на екрана.

Ван Симсон се наведе и сръчно написа дълга поредица цифри. Екранът потъмня, после отново блесна.

„Автентичността на поредицата за достъп потвърдена. Моля, изчакай“.

Лампата над вратата светна в червено. Разнесе се приглушено бръмчене и резетата на трезора плавно се отдръпнаха и с тракане на метал се прибраха в гнездата си. Червената светлина замига и масивната врата се отвори. Лампата светна в зелено.

— Съжалявам, че подът е мокър — каза Ван Симсон и прекрачи прага. — Когато трезорът е запечатан, помещението се напълва с няколко сантиметра вода, през която пускам електричество с висок волтаж. Още една малка предпазна мярка.

Трезорът представляваше правоъгълно помещение с нисък таван, с размери петнадесет на десет метра. Бе пълен с високи до кръста остъклени шкафове от неръждаема стомана. Между тях като тясна пътека в лабиринт се виеше мокър черен гумиран под. Покрай стените имаше канал, широк тридесет сантиметра.

— Добре дошли при колекцията на Ван Симсон — високопарно каза домакинът. — Това е най-голямата частна колекция от златни монети и кюлчета на света. Цял живот съм ги събирал.

И въодушевено ги поведе към първите шкафове. Приличаше на дете, което се фука с любимите си играчки.

Всеки шкаф имаше стъклена витрина отгоре и шест-седем чекмеджета отдолу. От тавана на стоманени кабели висяха дебели стъклени плоскости. Шкафовете бяха осветени от малки прожектори. С изключение на тези островчета светлина в помещението беше тъмно.

— Погледнете — каза Ван Симсон и се наведе над една витрина. — Старогръцки монети от 54 година преди Христа. — Вдигна глава. Очите му блесяха. — Били са изсечени, за да финансират Брут и републиканската армия в борбата им срещу Октавиан и Марк Антоний след убийството на Юлий Цезар. Открити са на бойното поле, където републиканците впоследствие претърпели поражение. — Обърна се към друг шкаф и издърпа едно чекмедже. — А вижте тук. — Посочи кадифената подплата. — Нацистки кюлчета злато, извадени от езеро Лунерзее.

Том и Дженифър се наведоха и видяха непогрешимата щампа на орел, увенчан със свастика, обградена от дъбови листа.

— Златото е от Дахау — продължи Ван Симсон, с обич взе едно тъмножълто кюлче и го претегли на ръка. — От зъби и венчални пръстени.

Том предпочете да не обръща внимание на зловещия му трофей и се съсредоточи върху окачените над шкафовете плоскости. Забеляза, че там има монети, притиснати между двойното стъкло, така че да се виждат и двете им страни.

— Елате — каза Ван Симсон и затвори чекмеджето. Тонът му изведнъж стана настойчив. — Насам.

Поведете ги към отсрещната страна на трезора, където имаше малък подиум с бюро, компютър и телевизионни монитори. Шкафът до писалището беше осветен малко по-ярко от останалите и Том предположи, че съдържа най-ценните експонати от колекцията. Докато се приближаваха, различи вече познатите му детайли на „двойния орел“, окачен над шкафа.

— Ето я — победоносно заяви Ван Симсон. — Тук е, както ви казах. Единствената монета „двоен орел“ в частна колекция, цяла и непокътната. Стъклата са бронирани. Уверявам ви, че моята монета няма да излезе оттук.

— Ще трябва да се съглася с вас — каза Дженифър, разглеждаше внимателно монетата.

— Тогава защо всъщност сте дошли, агент Браун? — Гласът на Ван Симсон изведнъж стана студен и сдържан.

Тя отвърна твърдо на погледа му.

— Мисля, че ви обясних.

— Чух думите ви, но мисля, че не ми казахте всичко. Какво ще правите с фалшивия „двоен орел“?

— Какво имате предвид?

— Договорих се с министерството на финансите. — Той повиши тон и думите му отекнаха в помещението. — Обещаха ми, че моята монета ще е единствената на пазара и че няма да има други.

— Доколкото ми е известно, сделката остава в сила — спокойно отговори Дженифър.

— Но сте намерили монета, която смятате за истинска, инак нямаше да дойдете. Не се бяхме споразумели така. Фалшивата монета ще подбие цената на инвестицията ми и ще предизвика огромно колебание на пазара. Трябва да я унищожите.

— Уверявам ви, че ще ви уведоим веднага щом разберем за какво точно става въпрос. Ще се погрижа мнението ви да бъде чуто от властите.

Лицето му се разведри.

— Много любезно от ваша страна. Надявам се, че не ме мислите за груб, но се разгорещявам на тази тема. Вложил съм много пари.

— Разбирам.

— В такъв случай, ако сте видели достатъчно, мога ли да ви помоля да се придвижите към асансьора? Аз ще се кача по стълбите. Ролф ще ви изпрати.

— Разбира се — отвърна Дженифър и стисна ръката му. — Благодаря ви още веднъж, че ни отделихте време.

— Няма защо. Надявам се, че ще се видим пак, господин Кърк.

Том кимна и след като се ръкува с домакина, двамата с Дженифър тръгнаха между остъклените шкафове към ослепително яркия правоъгълник светлина на изхода. И точно преди да излязат в коридора, Ван Симсон извика след тях:

— Тук смятам да ме погребат един ден. Заровен с моята колекция. Тогава ще имам всичко завинаги.

И се качи на подиума. Осветени от единствения прожектор над главата му, очите му потънаха в тъмни сенки.

39.

15:51

Тежката дървена порта изтропа зад тях и скри вторачения поглед на Ролф.

— Е, какво мислиш? — попита Дженифър, докато вървяха към колата.

— За какво? — Том пхна ръце в джобовете на панталоните си.

— За онова, което току-що видя.

— Ти си детективът, не аз.

Тя спря и го погледна обезпокоено. Очакваше, че Кърк ще се държи недружелюбно, но да бъде нарочно неотзивчив не влизаше в сделката им.

— Забрави ли, че трябва да си помагаме? Ще е много по-лесно и за двама ни, ако участваш в играта.

— Не мисля като ченге.

— Ясно. — Дженифър отчаяно сви рамене и поклати глава пред твърдоглавието му. — Тогава аз ще разсъждавам като ченге и за двама ни. Разбрахме, че монетата е непокътната. Нужна е цяла армия, за да бъде открадната. Освен това Ван Симсон знаеше, че съществува и друга монета. Престори се на изненадан, когато му го казах, но очите му потрепнаха едва-едва — продължи тя, а Том кимна и отстъпи встрани, за да направи път на една майка с бебешка количка. — Определено не изглеждаше изненадан, колкото би могло да се предположи.

— Да, но това не означава нищо. Както каза Хари, Ван Симсон има много връзки. Няма доказателства, че е замесен в кражбата, а дори да е участвал, не знаем по какъв начин. Нито каква е връзката между него и свещеника.

— Раниери?

— Да. Къде е мястото му в света на Ван Симсон?

— Казах ти каквото знам. Раниери е откраднал пари от Ватиканската банка. Появил се е отново преди година и е започнал да търгува с крадени вещи. Дребен играч.

— Точно така. Тогава защо са намерили в него монета на стойност осем милиона долара? Това е прекалено високо за неговата класа. Ето защо първо трябва да разберем кой му е дал монетата да я продаде.

— Да отидем ли да огледаме апартамента му? — нехайно подхвърли Дженифър.

— Къде е живял?

— На Порт дьо Клин... как беше... — Тя бръкна в чантата си, за да извади бележника си.

— Порт дьо Клинанкор. Е, да. Не очаквах да живее на Шанз Елизе. Полицаите не са ли ходили там?

— Били са, но смяташ ли, че са гледали внимателно? — Дженифър се беше научила да вярва на доказателствата, които вижда с очите си, вместо на уверенията на други, особено на местните ченгета. — Вероятно са изгаряли от нетърпение да приключат случая. Що се е отнасяло до тях, някой им е спестил труда да очисти поредната отрепка по улиците. Може да забележим нещо, което те не са видели.

Стигнаха до колата. Том седна зад волана, запали двигателя и каза:

— Ти решаваеш. Ще те закарам там, щом искаш да огледаш, но ако питаш мен, само ще си загубиш времето.

— Изобщо не те питам — троснато отвърна тя. Отношението му беше възмутително и отново започна да я дразни. Извади бележника от чантата си и го прелисти. — Рю дьо Руисо, номер седемнадесет. Знаеш ли къде е?

Той кимна.

— До пазара за употребявани вещи. Но пак повтарям: ще е загуба на време.

Том потегли. Гумите забарабаниха по изтърканите обли камъни.

Една тъмносиня кола, която се криеше зад бял микробус, потегли след тях. Пътникът говореше по мобилния си телефон.

40.

Порт дьо Клинанкор, Осемнадесети район, Париж

16:17

Реното спря и Дженифър и Том слязоха.

Дърветата от двете страни на красивата улица отдавна бяха изсъхнали, задушени от смога и оскъдната светлина. Пепелявите стени бяха изпъстрени като затворнически килии с високи до главата графити, ярки и крещящи символи на отчаяние, възмущение и омраза. Ветреецът развяваше прането на прозорците.

Стигнаха до номер седемнадесет и натиснаха звънеца. След няколко секунди от домофона се разнесе порой неразбираем френски.

Том каза само една дума:

— Полиция.

Гласът млъкна и вратата се отвори. Том се усмихна на Дженифър, но тя ядосано поклати глава, мина покрай него и влезе.

— Представяш се за полицай, а?

— Нали ни пуснаха.

Стъпките им отекнаха в тихия сводест коридор. Някога тук бяха намирали подслон теглени от коне карети, но сега имаше само два големи зелени контейнера за смет, от които се разнасяше противна сладникава смрад на гниеща храна. Портиерката, белокоса старица, беше излязла на стълбите да ги посрещне. Лицето ѝ беше набраздено от дълбоки отвесни бръчки. През отворената врата зад нея се виждаше включен телевизор.

— Бихме искали да огледаме апартамента на отец Раниери — на безупречен френски каза Том.

— От полицията ли сте? — с немощен сприхав глас попита тя.

— Да.

— Имате ли значка?

— Да.

— Може ли да я видя? — Ръцете ѝ бяха вкопчени една в друга. Тънките ѝ китки бяха подути от артрит. Кокалестите ѝ пръсти бяха разкривени и приличаха на нокти на хищна птица.

— Не ми създавай главоболия, бабке.

Портиерката огледа от главата до петите Том, после и Дженифър, като мърмореше под носа си нещо за процедури и полицейски произвол.

— На кой етаж?

— Последният. Стая Б.

— Има ли асансьор?

— Не. — Жената посочи с палец вътрешния двор зад нея. — По стълбите.

Том кимна и поведе Дженифър натам.

Стигнаха до площадката и видяха в дългия мрачен коридор шест бели врати.

— Тази трябва да е. — Дженифър посочи към дъното на коридора.

Вратата вляво беше запечатана с полицейска лента, бяло-синя, с официален надпис. Том кимна.

— Ще разбия ключалката.

— Не е необходимо — отвърна Дженифър, извади от чантата си шперц и се наведе. — Ще се справя.

Превъртя безшумно шперца в ключалката, после натисна дръжката и отвори. Лентата се скъса. Влязоха в малка стая. Светлината проникваше само през мръсен прозорец без завеси. В единия край беше сложено тясно легло. Дюшекът беше подпрян на стената до него. Малкият хладилник бръмчеше. Вратата му беше отворена, но лампата очевидно беше счупена. Дрехите от гардероба и дрешника бяха извадени и разхвърляни върху леглото и по пода.

В левия ъгъл имаше очукана бяла мивка, а до нея — газов котлон, свързан с яркосиня бутилка, поставена върху евтина ламинирана маса. Том натисна електрическия ключ за осветлението, но нямаше крушка. На тавана се развяваше паяжина.

— Каква дупка! — възкликна Дженифър.

— А ти какво очакваше?

— Знам ли... Нещо по-хубаво.

— Не забравяй, че идеята беше твоя.

— След като вече сме тук, по-добре да огледаме.

Той сви рамене и тръгна из стаята, потропваше по стените и се взираше в пода. Дженифър направи същото, погледна зад гардероба,

премести леглото. Бързо претърсиха цялото помещение и се срещнаха в средата.

— Дотук бяхме — каза Том ядосано. — Няма нищо.

— Заслужаваше си да опитаме.

— Мислиш ли?

— Може би френските полицаи не са толкова небрежни, колкото предполагам, и...

— Чакай — прекъсна я той. — Тук наистина има нещо.

— Какво?

— Дрехи, легло, печка и дори книги. — Кърк ритна една яркочервена риза на пода. — Но не мога да повярвам, че е живял така. Без храна и снимки. Няма дори перде.

— И какво от това? — засмя се Дженифър.

— Опитвала ли си се да спиш в стая без перде? Трудно е, освен ако не искаш да се събудиш в четири сутринта. Всички слагат по нещо на прозореца си, та дори да е чаршаф или хавлия.

Тя сви рамене и мислено се съгласи, че той има право. Липсата на перде определено беше нещо необичайно.

Том отиде до прозореца и се взря през мръсното стъкло в смесицата от покриви, телевизионни антени и комини. Поклати глава и се обърна. Единственият стол бе катурнат на пода вероятно по време на полицейския обиск.

Кърк го изправи и го придърпа на обичайното му място до прозореца — личеше си по тъмната ивица мръсотия там, където облегалката се бе търкала в стената. И в следващия миг, точно когато се приготви да се обърне, забеляза кафявия плат, с който беше тапициран столът. По него имаше прашни отпечатыци от стъпки.

— Странно. — Том се наведе да го разгледа по-отблизо.

— Кое? Какво откри?

— Питам се дали... — Той отвори прозореца, качи се на стола и се прехвърли на широкия перваз, който завиваше надясно.

Дженифър го последва, приклекна и леко скочи на покрива на съседната постройка.

Край комините свистеше вятър и Дженифър съжали, че не е с ниски обувки, още повече че по покрива хаотично бяха разпръснати десетки кабели, като жици за препъване.

Един особено силен порив на вятъра я накара да загуби равновесие, тя инстинктивно стъпи встрани и високото ѝ токче се закачи в една жица. Дженифър усети, че пада — като на забавен каданс. Ръцете ѝ се размахваха. Краката ѝ се подгънаха. Тупна тежко на стръмния покрив и започна да се свлича към вътрешния двор.

— Том! — изпищя Дженифър и успя да се вкопчи в някакъв кабел: много тънък обаче, щеше да ѝ осигури само временно спасение. — Том! — отново извика тя и опита да се задържи. Лявата ѝ обувка се изхлузи, запремята се надолу и спря на сантиметри от ръба на стряхата.

Кърк изведнъж се появи, хвърли се по корем и протегна ръце да я хване. Дженифър отчаяно се опитваше да сграбчи пръстите му, но безуспешно.

— Сложи крака си малко вляво — настойчиво извика той. — Сега се изтласкай!

Тя напипа с крак малка грапавина и се надигна нагоре, но пак не можа да стигне ръката му.

— Не мърдай.

Дженифър кимна безмълвно. Беше прекалено уплашена, за да говори. Кабелът ставаше все по-хлъзгав в изпотените ѝ длани. Том изчезна. Секундите минаваха мъчително.

— Къде си? — извика тя, когато ръката, с която се държеше за кабела, започна да изтръпва. — Том?

Тишина.

Хрумна ѝ ужасяваща вероятност. Тя затвори очи и се опита да не мисли за нея, но не можа да я прогони от съзнанието си. Ами ако Кърк нарочно я беше подмамил да се качи на покрива? Беше ли я зарязал тук, за да избяга?

И когато реши, че няма да издържи повече, до нея се плъзна дебел черен кабел с току-що отрязан край.

— Хвани се — каза Том и тя благодарно се вкопчи в кабела.

Той я издърпа. Дженифър се прехвърли през билото на покрива и се просна по гръб. Беше се задъхала.

— Благодаря — успя да каже все пак.

— Моля — отвърна Том.

— Мислех, че ще ме оставиш да падна.

— Май нямаш голямо доверие на хората, а? — Той седна до нея и заразтрива рамото си: явно го беше заболяло от усилията да я изтегли.

— Обувката ми — възкликна Дженифър. — Трябва да я вземем.

— А, не, няма да сляза там долу — заяви Том, стана и изтръска панталоните си.

— Не мога да я оставя. Струват петстотин долара.

— Петстотин? Господи!

— Купувам си обувки за развлечение — защити се тя.

— Добре. Дай ми другата.

— Какво?

— Искаш ли си я, или не?

— Да.

Дженифър събу другата си обувка и му я даде. Гледаше го подозрително. Без да пророни дума, Том се прицели, хвърли обувката и улучи другата. Двете излетяха от покрива и паднаха във вътрешния двор. Дженифър не можеше да повярва на очите си. Той току-що си бе играл на стъклени топчета с обувки за петстотин долара.

— Гадняр! — извика тя.

— Ще ги вземеш, след като приключим — отвърна Кърк и се обърна. Дженифър беше сигурна, че го направи, за да скрие усмивката си.

Кипнала от гняв, тя тръгна след него — стъпваше внимателно покрай курешките, с които беше осеян сребристият покрив. Стигнаха до друг прозорец, закрит с тъмnochервени завеси. Том го бутна, но прозорецът, изглежда, беше залостен.

— Какво правим тук? — попита Дженифър. Искаше ѝ се да не беше предлагала да огледат дома на Раниери.

— Хващаме се за сламки — отвърна Том, докато разглеждаше гладкия наклонен покрив. След това насочи вниманието си към рамката. Бавно прокара пръсти по олющените ръбове и напипа малък бутон под перваза. Натисна го и макар че не се чу звук, когато пак бутна прозореца, той се отвори, крилата отместиха тежките червени завеси. Дженифър отвори широко очи и изведнъж забрави, че е ядосана.

— Прощавам ти за обувките.

— Фалшивият вход е често използван номер, ако не желаеш да те посещават без предупреждение. От разказа ти за Раниери разбрах, че не са му липсвали хора, които са искали да си поприказват с него. — Той се вмъкна в тъмната стая. — Да видим какво ще открием. После ще ми прощаваш.

41.

16:36

Контрастът със стаята, от която бяха излезли на покрива, беше драстичен. Тази беше подредена безупречно. Тъмносинята покривка на леглото идеално подходеше на изящните китайски тапети и кремавия килим на лакирания дървен под. На нощното шкафче бяха сложени няколко снимки в рамки, а зад открехнатите врати с огледала на гардероба се виждаха подбрани по цвят костюми, ризи, обувки и вратовръзки, както и свещеническите дрехи на Раниери. С каквото и да се беше занимавал, очевидно му бяха плащали добре.

От спалнята се отиваше в просторна кухня. Зад сводестия вход на отсрещната стена имаше кабинет с голямо бюро. Лъчите на следобедното слънце проникваха през дръпнатите завеси и озаряваха помещението в червеникава светлина. Том и Дженифър застанаха на прага.

— Да видим какво има тук.

Том отиде до писалището и прегледа книжата отгоре, после прерови чекмеджетата. Нямаше нищо интересно. Фактури, факсове, ордери. Раниери, изглежда, бе въртял търговия с внос на вина като прикритие.

Том донякъде беше изненадан, че прави всичко това, като имаше предвид отвращението си към работата с ченгета, особено с федерални агенти, макар че Дженифър явно не беше ченге с промит мозък, с каквито бе свикнал да има вземане-даване. Всъщност тя беше пълна тяхна противоположност. От друга страна обаче той обичаше предизвикателствата. Освен това, откровено казано, беше заинтригуван от монетите и как бяха измъкнати от Форт Нокс и попаднали в ръцете на Раниери, въпреки че нямаше да го признае пред нея.

— Това ни трябва — каза тя и вдигна един кабел, водещ от бюрото до контакт в стената. — Преносимият му компютър. Може би някой е идвал тук преди нас и го е взел?

— А може би е скрит на друго място?

— Ще проверя в спалнята.

Том се отпусна на стола и огледа стаята, търсеше нещо, което би могло да им помогне. Кабинетът беше модерно обзаведен. Масичката за кафе и бюрото си подхождаха и бяха направени от опушено стъкло, монтирано на лъскава стоманена рамка. Черното кожено канапе и столовете бяха корави и ниски. Облегалките им бяха извити под стръмен и неудобен ъгъл и коленете му почти опираха в брадичката. На белите стени бяха окачени черно-бели снимки на забележителностите на Ню Йорк — клинообразната сграда на „Флатайрън“, хромираните аеродинамични очертания на „Крайслер“, гранитната грамада на Емпайър Стейт Билдинг.

Помещението бе подредено с безспорно мъжки вкус.

Погледът на Кърк неустойчиво беше привлечен от червеното кошче за отпадъци, сложено до писалището. Том го взе разсеяно и забеляза, че е нацърбено и очукано, което предполагаше, че е старо, използвано отдавна и служило вярно на собственика си.

Бръкна вътре и извади вестник. В това нямаше нищо странно. Освен... може би датата?

— Кога каза, че бил убит Раниери? — подвикна той на Дженифър.

— На шестнадесети. Защо? — Гласът ѝ отекна в тихия апартамент.

— Може би открих нещо.

Тя дойде при него. В очите ѝ се четеше надежда.

— Този вестник е от двадесети, четири дни след убийството на Раниери. Тук наистина е идвал някой.

— И вероятно е унищожил или взел всичко полезно — разочаровано отбеляза Дженифър.

— Само че... — Той посочи стаята. — Погледни. Тук не е претърсено като във фалшивата квартира, нали?

— Според теб какво означава това?

— Онзи, който е идвал, е познавал обстановката и не е било необходимо да рови. Знаел е как да влезе и къде е всичко. Бил е тук и преди, вероятно с Раниери.

— Може би е имал партньор? — Дженифър се намръщи и седна на твърдия стол срещу Том.

— И вероятно германец — предположи той и ѝ показа вестника, който бе извадил от кошчето. — Загадъчният гост е чел „Франкфуртер Алгемайне Цайтунг“. Всъщност... — Том се вгледа по-внимателно. — Не ти ли се струва, че го е прегъвал на ето тази статия?

Вестникът беше сгънат на четири, така че да се вижда цялата статия, оградена от части от други репортажи, снимки и реклами.

— Как е озаглавена? — Дженифър стана, приближи се до Том и седна до него на облегалката на канапето.

— „Suche geht weiter für Schiphol Flughafen-Diebe“ — прочете той и преведе. — „Продължава издирването на крадците от летище «Шипхол»“.

— „Шипхол“ в Холандия?

— Знаеш ли друго?

— Много хитро. — Тя направи гримаса, после извади телефона от чантата си и набра някакъв номер.

— Макс Спрингър, моля... Макс, обажда се Дженифър. Благодаря, добре съм. На работа ли си? Чудесно. Искам да провериш нещо. Виж какво имаш за кражба на летище „Шипхол“, извършена преди няколко седмици. Да, разбира се, „Шипхол“ в Амстердам. Знаеш ли друго? — И намигна на Том.

— Какво си намислила? — попита той и тя закри с ръка телефона.

— Всеки ден Интерпол ни изпраща информация за извършени престъпления. Въвеждаме ги в нашата база данни. Случилото се на „Шипхол“ трябва да е там. — Дженифър свали ръката си от телефона. — Да, чакам. Открил си нещо? Страхотно. Прочети ми го. Бавно. — Започна да записва на един лист, който грабна от бюрото. — Добре... Да. Това ли е всичко? Чудесно. Какво? В момента не мога да говоря с него. — Очите ѝ се стрелнаха към Том, после се сведоха към пода. — Кажи му, че ще му се обадя утре. Благодаря, Макс.

— Е?

— На единадесети юли в склада на митницата на летище „Шипхол“ е бил извършен въоръжен обир. Трима мъже с откраднат микробус на колетната служба отмъкнали цяло състояние в отлежало вино и бижута. Убили двама пазачи. А после, десет дни по-късно, на двадесет и първи, мъж бил наръган с нож в телефонна будка в Амстердам. Холандската полиция идентифицирала убития като Карл

Щайнер, източногерманец с дълго досие, включващо въоръжени обира и търговия с крадени вещи. В жилището му намерили няколко каси от въпросното вино и част от бижутата.

— С други думи, той е извършил удара на летището — каза Том и стана.

— По-нататък става още по-хубаво. Оказало се, че е бил арестуван на четиринадесети в Париж, защото се сбил пред нощен клуб. Познай кой е платил гаранцията му.

— Раниери? — с изпълнен с надежда глас попита Том.

— Точно така — победоносно се усмихна Дженифър.

Той потърка дясното си слепоочие и замислено сбърчи чело.

— Опитваш се да разбереш как монетата е попаднала в Раниери, нали? Къде се е объркала внимателно планираната кражба от Форт Нокс. Е, сега знаем.

— Мислиш ли?

— Амстердам е голям търговски център. Оттам минават всевъзможни ценни стоки, някои легално, други нелегално. Да предположим, че Щайнер е решил да си вземе част от благините. Извършва нападение на летището и открадва микробус, пълен с вино и бижута. Ами ако му е провървяло и когато е разопаковал всичко, е намерил монетите, скрити в някой от кашоните?

— Смяташ, че е станало случайно? Месеци планиране и инвестиции стотици хиляди долара, прахосани само защото крадец на дребно е извадил късмет?

— Защо не? Изпращането на монетите по куриер би било твърде рисковано, като се има предвид колко е затегната охраната на летищата напоследък. Пренасянето им с товар е много по-безопасна възможност, тъй като по-голямата част не се отваря. Знам го, защото и аз съм го правил. Щайнер вероятно е имал хора, които са чакали да вземат виното и бижутата. Но монетите са били нещо необикновено. За тях му е трябвала помощ.

— Да. — Дженифър разбра за какво намеква Том. — И Щайнер отива в Париж при стария си приятел Раниери. Може би му е дал една от монетите за проба. Но преди Раниери да успее да я продаде, някой го открива и го убива. Щайнер научава какво се е случило, връща се тук, взима си нещата, хвърля вестника в кошчето и избягва в Амстердам, вероятно с останалите монети.

— И след няколко дни убиват и него. Наръган с нож също като Раниери.

— Хари не спомена ли, че малцина на света биха проявили интерес или са достатъчно богати да купят такива монети?

— Какво искаш да кажеш?

— Възможно ли е Щайнер и Раниери да са били убити, докато са се опитвали да ги продадат на хората, които са ги откраднали?

Преди Том да отговори, краищата на вестника потрепнаха и страниците се повдигнаха, и леко изшумоляха. Дженифър погледна към отворената врата и прошепна:

— Затвори ли прозореца?

— Мисля, че да — отвърна Том, допря гръб до стената и полека тръгна към вратата.

Дженифър го последва.

Зачакаха, послушваха се. Тишината странно усилваше звуците, разнасящи се над покривите. Далечна сирена, трясък от затваряне на прозорец, изсвирване на спирачки, плач на бебе. Но на фона на всичко това се чу различен шум. Леко изскърцване, след няколко секунди последвано от друго. Звуци, идващи от апартамента. От някой, който стъпваше по дъските на пода.

Стъпките неумолимо се приближаваха, същински приглушени удари на барабан, но вече придружени от леко шумолене на плат. И после внезапно спряха. Том разбра, че човекът е застанал от другата страна на вратата, и се подготви. В стаята се подаде черно лъскаво късо дуло на пистолет, а после дебела мъжка ръка със златен пръстен на всеки пръст и паяжина, татуирана между палеца и показалеца.

Без да се колебае, Том сграбчи неизвестния за китката и я изви. Сухожилията се скъсаха. Мъжът изкрещя и изпусна оръжието. Том се наведе и взе пистолета. Човекът отскочи назад, виеше от болка.

— Ще застрелям следващия, който се опита да влезе — извика Том.

Настъпи тишина, а после се чу звук от отдалечаващи се стъпки, два приглушени гласа се разнесоха от спалнята.

— Вероятно обсъждат кое е по-лошо — прошепна Том. — Да се опитат да ни заловят тук или да се върнат с празни ръце при онзи, който ги е изпратил.

Неочаквано на външната врата се позвъни — пронизителна смесица от електронни мелодии. В последвалата тишина Том и Дженифър чува тропане на крака, бягащи по покривите.

17:06

Позвъни се отново, този път по-настойчиво. Том излезе от кухнята и все така покрай стената се приближи до външната врата. Звънецът пак отекна в жилището, но вече придружен от удар с юмрук по дървото. Том надникна през хромираната шпионка и прошепна през зъби:

— По дяволите!

Затвори очи, облегна глава на вратата и бавно я поклати. Това беше последното, което му трябваше.

— Кой е? — само с устни, без да издава и звук, попита Дженифър, все още стоеше на прага на всекидневната.

Том не отговори, пхна пистолета в джоба си, отключи и отвори. Светлината от коридора нахлу в апартамента като гъста мъгла и го накара да присвие очи.

— О, Феликс, mon ami^[1]. Надявам се, че не те безпокоим.

В полумрака надникна едър мъж с весело доволно лице и дълга черна къдрава мазна коса, завързана на опашка, и разпери ръце. Дженифър се сети, че „Феликс“ е името, под което според Пайпър Кърк действаше от десет години.

— Bonjour^[2], Жан-Пиер. Влез — неохотно каза Том и поклати глава.

Мъжът направи знак на двамата полицаи, застанали от двете му страни, да чакат навън. Дженифър запали лампите, а Том затвори вратата.

— Дженифър, това е Жан-Пиер Дюма от френските вътрешни тайни служби. Жан-Пиер, запознай се със специален агент Дженифър Браун от ФБР.

— Enchanté^[3]. — Дюма стисна ръката ѝ. Дъхът му миришеше на „Лъки Страйк“. — Тези трябва да са ваши, нали?

И кимна към босите ѝ крака, и вдигна обувките ѝ, които държеше в лявата си ръка.

— Благодаря. — Дженифър ядосано стрелна с поглед Том, избърса мръсотията и прахоляка от петите си и нахлузи обувките.

— Имате ли документи, мадмоазел? — попита Дюма.

Тя бръкна в джоба на самото си, извади картата си и му я даде. Той я огледа недоверчиво и изненадано повдигна вежди.

— Феликс наистина работи за ФБР. *Maintenant j'ai vraiment tout vu.*^[4]

— Не работя за ФБР — троснато възрази Том. — Само си сътрудничим.

— Точно така — потвърди Дженифър. — Господин Кърк е тук като цивилно лице.

— Да де, той винаги е цивилно лице. — Дюма й махна с ръка. — Елате. Да седнем да обсъдим нещата.

Поведе ги към всекидневната и с нежелание седна на канапето, Том и Дженифър се настаниха срещу него. Дюма беше облечен в нови джинси, синя риза, бяла фланелка отдолу и тежко черно кожено яке. Изглеждаше як, макар и не в особено добра форма. Кафявите му очи блещукаха над големия дебел нос. Кожата на лицето му беше увиснала от алкохола и никотина.

— Е, приятелю — обърна се той към Том. — Какво те води пак в Париж?

— Приятели ли сте? — обади се Дженифър.

— Е, може би не съвсем — обясни Дюма. — Том не обича да се сближава с никого, нали, Том? Но имаме уговорка, която се приближава до приятелство. — И се усмихна.

— Разкажи й как се запознахме, Жан-Пиер — настоя Том.

— Сигурен ли си? — Дюма се колебаеше, но Том кимна уверено и полицаят сви рамене. — Преди няколко години Феликс имаше проблеми. Беше станал излишен според изискванията на вашето правителство. Дойде при мен и му помогнахме да изчезне, при условие че ни помогне да намерим един предмет от национално значение.

— Значи ми каза истината! — прошепна Дженифър и поклати глава.

Дюма се обърна към Том. Изражението му изведнъж стана сериозно.

— Но сега пак си загазил, а?

— Защо мислиш така? Какво си чул?

— Познаваш ли детектив сержант Кларк? Той определено те познава.

— Мръсник — навъсено отбеляза Том. — Знае ли, че съм тук?

— Не. Не се тревожи. Няма да му кажа.

— Благодаря, Жан-Пиер. — Том се усмихна признателно.

— Няма защо. Чух, че те издирва за убийство, и разбрах, че е станала някаква грешка. Самоотбраната е едно, но ти не си убиец.

— Как ни намери?

— От няколко месеца следим твоя приятел Ван Симсон. Подозираме го, че е замесен в пране на пари, взимане и даване на подкупи и дори убийство. Опасен човек.

— Проследил си ни оттам?

— Oui^[5]. Поверих задачата на друг човек. Но вие ни изненадахте, когато дойдохте тук. Почти толкова, колкото когато обувките на мадмоазел паднаха от небето и едва не ме удариха по главата.

Том вдигна ръце.

— Вината е моя. Извинявай.

Дюма махна пренебрежително.

— Жандармерията наблюдава този апартамент от десетина дни. Разследват убийството на италиански свещеник. Но предполагам, че знаете това.

— Знаят за апартамента? — изненада се Том, но тайно изпита възхищение, че са открили жилището.

— Не са пълни кретени — каза Дюма, но усмивката му опроверга твърдението му.

— Не сме единствените, които са идвали тук. Някой вече е влизал и е взел нещо, което може да се окаже от значение. — Том посочи висящия от бюрото кабел за преносим компютър.

— Plus ça change.^[6] Вероятно нямаше да ви видят да влизате, ако не им бяхме казали да ви следят. В такъв случай остава въпросът какво правите тук? — Той се обърна към Дженифър.

— Господин Кърк помага на ФБР в едно наше разследване.

Французинът стисна челюсти.

— И това ви дава правото да нахълтвате в частен дом? И да се представяте за полицаи? Да ровичкате в сцена на престъпление? Нека

ви попитам нещо, агент Браун. Вашето посолство поискало ли е помощ от Ministère de l'Intérieur^[7]?

— Ще трябва да проверя във Вашингтон.

— Позволете да ви спестя труда. Не са го направили. Затова практически и вие сте цивилно лице. Всъщност дори нелегален имигрант, тъй като колегите ми от граничните власти не са ви регистрирали да влизате в страната.

— Уверявам ви, че... — започна Дженифър.

— Във френския език има дума за такова поведение. Мисля, че е подобна и на английски. Espionnage^[8]. Може и да смятате, че останалият свят е ваш, и може да правите каквото искате, но тук, във Франция, не обичаме чуждестранни агенти да работят неофициално. Въпрос на национална сигурност. — Очите му блеснаха. Дюма изпъчи гърди и изопна гръб, за да придаде повече тежест на думите си.

— Господин Дюма, извинявам се за нарушението, което съм направила. — Тонът ѝ беше изпълнен с уважение, но категоричен. — Идването ми тук не беше предвидено и затова не можах да мина през обичайните канали. Убедена съм обаче, че американският посланик ще потвърди коя съм и ще разсее тревогата ви относно моите намерения.

— Естествено — изсумтя той. — Искам обаче да знам защо се интересувате от Раниери? И какво общо има той с Ван Симсон?

Дженифър се усмихна и поклати глава.

— Това е секретна информация, която за съжаление не мога да разкрия пред вас.

— Той е много опасен човек.

— Ако искам да ме покровителствате, ще ви кажа — троснато отговори тя. — Повярвайте ми, имала съм работа с много по-рисковани неща. Мога да се грижа за себе си.

— Тогава има два начина да го направите, агент Браун. Или ще споделите информацията си с мен и аз ще направя същото в замяна, или ще повикам двамата жандармеристи, които чакат отвън, да ви арестуват.

— И двамата знаем, че моето посолство ще уреди освобождаването ми за няколко часа. Няма да постигнете нищо.

— Може би. Но ви уверявам, че ще се погрижа инцидентът да бъде широко отразен от медиите. Снимката ви ще бъде във всеки вестник, а шефовете ви във Вашингтон — злепоставени. В интерес на

всички ни е да се избегне подобно положение, освен ако не искате разследването ви да приключи преждевременно.

Последва неловко мълчание. Дженифър и Дюма се гледаха неотстъпчиво. Том наруши тишината.

— В Раниери е била намерена ценна монета, открадната от американското правителство.

Дженифър го погледна гневно и викна:

— Том! Не е твоя работа да говориш за тези неща!

— Няма време за игри, Дженифър. Жан-Пиер може да си държи устата затворена. Не можем да си позволим да ни покажат по медиите. Така че защо не му разкажеш каквото знаеш?

— Знам за монетата. „Двоен орел“ — каза Дюма наглед нехайно. Дженифър не реагира. — Не забравяйте, че все пак тъкмо френската полиция я предаде на ФБР.

Дженифър погледна Том и той ѝ кимна окуражително.

— Дюма е на твоя страна. Знае за монетата. Може дори да ти помогне, по дяволите. Какво има да губиш?

— Смятате, че Раниери е искал да продаде монетата на онзи, който я откраднал? — попита Дюма.

— Да. — Тя кимна. — Гласът ѝ беше колеблив, но постепенно стана по-уверен. — И се интересуваме от Ван Симсон, защото е известен колекционер на монети. Всъщност дори притежава „двоен орел“. Искан да разбере дали знае нещо за кражбата или къде е монетата.

Французинът се усмихна.

— Нека да отгатна. Ван Симсон не знае нищо. Винаги е така. При него това е нещо като религия.

— Да, и аз останах със същото убеждение — съгласи се Дженифър.

— Но ни заведе в трезора си — напомни ѝ Том. — Показа ни колекцията и монетите си.

— Значи сте постигнали по-голям напредък от повечето хора. — Дюма учудено повдигна вежди. — Чувал съм, че не води никого там.

Радиостанцията му изпраща и той обезпокоено бръкна в джоба си да намали звука.

— Patron^[9]. — Приглушеният глас вибрираше в якето му.

Дюма завъртя очи към тавана, извади радиото и го вдигна до устата си.

— Oui.

— Patron, on les à pincés en bas.^[10]

— J'arrive^[11].

Прибра радиостанцията в джоба си и се усмихна на Том.

— Моите хора, изглежда, са попаднали на някакви ваши приятели долу.

— А, онези ли — ухили се Том. — Знаеш ли кои са?

— Проследиха ви от дома на Ван Симсон. Разбира се, той ще отрече, че ги е изпратил или изобщо ги е виждал.

— Единият изпусна това, като излизаше. Може би ще му го върнеш. — Том извади пистолета от джоба си и го сложи в протегнатата ръка на Дюма.

— Bon^[12]. Нямаме повече работа тук.

Французинът стана, разкърши рамене и тръгна към вратата. Не погледна към вестника на масичката за кафе и Том успя да го вземе.

— Къде ще нощувате? — попита Дюма от вратата.

Кърк поклати глава.

— Все още не знаем.

— Ще ви запазя стаи.

— Не е необходимо — обади се Дженифър. — Ще се оправим и сами.

— J'insiste^[13] — без да се усмихва, каза Дюма, после размаха картата й. — И ако искате френските власти да ви съдействат, предлагам да минете по официалните канали. Инак очаквам и двамата да напуснете страната още утре.

Хвърли й служебната карта с едно завъртане на китката и Дженифър я улови във въздуха.

— Отидете в хотел „Сен Мари“ в Четвърти район — добави Дюма, когато заедно излязоха на улицата. — Кажете им, че аз съм ви изпратил. Ще ви дадат две стаи.

— Merci, Жан-Пиер — каза Том и стисна ръката му.

Дженифър се качи в колата.

— De rien, mon ami^[14] — отвърна французинът и после прошепна. — Защо си се забъркал в тази каша с ФБР, Феликс? C'est pas ton style^[15].

— Казах ти, че е еднократен ангажимент. Тя ще си вземе монетите, а аз ще разбера кой е убил Хари Ренуик. Това е всичко.

Дюма кимна и го погледна, после хвърли поглед към Дженифър.

— Пази се.

— От кого? От Ван Симсон? Не се тревожи. Ако онези двамата са най-добрите, с които разполага, няма да имам проблеми.

— Не... Имам предвид от нея. — Дюма му намигна. — Жена като тази може да е опасна. Да те накара да направиш неща, които не трябва. Не забравяй как се отнесоха с теб последния път.

Том някак намери сили да се усмихне.

[1] Приятелю (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Добър ден (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Приятно ми е (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Сега разбирам всичко (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Да (фр.). — Б.пр. ↑

[6] Нищо ново (фр.). — Б.пр. ↑

[7] Министерство на вътрешните работи (фр.). — Б.пр. ↑

[8] Шпионаж (фр.). — Б.пр. ↑

[9] Шефе (фр.). — Б.пр. ↑

[10] Долу има едни за закопчаване (фр.). — Б.пр. ↑

[11] Идвам (фр.). — Б.пр. ↑

[12] Добре (фр.). — Б.пр. ↑

[13] Настоявам (фр.). — Б.пр. ↑

[14] Няма за какво, приятелю (фр.). — Б.пр. ↑

[15] Това не е в стила ти (фр.). — Б.пр. ↑

43.

Хотел „Сен Мари“, Четвърти район, Париж

19:26

Том отметна глава под масажиращите струи на душа и затвори очи. Водата напълни ушите му и ги запуши. Той се заслуша в изведнъж усиленото си дишане и странния далечен звук на плискащата се около него вода и глухото пулсиране в главата му утихна. Едва сега осъзна колко е уморен.

Посегна към мивката и напипа сапунчето и шишенцето шампоан, предвидливо осигурени от хотела.

Насапуниса се и си изми косата. После се обръсна с поредната хотелска „екстра“ и се подпря с две ръце на очуканите плочки. Водата обливаше раменете и гърба му.

Как се бе озовал тук? Почти беше забравил. Чичо Хари. Да, това беше причината. Искаше да намери убийците на Хари. И да ги накара да си платят.

И да помогне на себе си. Не можеше да го отрече. Сделката с Дженифър му предлагаше реален шанс досието му да бъде изчистено, ЦРУ да го остави на мира и Кларк да бъде предупреден да не се занимава с него. Но можеше ли да им вярва? А на Дженифър? Все още не беше сигурен.

Спря водата, взе две хавлии, избърса се и приглади косата си с ръка. После излезе от банята и се облече — чисто бельо, джинси и тениска. Всичко беше в чантата, осигурена от предвидливото и бързо действащо ФБР. Тръгна по тясното стълбище към стаята на Дженифър на долния етаж и похлопа на вратата.

— Влез.

— Ще слеза да запазя маса.

— Добре. И без това трябва да се обадя по телефона. Ще предложи да отидем в Амстердам и да разследваме Щайнер.

— Хубаво. Но не забравяй споразумението ни. Докато не ги накараш да потвърдят сделката с мен, ще действаш сама.

— Съгласна съм.

— Ще се върна след десетина минути.

— Добре.

Дженифър тръгна към банята. Том гледаше гладките мускули на врата ѝ и съвършения ѝ гръб с цвят на шоколад и мрачно поклати глава. Точно това имаше предвид Жан-Пиер, когато каза, че била опасна.

Изхъмка и излезе. Слънцето се стопяваше над сградите, стените започваха да излъчват насъбралата се в тях горещина. Шумните кафенета и ресторанти се пълнеха с нетърпеливи клиенти — настаняваха се под чадърите с ярки цветове, осветени отдолу като фенери. На фона на бръмченето на моторите се разнасяха безброй разговори.

Районът беше прословут с проститутките си. Том вдигна глава и видя, че някои вече са отворили прозорците си и са сложили малки червени хавлии на балконите. Това беше обичайният сигнал, че проститутката е готова да упражнява професията си.

— Ей, Том!

Кърк се обърна към масата, покрай която току-що беше минал.

— Как си? — отново се обади гласът, този път придружен от махане с ръка.

Арчи беше неузнаваем. Бейзболната шапка, тениската и късите панталони бяха убедителен камуфлаж сред тълпите туристи. Фотоапаратът на врата му и раницата в краката му допълваха облика. Носеше слънчеви очила и не се беше бръснал от няколко дни — това, изглежда, беше част от маскировката, макар че Том нямаше представа каква е целта му. А и беше твърде изненадан, за да коментира външния му вид.

— Какво правиш тук, по дяволите?

— От хотела идваш, нали? Зад бара има огледало в стил ар деко. Преди няколко месеца продадох едно такова за десет бона.

Том го сграбчи за фланелката и го вдигна от стола.

— Какво правиш тук? Каква игра играеш?

— Спокойно, пич. — Очилата на Арчи се кривнаха на една страна.

— Как ме намери?

— Жан-Пиер ми се обади следобед — изграчи Арчи, тениската стягаше гърлото му. — Върна ми една услуга. Честна дума.

Кърк поотпусна хватката си.

— Какво ти каза?

— Ами... че си в Париж. Избърсах праха от паспорта си, метнах се на първия „Евростар“ и му звъннах, когато пристигнах. Каза ми, че те е пратил в този хотел.

— Не спомена, че ти се е обаждал. — Гласът на Том беше изпълнен с подозрение.

— Може да е искал да те изненада. Знам ли. Все едно, вече съм тук.

Кърк се вторачи в очите му, после го пусна. Арчи се свлече на хромирания стол и си намести очилата. Том седна срещу него.

— Какво искаш, Арчи?

— Трябва да поговорим. Стават разни неща, все кофти.

— Защо? Какво си чул?

— Носи се слух, че си очистил стария Ренуик. Това не изглежда добре.

— Мислиш ли, че аз съм го направил?

— Стига глупости.

Том въздъхна, после махна на сервитьора и поръча.

— Проклети чужденци — измърмори Арчи. — И бирата им е даже гадна — газирана помия.

Том беше съгласен — тъкмо затова си бе поръчал водка с тоник.

— Натопиха ме, Арчи. Вечерях с Хари. И после неочаквано Кларк се опита да ме арестува за убийството му. Каза, че отпечатъците ми били навсякъде.

— Защо някой ще иска да те натопи?

— И аз искам да знам.

— Има ли нещо общо с мацето? — попита Арчи и хвърли поглед към входа на хотела.

— Откъде знаеш за нея? — сопна се Том.

— Не се ядосвай. — Арчи нервно огледа хората на съседните маси. — Жан-Пиер ми каза, че си с мадама. Изглежда, смята, че тя може да те направи агресивен.

Сервитьорът дойде, остави питиетата им на лъскавата маса и пхна сметката под синия рекламен пепелник на „Перно“. Арчи бръкна в раницата си, извади два телефона, провери дали има

съобщения или пропуснати повиквания и ги сложи на масата. Цветните им екрани отразяваха помръкващата дневна светлина.

— Може да се каже. Тя работи за ФБР.

Арчи подскочи.

— ФБР! Шегуваш ли се?

— Де да беше така. Очевидно имат съвпадение на ДНК от поръчката в Ню Йорк. Не са ме арестували само защото мислят, че съм извършил кражба от Форт Нокс, и искат да сключат сделка с мен.

— Форт Нокс? Какви са тия глупости?

— Затънал съм до гуша, Арчи, и те ме държат за топките. Могат да докажат, че нямам нищо общо с убийството на Хари, но трябва да им помогна да намерят откраднатото от Форт Нокс. Ако го направя, обещават да изчистят досието им.

— И ти им вярваш?

Том кимна, а Арчи се изсмя, взе единия телефон, погледна екранчето му и започна да го върти на масата пред себе си. Златната му гривна потракваше в ръба на масата.

— Те си остават ченгета, приятел, с каквито и красиви инициали да се кичат. За тях хората като теб и мен са врагът. Ако могат да ни използват, го правят, но щом настъпи моментът, ни издухват — и край. — Арчи щракна с пръсти. — Ти би трябвало да знаеш това най-добре.

— Знам го. — Кърк се поколеба за секунда. — Глупаво е, но мисля, че тя е различна.

— Стига де! Та ти изобщо не я познаваш.

— Прав си. Но познавам хората. И мисля, че тя е откровена с мен и не ме лъже. — Том чак се изненада от увереността си.

— Тя може да ти обещае всичко, но *те* ѝ казват какво да прави. За това трябва да се тревожиш, по дяволите. Нямах абсолютно никаква гаранция.

Кърк кимна.

— Все още не, но...

— И как тя може да докаже, че нямаш нищо общо с убийството на Ренуик?

Арчи взе втория телефон, хвърли бърз поглед на екрана, после го остави и продължи да върти първия.

— Тя беше на вечерята заедно с мен. Преди години Хари очевидно е свършил някаква работа за ФБР и те искаха да им помогне

за удара във Форт Нокс. Тя е свидетелка, че си тръгнах, когато Хари беше все още жив. Нейни агенти са ме наблюдавали цяла нощ и могат да потвърдят, че не съм излизал от дома си, нито съм се обаждал на някого.

— И сутринта се появява като Майка Тереза и ти предлага сделка?

— Горе-долу.

— Осъзнай се, Том. Тя е федерален агент, а не милата ти кръстница. Какво мислиш, че я мотивира повече — ти или работата ѝ? Господи, няма да се изненадам, ако е пречукала Хари, за да те накара да ѝ сътрудничиш.

На Кърк изведнъж му хрумна смразяваща мисъл. Дженифър знаеше къде да го намери. Самолетът в Кент, колата и дрехите в Довил. Всичко беше организирано бързо и безупречно. Удобно. Беше ли прав Арчи? А той — не пропускаше ли нещо?

— Какво ще стане, ако след няколко седмици свидетелите се изпарят, вместо да подкрепят историята ти? — с безмилостен язвителен тон продължи Арчи. — Ами ако Кларк се появи отново и тя вече не е с теб, за да ти помогне, както е обещала? Или ако някой убиец от ЦРУ се опита да ти пръсне черепа, за да приключат с теб? — Пак погледна екранчетата на телефоните си.

— Имаш ли други предложения? — попита Том и доизпи водката.

— Да. Веднага да станеш от масата, да рискуваш и да избягаш. Поне ще ги видиш, че те преследват, вместо да те наръгат в гърба хора, на които мислиш, че можеш да имаш доверие. Правил си го.

— Тогава беше различно. Имах какво да разменя с французите. ЦРУ помислиха, че съм мъртъв, и престанаха да ме търсят. Номерът минава само веднъж.

— Мога да ти помогна. — Арчи направо му се молеше, вкопчил пръсти в масата. — Изпълни поръчката. Вземи другото яйце. Уредил съм всичко в Амстердам. С парите от удара ще се установиш другаде. И аз смятам да сменя пейзажа. Може да заминем заедно. Хонконг? Буенос Айрес? Ти избираш.

— За това ли е всичко? Заради проклетата поръчка? Някога мислиш ли за нещо друго, освен за пари?

— Мисля как да остана жив. И ти трябва да помислиш за това. Най-късно до утре ще ти приготвя екипировката. Яйцето е в частна колекция. Онази, която гледахме преди няколко години, когато отмениха поръчката. Максимум двама-трима пазачи. Фасулска работа. — Арчи щракна с пръсти, за да наблегне на думите си. Единият му телефон иззвъня и той го грабна. — Да... Кажи му от мен, че е...

Том изтръгна телефона от ръката му и го пусна в почти недокоснатата му бира.

— Не ме ли чу? Казах — не. Няма да го направя. — Кърк заплашително вдигна пръст. Арчи ядосано извади телефона от чашата си и го избърса със салфетка. Екранът беше угаснал.

— Чуваш ли се какво говориш? Вярваш на хората, които преди десет години те предадоха. И на всичко отгоре няма да изпълниш поръчката и Касий също ще те подгони. Това е не само лош избор, а проклето самоубийство. Ако свършиш работата, поне ще трябва да се тревожиш само за ченгетата. А и двамата знаем, че можеш да се справиш с тях.

— Не разбираш, нали? — Том стана, опря юмруци на масата и се наведе към него. — Ако направя каквото искаш, до края на живота си ще трябва да се крия. Вечно ще трябва да поглеждам през рамо, няма да мога да вярвам на никого и ще трябва да бягам от сенки. Не си струва да водя такъв живот. Вярно, рисковано е, но тя ми предлага възможно най-добрия шанс да изчистя името си. Ако има и най-малката вероятност за това, ще се възползвам.

Арчи поклати глава и махна капачката на мокрия си телефон. На масата падна капка бира. Той погледна укорително Том.

— А Касий?

— Касий? Не знам. Ще трябва да се разбере с него, когато го видя. Ако изобщо го видя.

— Значи няма дори да помислиш по въпроса?

— Добре. Ще помисля, щом искаш. Но и ти трябва да помислиш и да намериш друг за поръчката, при това бързо.

Арчи поклати глава. Помръкващата жарава на слънцето се отрази в очилата му.

— Ако откажеш, и двамата ще пострадаме, Том. Гарантирам ти го.

Взе другия телефон от масата, погледна екрана, намести си очилата, стана и се сля със здрача.

44.

Хотел „Сен Мари“, Четвърти район, Париж

20:01

Косата на Дженифър беше мокра, раменете ѝ блестяха от бисерни капки. Тя обу бикините си и закопча черния си дантелен сутиен. После седна на ръба на тясното легло и нахлузи черни джинси.

Още ѝ беше горещо от душа, затова отиде до прозореца да подиша чист въздух, но в последния миг се сети да се скрие зад тюлените завеси, които се развяваха от ветреца. Сребристият ѝ телефон започна трескаво да вибрира на тоалетката. Дженифър се поколеба, преди да отговори. Знаеше кой се обажда и искаше да се увери, че е спокойна и е подредила фактите в главата си. Съзнаваше, че разговорът може да е труден.

— Ало?

— Браун? Обажда се Боб Корбет.

Отривистата интонация и бързото, отсечено изговаряне на думите мигновено затвърдиха подозренията ѝ и Дженифър реши да отговаря кратко и по същество. Знаеше, че Корбет харесва това.

— Да, сър?

— Как си? Кажи ми, че имаш добри новини. Нуждая се от тях. — Гласът му бе уморен и тревожен и Дженифър предположи, че Пайпър и другите усложняват живота му след убийството на Ренуик и загубата на монетата.

— Напредвам.

— Хубаво — облекчено каза той. — Какво научи?

— Ходих при Ван Симсон, както се уговорихме. Монетата му е там. Но ние... искам да кажа аз — бързо се поправи тя, съзнаваше, че Корбет разгадава всички недомлъвки в подобна неволна грешка, — усетих, че той знае повече, отколкото казва. Престори се на изненадан, но не беше достатъчно убедителен. Мисля, че знаеше за монетите.

— Нещо друго? — В гласа му не прозвуча интерес, макар Дженифър да знаеше, че е разпалила любопитството му.

— Отидохме в апартамента на Раниери, но се оказа фалшив. Кърк намери истинското му жилище и немски вестник с дата няколко дни след убийството на Раниери. Имаше статия за обир на летище „Шипхол“.

— Виж ти. — Гласът на Корбет прозвуча по-заинтригувано.

— Накарах Макс да провери. Няколко седмици след кражбата на „Шипхол“ в Амстердам е бил убит германец — наръган с нож в гърдите като Раниери.

— Каква е връзката?

— В апартамента му холандските полицаи са намерили някои от откраднатите на летището неща.

— И до какво води това? Изпускаш нещо.

Дженифър долови напрежение в гласа му. Така ставаше винаги, когато търпението му се изчерпваше.

— Германецът се казва Карл Щайнер. Познай кой е платил гаранцията му няколко дни, преди да бъде убит.

— Раниери?

— Точно така.

— Е, каква е теорията ти?

— Онзи, който е откраднал монетите от Форт Нокс, се е опитал да ги пренесе незаконно в Европа, като ги е скрил в товарна пратка. А после Щайнер изважда късмет на летището. Монетите са били в откраднатите от него кашони. Щайнер е познавал Раниери, затова отишъл в Париж да го помоли да ги продаде. След като убиват Раниери, Щайнер се връща в Холандия, като оставя вестника, който намерихме. А след няколко дни убиват и него.

— И какво е заключението?

— Убиецът на Раниери и Щайнер е един и същ човек. Вероятно на него са се опитвали да продадат монетите. И като се има предвид, че малцина биха проявили интерес към монетите, възможно е Раниери и Щайнер да са се опитвали да ги продадат на онзи, който ги е откраднал.

Настъпи тишина и макар че Дженифър бе почти сигурна в хипотезата си, мълчанието беше неловко.

— Има логика — за нейно облекчение най-после каза той. — Пайпър и Грийн ще са доволни, а ти ще спечелиш още няколко дни. Но трябва да отидеш в Амстердам. Колкото е възможно по-скоро.

— Смятам да замина утре.

— Добре. Аз пък ще видя какво ще мога да изровя за грабежа на летището и за убийството и ще ти го съобщя. Между другото, получихме разпечатка на телефонните разговори на Ренуик. Онази вечер се е обадил на мобилните телефони на двама души.

— И?

— И двамата са използвали фалшиви имена. Единият е в Обединеното кралство, другият — в Холандия.

— Холандия? Тогава може би има връзка с Щайнер?

— Няма начин да разберем. Номерата вече са сменени. Вероятно се е обаждал просто за да предизвика интерес.

— Едното обаждане очевидно е постигнало целта си. Проблемът е, че не знаем кое и до кого. — Дженифър млъкна за момент. — Какво да правя с Кърк?

Опита се да зададе въпроса небрежно: не искаше Корбет да разбере, че се притеснява за Том.

— Какво имаш предвид?

— Министър Йънг ще спази ли уговорката, или ще го прецака?

— А, ясно. Мисля, че няма да има проблеми. Стига той да изпълни своята част от сделката и да мълчи за историята с „Кентавър“.

— Добре — отвърна Дженифър и веднага съжали, че не си е позволила кратка пауза, преди да отговори, за да покаже безразличието си към Том.

— Не се сближавай с него, Браун.

— Няма.

Тя унило поклати глава. Беше сигурна, че няма да допусне Том да я разсее и да отклони вниманието ѝ от разследването. Но някои неща не се връзваха и тя искаше да си ги изясни.

— Трябва да си много предпазлива с Кърк — добави Корбет.

— Знам. Само че...

— Какво?

— Мисля, че Пайпър не ни разказа цялата история за него.

— Искаш да кажеш, че Кърк не е убил друг агент?

— Не. Той призна, че го е направил. Каза обаче, че са го измамили. ЦРУ се опитали да го убият и действал при самоотбрана.

— И ти му повярва?

— Не, разбира се. Поне не отначало. Въпросът е, че френските тайни служби потвърдиха историята му.

— Какво?! — В гласа на Корбет прозвуча неподправено безпокойство.

Дженифър се ядоса на себе си. Разговорът не вървеше така, както искаше.

— Заловиха ни в апартамента на Раниери. Проследили ни от дома на Ван Симсон, наблюдават го от няколко месеца. Познават Кърк. Казаха ми, че историята му е проверена.

— Истината е, че не можем да сме сигурни какво се е случило тогава, Браун. Но дори аз предпочитам да вярвам на Пайпър, отколкото на твърденията на човек, който през целия си живот е лъгал. Кърк е престъпник.

— Не отричам, че е крадец. Но ако има право? Ако Пайпър го е обучил и после го е прецакал? Това не ни ли прави поне отчасти виновни за онова, в което се е превърнал? Не съм сигурна какъв избор сме му оставили.

— Добре, Браун. Разбрах — отстъпи Корбет. — Може би Пайпър не ни е разказал всичко. Ще разнищим този въпрос, когато случаят приключи. Повярвай ми, аз ще съм първият, който ще му го завре отзад на Пайпър, ако разбере, че ни е излъгал. Но дотогава просто забрави за това. Проблемът ти не е Кърк, а да намериш монетите и крадеца.

— Знам.

— Значи бъди бдителна и нащрек. Съсредоточи се върху задачата. Ако се разсейваш, веднага ще те изтеглим.

От тона му Дженифър разбра, че не се шегува. Осъзна и какво иска да ѝ каже. Ровенето в историята на Том нямаше да ѝ помогне да реши случая. А последното, което искаше, беше да я изтеглят. Беше по-добре да му каже онова, което искаше да чуе, и да запази мислите си за себе си. Засега.

— Ще направя всичко възможно. Интересът ми към Кърк се ограничава само до помощта му в решаването на случая. Инак не ме е грижа какво ще стане с него.

— Справяш се отлично, Браун. Продължавай в същия дух.

Връзката прекъсна.

След секунда на вратата се похлопа. Дженифър грабна черната си памучна блуза от стола и я облече.

— Да. — Том отвори и влезе. — Всичко наред ли е?

— Да.

Може би си въобразяваше, но й се стори, че долови в гласа му лека враждебност.

— Запазих маса в съседното заведение.

— Чудесно. — Дженифър погледна телефона на леглото. — Да тръгваме.

45.

Ресторант „Льо Паве“, Четвърти район, Париж

20:26

Ресторантът беше старомоден и оживен.

Между жестикулиращи пръсти лениво се виеше цигарен дим, изкривени прибори потракваха по бял порцелан. Масата им беше в дъното на заведението, плоча студен мрамор, монтирана върху крака от ковано желязо. От едната ѝ страна имаше стол, а от другата — пейка. Червената ѝ кафява тапицерия беше изтъркана и осеяна с петна. Том избра пейката, а Дженифър седна на стола.

Сервитьорът дойде и им даде менюто, после запали свещта, пъхната в стара винена бутилка. Гърлото ѝ беше запушено от пластовете разтопен восък. Пламъкът затрептя и се усили. Бледата му светлина се отрази в огледалата на тавана.

Дженифър вдигна глава и огледа помещението.

— Страхотно място.

— Личи си, че е хубаво, защото е пълно с местни жители.

Том кимна към масите около тях. Млада двойка с нови венчални пръстени. Самотна старица с оредели къдрави коси и напудрено сбръчкано лице — тайно хранеше миниатюрно кученце, спотаило се в дълбините на чантата ѝ. Мъж на средна възраст, показно праметнал ръка на раменете на красивия си млад любовник — наслаждаваше се на ревнивите погледи на две жени на съседната маса.

— Отдавна ли съществува?

— Да. Някъде от тридесетте години. Германците непрекъснато са го посещавали по време на окупацията, а ако не друго, те поне са познавачи на ресторантите. Останалата част на Европа е воювала, а това заведение е натрупало цяло състояние.

Сервитьорът се появи отново и взе поръчката им — зелени салати за ордъвър, пържола за Том и агнешко бутче за Дженифър, придружени от бутилка бургундско. Виното беше донесено почти незабавно. Том го опита и кимна одобрително. Сервитьорът напълни две чаши и остави шишето между тях. След малко пристигнаха

салатите — големи зелени листа, залети с гъст оцет, подправен с горчица. Дватама започнаха да се хранят. Мълчаха неловко. Дженифър мислеше за разговора си с Корбет.

— В сила ли е сделката ни? — попита Том. Въпросът му съвпадна с мислите ѝ.

Тя кимна.

— Ти ни помагаш и ние ти помагаме. Сделката си остава. И когато приключим, забравяш за „Кентавър“. Инак ще те подгонят с всички средства.

— Вярваш ли им?

— Защо не? Те вече не се интересуват от теб. Искат само монетите.

— Ами ако не ги намерят? Ако променят решението си? Нямам гаранции, нали?

— Имаш моята дума. — Дженифър го погледна в очите и видя същата подозрителност, която бе забелязала, когато се запознаха. Беше намаляла през деня, но сега се бе засилила повече от всякога.

— Твоята дума?

— Ако ме познаваше по-добре, щеше да знаеш, че си струва да я имаш.

Сервитьорът се наведе над масата и взе празните им чинии. Дженифър отново напълни чашата си. Алкохолът ѝ помагаше да успокои опънатите си нерви.

— Защо си постъпила на работа в Бюрото? — след дълго мълчание попита Том.

— В кръвта ми е. Баща ми, чичо Рони, дядо Джордж, всички бяха ченгета. Мисля, че Бюрото е просто следващата стъпка.

— Доставя ли ти удоволствие?

— Работа като работа. Има и хубави, и лоши моменти. Приятно ми е усещането, че променям нещо.

— А това е важно за теб, нали? Да променяш нещо.

— Не е ли така за всеки? Инак защо да си правим труда?

Той кимна и Дженифър усети, че изобщо не се интересува от отговорите ѝ, а пита колкото да се намира на приказка. Вероятно му беше трудно да се примири със странното им сътрудничество, така както и тя не можеше да се пребори с дългогодишните си предразсъдъци.

— Какво правиш, когато не работиш?

— Предимно спя.

Устните му се изкривиха в подигравателна усмивка.

— Не се ли срещаш с някого?

— Не.

— Но е имало някого.

— Да.

— Какво стана?

— Почина. — Дженифър мигновено съжали, че го е казала. Опитваше се да не си го спомня, още по-малко да го обсъжда с други хора.

— Как?

— Не искам да говоря за това.

Допи чашата и пак я напълни. Вече се чувстваше леко замаяна, а и пушекът на свещта дразнеше очите ѝ.

Няколко маси се освободиха и в ресторанта стана по-тихо. Том си поръча еспreso, а Дженифър предпочете да довърши виното. Донесоха кафето и Том го разбърка няколко пъти, докато слоят сметана на повърхността не се разтопи в черната течност отдолу.

— Откъде си, Дженифър?

Тя изпита облекчение, че сменят темата.

— Чувал ли си за Таритаун? Уестчестър Каунти? Това е в северната част на щата Ню Йорк. Красиво място. Сенчести улици, магазинчета, лъскава червена пожарна кола, спортни клубове. Безопасно.

— А семейството ти?

— Мама беше фризьорка. Работи в един и същ салон през целия си живот. Пенсионира се тази година. Исква от мен само да се омъжа, за да има внуци.

Том се усмихна.

— Татко е пълна нейна противоположност — продължи тя. — Тих е, но много забавен. Мисля, че е искал момче, но са му се родили две момичета. Винаги ни караше да правим момчешки неща.

— Затова ли шофираш толкова бързо?

— Това е единственият начин, който знам — ухили се Дженифър. — Все едно, той напусна силите на реда преди пет години.

Сестра ми Рейчъл наскоро завърши „Джон Хопкинс“. Искане да стане лекар.

— Спогаждаш ли се с всички?

— Имаме неприятни моменти, като всички хора, но се разбираме, макар че не ги виждам толкова често, колкото бих искала.

— Сигурно... много се гордеят с теб — след кратко мълчание каза той.

Може би се дължеше на внезапната тъга в гласа му, която намекна за загубата му, или на пушека на свещта, или дори на острата болка от неизказаната вина на Дженифър. Каквото и да беше, тя изведнъж се натъжи.

Замълчаха. Сервитьорите вече обикаляха масите и гасяха свещите с наплюнчени пръсти. Фитилите лекичко съскаха.

46.

Гара Север, Десети район, Париж

21:13

Арчи вървеше към главния вход на гарата и току поглеждаше екрана на работещия си телефон. Пред гарата все още гъмжеше от алжирски таксиметрови шофьори и джебчий — обикаляха и търсеха поредната си жертва. Румънски циганки с бебета, внимателно загънати в шарените им поли, просека — протягаха ръце, покрити с червени татуировки и отрупани със златни пръстени.

Усети колата, преди да я види. Фаровете ѝ осветиха в жълто асфалта, а гумите изсъскаха, когато го настигна и подкара успоредно с него. После автомобилът спря и тъмното задно стъкло се смъкна. Арчи подозрително присви очи. Отвътре се разнесе сух мирис на климатик.

— Накъде си се забързал?

— Познаваме ли се?

— И да, и не.

— Нямам време за гатанки.

— Така е. Времето ти почти изтече.

— Касий? — Арчи хлъцна и сърцето му подскочи в гърдите.

— Дойде с отлични препоръки, но досега не си направил нищо, с което да докажеш, че заслужаваш доброто си име. Закъсня с първото яйце. А сега, когато ти остават два дни, няма и следа от второто.

Арчи преглътна и съжали, че бе решил да върви пеша.

— Знам, но е трудно. По-трудно, отколкото мислехме. — Докато говореше, се опита да надникне през пролуката в стъклото. — Може би ако имах повече време...

— Това, за съжаление, е единственото, което не мога да ти дам. Плащам ти щедро. И очаквам да доставиш стоката. Знаеш какви са последиците, ако не го направиш.

— Не съм виновен аз — заекна Арчи. — Феликс ме бави. Все още го обработвам.

— Това не е моя грижа.

— Планирал съм всичко. — Арчи се мъчеше да говори уверено.

— Къде е?

— Знаеш, че не мога да ти кажа.

— Къде е? — заплашително настоя гласът.

— В Амстердам — измънка Арчи и наведе глава.

— Добре. — Гласът прозвуча по-спокойно. — Ще поддържаме връзка. Не ме разочаровай.

Стъклото се вдигна. Колата се отдалечи от тротоара и след няколко секунди се скри от погледа му.

ТРЕТА ЧАСТ

Всичкото злато, което се намира върху или под земята, не е достатъчно, за да бъде разменено срещу добродетелта.

Платон, „Закони“,
(Книга 5)

Хотел „Седемте моста“, Амстердам, Холандия

28 юли — 14:37

Дженифър се отпусна на леглото. Обувките се изхлузиха от краката ѝ и безшумно паднаха на изтъркания кафяв килим. Не беше спала добре предишната нощ, макар че се бяха редували да шофират. Беше отпаднала и изтощена от събитията през последните няколко дни. Знаеше, че това отчасти се дължи на продължителното пътуване със самолета, интензивното разследване, възстановката на кражбата от Форт Нокс, тревогите и изгубения сън, от които все още не можеше да се съвземе.

Последните няколко денонощия не бяха лесни. Убит невинен човек, кражба на поверената ѝ монета и бърз таен полет до Франция заедно с главния заподозрян. И все още оставаха много въпроси. Кой беше поръчал обира във Форт Нокс? Беше ли замесен Кърк? Как се беше озовала една от монетите в стомаха на убит свещеник и търговец на крадени вещи? Кой стоеше зад убийството на Ренуик? Забъркан ли беше Ван Симсон? Къде се вместише Щайнер и убийството му? И най-важното — къде бяха монетите?

Колкото и да искаше да избие тази мисъл от главата си, трябваше да признае и че изтощението ѝ донякъде се дължи и на емоционалното бреме от несъответствието между описанието на Том Кърк от страна на Пайпър и Корбет и доказателствата пред очите и ушите ѝ. Това бреме я бе накарало да изпие твърде много вино предишната вечер — на сутринта главата ѝ се пръскаше.

В Том тя виждаше съобразителен, интелигентен и изключително лоялен човек, който имаше безспорни причини да се промени. Осъзна, че е стигнала до кръстопът. Да му вярва ли, или не? Да вярва на очите си или на хорските приказки?

Не беше сигурна дали има избор. Ако не беше Том, тя нямаше да намери скривалището и вестника, нито да направи връзката с Щайнер. Освен това той бе спасил живота ѝ на покрива. А що се отнасяше до кражбата от Форт Нокс, тя го бе погледнала в очите и бе видяла

непоколебимата убеденост на невинен човек. Да, Дженифър си бе изяснила всичко за него. Том Кърк заслужаваше втори шанс. Въпросът беше дали Корбет е на същото мнение.

— Какво правиш? — Тя отвори едното си око, после и другото: Том увиваше с чаршаф голямото огледало на стената вдясно.

— Стаята понякога се използва за снимане на порнофилми — без да се обръща, обясни той. — Убеден съм, че това огледало е двупосочно и от другата страна е скрита камера. Реших, че няма да искаш да рискуваш.

Дженифър се разсъни и седна в леглото.

— Довел си ме в публичен дом? — Стана и протегна ръце, уплашена, че може да докосне нещо, омърсено от предишните обитатели на стаята.

— Не е публичен дом. Познавам собственика. Чисто е, безопасно е и никой няма да ни потърси тук. Съжалявам обаче, че имаха само една свободна стая. Но не се тревожи. Ще спя на пода.

— Чудесно.

Не беше доволна, но и не ѝ се искаше да спори. Отново седна на леглото и посегна към дебелия плик, който Корбет ѝ бе изпратил, както бе обещал. Отвори го и прочете първите няколко страници на глас — пропускаше маловажното и пригладжаше косите си зад ушите, докато говореше:

— Карл Щайнер. Източногерманец. Четиридесет и шест годишен. Бивш телохранител. Подозиранин, че е бил информатор на ЩАЗИ. Бил е в затвора за въоръжен грабеж, търговия с крадени вещи, обичайните неща. Замесен в няколко убийства в Германия, но така и не са намерили доказателства. Преди три години се преместил в Холандия очевидно за да се снабдява по-лесно с хероин — бил е наркоман.

Том се изсмя.

— Е, дошъл е, където трябва. А убийството? Какво пише за него? Дженифър прелисти няколко страници.

— Не много. — Погледна го и сви рамене. — Същата рана като на Раниери. Говорел е по телефона, когато е станало. Обаждането е проследено до друга телефонна будка в Лондон. Портфейлът и ключовете му са били в него, затова холандските полицаи са се досетили, че не става дума за обикновено убийство с цел обир. Смятат,

че престъплението е свързано с наркотици. Очевидно непрекъснато се случват такива неща.

Том замислено сбърчи нос.

— Е, поне ние знаем, че не е така. Имаме работа с професионалисти, обучени убийци. Убили са Раниери и после Щайнер. Вероятно са разчитали, че никой няма да свърже двете убийства. Единственият въпрос е дали са взели онова, което са искали?

— Имаш предвид монетите?

— Да.

Дженифър зачете следващата страница и възкликна:

— Не мога да повярвам!

— Какво?

Тя го погледна изумено.

— Има видеозапис на убийството.

— Видеозапис?

— Да. Двама туристи са заснели всичко. Тук някъде трябва да има копие. — Дженифър прерови плика и победоносно извади касета. На нея с червено мастило беше надраскано: „Щайнер — видеоматериал“.

Том я грабна от ръката ѝ и включи телевизора — лъскавите му черни очертания бяха странно неуместни на фона на изцапаните окъсани тапети на цветя и облицованите с фурнир мебели, боядисани преди много години в различни нюанси на тъмнозеленото. Вграденият видеоплейър лакомо погълна касетата и изстена с тих механичен глас.

48.

Хотел „Ван Рейн“, Амстердам, Холандия

14:49

Хотелската стая беше занемарена. На мръсния закован с гвоздеи прозорец бяха закачени мръсни зелени завеси — висяха само на няколко кукички. Подът и стените бяха облицовани с еднакъв, подобен на кадифе велтер, несъмнено последният писък на модата през седемдесетте, но сега избелял и осеян с петна, оставени от обитателите му през годините.

Леглото беше хлътнало в средата като оставен на произвола на съдбата трамплин. Очуканата бяла табла и нощните шкафчета бяха заковани за стената. В лявото чекмедже имаше библия с откъснати страници. Между евангелията на Марко и Лука бяха затиснати няколко почернели трохи. Замайващата миризма на останалите страници предполагаше, че някоя нощ са били изпушени поради отчаяна необходимост от хартия за цигари.

Таванът беше избледнял до воднисто жълт цвят. Противният му вид не се разхубавяваше от слабата светлина на окъсания абажур около единствената четиридесетватова крушка в средата.

Хотелът обаче служеше на целите му. Хората влизаха и излизаха, без да задават въпроси. Стаите се даваха за час, за ден и дори за седмица срещу предварително заплащане. Тук беше лесно да си анонимен, да се слееш със сенките и да се вмъкваш и измъкваш незабелязано. Ето защо обстановката го устройваше напълно.

Но той беше тук вече от седем дни и си бе приготвил багажа да си тръгне. Пушеше до обезумяване, изчука три проститутки — всичките приличаха на сестра му, и всяка сутрин се събуждаше прегърнат празна бутилка „Джак Даниълс“ и с ужасно главоболие. Беше почти доказал пред себе си, че човек може да прекалява с хубавите неща. Изпокъсаната библия обаче го притесняваше. Не беше правилно. Проява на неуважение.

Телефонът в джоба му завибрира. Той го извади и го доближи до ухото си, притисна топлатата пластмаса до рехавата си провиснала руса

брада.

— Обажда се Фостър. — Тембърът загатваше за азалии и шепнещи борове, увити в испански мъх, за дълги задушни нощи и гъмжащи от алигатори блата. — Още ли си в Амстердам?

Гласът беше отривист, кратък и ясен. Както винаги.

— Да.

— Добре. Бъди готов. Искам да свършиш още една работа. Обичайният хонорар. Ще ти се обадя след час.

Линията прекъсна.

Мъжът въздъхна и пусна телефона на леглото. Разхвърляните чаршафи го погълнаха. Той отвори куфара си, извади внимателно сгънати ризи и панталони и ги сложи на леглото.

После отново бръкна в куфара, прокара пръсти по копринената подплата и я придърпа към себе си. Капакът се откряна и той го вдигна, разкривайки пълното с дунапрен отделение отдолу.

Там беше скрита разглобена снайперска пушка „Ремингтън М24“.

49.

Хотел „Седем моста“, Амстердам, Холандия

14:49

Екранът светна и образът трепна от мърдането на камерата.

Слънцето весело се усмихваше през рехавите облаци. На фона отекваше успокояващото монотонно бърбрене на екскурзоводката и плискането на водата. Пред тях бавно преминаваха гледките и звуците на града, мостовете, каналите и високите тесни къщи.

Изведнъж гледката се промени. Слънцето изчезна зад една висока сграда. Корабчето се плъзна в сенките. Картината стана някак студена, а небето — сърдито и злокобно. И в следващия миг, отначало в дясната страна, а после на целия екран, с всеки ужасяващ детайл. Том и Дженифър видяха Щайнер и убийството му.

Всичко стана много бързо. Двама мъже безшумно се приближиха до телефонната будка. Слушалката падна от ръката му и се строши в металната основа на кабината. След това проблесна стоманено острие. Следващият кадър показва тялото, което лежеше сгърчено на тротоара. Екскурзоводката продължаваше да говори с напевен глас. След няколко секунди лентата свърши и екранът угасна като насилствено прекъснатия живот.

Двамата се спогледаха. Том се размърда неспокойно на ръба на леглото, Дженифър нервно преглътна. Том беше втрещен от кадрите — не можа да откъсне поглед от екрана, когато ножът блесна, сърцето на Щайнер спря да бие и животът му свърши на улицата. Чувстваше, че Дженифър изпитва същото. Неустойимото влечение към воайорството бе надвиснало над тях като страховита тайна, споделена мания, която ги отблъскваше и същевременно привличаше.

— Да го изгледаме пак? — с нежелание предложи Том.

Дженифър само кимна. Трябваше.

Той пренави лентата, пусна записа, седна на ръба на леглото и опита да се съсредоточи върху филма по-безпристрастно. Щайнер се разпознаваше лесно от полицейските снимки и портрета по описание в досието му, но нямаше начин да се идентифицират убийците. Камерата

не ги беше заснела. Беше невъзможно да се види и дали двамата мъже бяха взели нещо от Щайнер. В най-важния момент, когато се бяха навели над трупа, корабчето беше минало под мост.

Щайнер очевидно бе усетил заплахата веднага щом се бяха появили. Бяха го убили хладнокръвно и посред бял ден пред очите на туристите в корабчето. Беше истинско чудо, че никой друг не ги беше видял. Всъщност, сякаш бяха искали да ги забележат. Или не желаеха да рискуват да се провалят. Просто бяха убили Щайнер при първата възможност, независимо от последиците. Бяха отчаяни и самоотвержени. Опасни.

Том отново пусна записа и се премести по-близо до екрана. Изведнъж му хрумна нещо, той стана, пак превъртя лентата и натисна паузата точно преди Щайнер да забележи убийците. Наклони глава първо на едната, а после на другата страна, сякаш се опитваше да види нещо встрани от кадъра.

— Какво правиш, Карл? — промълви по-скоро на себе си, отколкото на Дженифър.

— Какво имаш предвид?

— Вгледай се в него. — Том посочи гърба на Щайнер. — Преди да забележи двамата мъже, се е обърнал към задната стена на телефонната будка. Леко се е навел и се е подпрял с лявата си ръка на задната стена. Слушалката е притисната между главата и лявото му рамо. Какво прави?

— Да, виждам. — Тя стана и отиде при него. — Сякаш чете нещо. Или се е подпрял и с дясната ръка... Намерили ли са писалка?

Дженифър отново прелисти доклада за престъплението.

— Ето. Имало е писалка на земята. Ченгетата предполагат, че е паднала от джоба му, докато убийците са го претърсвали.

— Мислиш, че е пишел нещо?

Тя кимна.

— Да, но какво? — Дженифър му направи знак отново да пусне филма, кадър по кадър. — Погледни. Определено не слага нищо в джобовете и портфейла си, преди да се появят убийците. А после го наръгват, претърсват го и изчезват.

— Искаш да кажеш, че ако е записвал нещо и полицаите не са го намерили, може все още да е там? Къде е тази телефонна будка?

— Шегуваш се. Вече е минала една седмица.

— Повярвай ми, амстердамските ченгета не се славят с голяма бързина и резултатност. Имат много работа. Да отидем да видим.

— Сериозно ли говориш? — попита Дженифър и когато той кимна, сви рамене и отстъпи. — Будката е на Принс... Не знам как се произнася.

— Принсенхрахт — каза Том, като погледна досието. — Близко е до хотел „Пулицър“, само на петнадесетина минути оттук.

15:21

Минаха покрай оживените кафенета на открито и карикатуристите, които продаваха творбите си за десет долара на Рембранд плейн. Във въздуха отекваха стари песни на Бийтълс и южноамерикански ритми. Завиха по канала Синхел. На ъгъла стоеше човек статуя, облечен като Тенекиения човек. Тялото му се помръдваше като на робот всеки път, когато минувачите хвърляха дребни монети в чинийката пред него.

Дженифър четеше на глас имената на улиците, написани на табелки, поставени високо над главите им — кълчеше си езика в борбата с непознатия правопис и произношение. Каналът край тях блещукаше на слънчевата светлина като обсипана с капчици роса паяжина.

Оформеният като полумесец център на Амстердам е построен през седемнадесети век. Първоначално каналите представлявали защита срещу нападения. С нарастването на важността на града като търговско пристанище се увеличавало и значението на мрежата от тесни улици и канали, които се разпростирали ветрилообразно от полумесеца, серия от концентрични кръгове, завършващи с площади, където навремето били градските порти, залоствани нощем. Портите са разрушени отдавна и много канали са запълнени с пръст с появата на автомобилите и поради стремежа градът да стане по-достъпен за трафика. Амстердам обаче си остава неповторим, Северната Венеция, както често го наричат. Четиристотин каменни моста все още пресичат каналите с обща дължина сто километра — изящен скелет от вода, който свързва частите на града.

Том не беше идвал в Амстердам от почти пет години. Разбира се, тогава изпълняваше поръчка. Беше намерил време да запомни разположението на града, както правеше винаги, когато планираше удар в нова обстановка. Улиците, забележителностите, преките маршрути, баровете, ресторантите, ориентирите, особеностите. Тайните. Това беше, за да намали до минимум риска, да свърши

работата и да се измъкне невредим. И сега бързо изравяше познанията от архива на паметта си.

Мястото, където беше извършено убийството, беше очевидно. На тротоара беше разпъната голяма найлонова палатка, която покриваше телефонната будка и участък в радиус метър и половина и ги скриваше от любопитни очи. „Каква ирония“ — помисли Том. Смъртта на Щайнер беше заснета с видеокамера, а сцената на убийството беше ревниво пазена. Би трябвало да е обратното.

Около тентата бяха поставени стоманени прегради. На дебелиите им решетки бяха закачени бели знаци с надпис „Politie^[1]“ с големи сини букви. Полицейската лента се развяваше и плющеше на вятъра като опашка на хвърчило.

Том и Дженифър се приближиха до преградата и огледаха улицата в двете посоки, но изглежда, никой не стоеше на пост. За сигурно Том извика, но никой не отговори. Към тях вървяха две момичета с обеци на устните и носа и татуировки на корема. Очевидно спореха за нещо. Докато отминаваха, Том погледна китката си, сякаш чакаше някой, който закъсняваше, и в същия миг осъзна, че е забравил часовника си в хотела. Девойките не забелязаха това и когато гласовете им заглъхнаха, Том кимна на Дженифър. Двамата прескочиха металната преграда и се шмугнаха в палатката.

Следобедното слънце си бе проправило път през дебелия бял найлон и озаряваше вътрешността с бледа светлина. Въздухът беше тежък и влажен като в занемарена оранжерия. По земята бяха пръснати стърготини, за да попият кръвта на Щайнер. Противната, отблъскваща миризма на смърт тегнеше над всичко. Както навсякъде в Амстердам, задната стена на телефонната будка беше облепена с колаж от недвусмислени картички, които рекламираха стриптийз, секслинии и проститутки. Една твърдеше: „Непослушна ученичка иска да я напляскат“, друга обещаваха: „Любовник в черни кожи обича да ближе“. На този разнообразен каталог на секса всяко момиче беше изобразено по-привлекателно и с по-големи гърди от предишното. Всички прищевки и фантазии можеше да се осъществят само с едно телефонно обаждане.

Том влезе в телефонната будка. Строшената слушалка все още висеше на кабела. Той спря и сви устни.

— Толкова ли ти е скучно? — пошегува се Дженифър. Глухият ѝ глас отекна в мъртвешката тишина под тентата. Горещият въздух се стелеше над тях като диря от реактивен двигател.

— Не съвсем — без да вдига глава, отвърна той. — Мисля, че ако е записвал нещо, може да е грабнал най-близкото парче хартия, което му е било подръка. Не виждам такова нещо, но погледни. Тук липсва една картичка. — Том посочи самотно островче от черна пластмаса в морето от гола плът на задната стена. — Сигурна ли си, че не са намерили картичка?

— Щеше да го пише в досието.

— Ами... тогава това е всичко. — В гласа му прозвуча нотка на примирение и поражение. — Може да я е отнесъл вятърът. А може би не е писал нищо. Сигурно трябва да търсим другаде.

И в следващия миг нещо привлече погледа му. Том се приближи и видя бялото ъгълче на картичка, паднала или мушната зад телефона.

Той свали слънчевите си очила, притисна с нокът крайчеца и измъкна картичката.

На нея имаше русокоса мацка само с каубойски ботуши и шапка. Гърдите ѝ отчасти бяха скрити от поканата: „Язди ме, мой каубой!“ Том сложи картичката на празното място на стената на телефонната будка. Вместваше се идеално.

— Мисля, че ни провървя. — Той се усмихна.

— Какво пише? — Дженифър се приближи до него и присви очи, за да прочете набързо надрасканото в горния ляв ъгъл на картичката. Цифри.

— 0090212.

— Какво означават според теб?

— Не съм сигурен. — Том разхлаби яката на ризата си. В найлоновата палатка беше горещо като в сауна.

— Адрес? Или пощенски код? — нетърпеливо предположи Дженифър. — Или номер на депозитна кутия в сейф?

— Вероятно. — Том се колебаеше. — Но... в Европа международният код е 00, а не 001 като в Щатите. Може да е телефонен номер.

— Тогава какво са 90 и 212?

— Ами, 212 е Ню Йорк, нали? Но кодът за Съединените щати е 1, а не 90.

— Това там не е ли списък с кодовете на страните? — Дженифър посочи ламиниран лист вляво от телефона и прокара пръст надолу по цифрите, като мърмореше под носа си. — Включени са само големите държави, затова може и да го няма. Китай 86... Индия 91... Мексико 52... Ето. Турция — 90.

— Разбира се. — Том щракна с пръсти, възмутен от собствената си недосетливост. — 212 е кодът на Истанбул.

— Искаш да кажеш, че Щайнер е записвал нечий номер, когато са го убили?

— Може би.

— Вероятно все още е търсел купувач. Може да е намерил някой, който е проявил интерес.

— В Истанбул? — недоверчиво попита Том. — Възможно е, но това не е очевидното място.

— Не може ли да открием вероятните купувачи там? Ако списъкът не е дълъг, не би трябвало да е трудно.

— Предполагам.

Върху найлона падна сянка и нечий глас попита:

— Wie is Daar?^[2]

— По дяволите. — Том пхна картичката в джоба си и бързо потърси изход, но безуспешно.

Палатката беше здраво прикрепена към земята.

Голяма ръка в ръкавица се плъзна през входа и хвана долния край на найлона. Том знаеше, че ще имат неприятности. Бяха използвали връзките на Дженифър, за да подминат граничните власти, и бяха минали по рядко охраняван път през границата. Всъщност бяха влезли в Холандия нелегално.

Нещо повече, той се беше погрижил да не попълват регистрационен формуляр в хотела. Процедурата беше задължителна и всяка вечер информацията се въвеждаше в националната база данни. На този етап не можеха да си позволят сблъсък със силите на реда. Той обмисли възможностите и накрая избра единственото практически решение.

Сграбчи Дженифър и я целуна.

[1] Полиция (хол.). — Б.пр. ↑

[2] Кой е тук? (хол.). — Б.пр. ↑

51.

Хотел „Ван Рейн“, Амстердам, Холандия

15:39

Кайл Фостър не си спомняше някога да не е бил въоръжен. Подаръкът за петия му рожден ден беше газов пистолет, а за осемнадесетия — магнум .45 със специално гравирани резервен пълнител — с обич от майка му. От онзи ден тя не му удари нито един шамар. Каза му, че вече е мъж и че тя си е свършила работата.

Когато навърши двадесет, Кайл беше опитвал почти всеки пистолет, автомат, снайпер и ловна и щурмова пушка, които се продаваха на пазара, и множество предлагани нелегално.

Беше добър стрелец. Двадесет години бе служил в американските военни щурмови сили, в елитната им снайперистка част. Обичаше да убива. Но най-голямо удоволствие му доставяше ловът.

Все още изпитваше същото усещане — стягане в гърдите и леко прилошаване в стомаха. За пръв път бе почувствал прилива на адреналин, когато отиде с баща си на лов за елени край езерата до фермата им в Мисисипи. Еуфорията на преследването му достави огромно удоволствие, особено когато лицето му се изпръска с кръвта на първия убит от него елен, все още топла, все още шумно клокочеше от гърлото на животното.

Смяташе се за съвършения убиец. Напълно съсредоточен, спокоен и смъртоносен. Когато ловуваше, беше по-силен, по-годен и по-умен от обикновените човешки същества. Тялото и сетивата му действаха в абсолютна хармония. Преди да убие, той виждаше по-надалеч, чуваше по-ясно и долавяше миризмите по-осезаемо.

Разбира се, беше се развивал и усъвършенствал. Нямаше съмнение в това. От пушка премина към пистолет. А от пистолет — към нож. Сега камата беше любимото му оръжие. Убиването с нож изискваше истински умения и планиране. Да се промъкне незабелязано и да види изненаданото изражение на жертвата,

стъписването и въпроса в очите ѝ, докато лъскавото острие я пронизва...

Извади библията от чекмеджето и я смени с новата, която беше купил от книжарницата на ъгъла. Не беше предпочитаната от него версия, но поне всичките ѝ страници си бяха на мястото. Това имаше значение.

И тази вечер щеше да е от голямо значение. Този път нямаше да има възможност да използва нож, защото щеше да се намира твърде далеч. Задачата беше различна. Довечера щеше да излезе на лов с пушка.

Имаше чувството, че отново е с баща си.

Принсенхрахт, Амстердам, Холандия

15:40

Дженифър ахна от изненада, отвори широко очи и се опита да отблъсне Том. След миг обаче премрежи поглед и разтвори устни. От три години не я бяха целували така.

В палатката влезе ядосан полицай. Под мишниците на светлосинята му риза имаше петна пот. Тънката черна козирка на фуражката му се беше нагънала от горещината като асфалт на шосе през пустиня. По лицето му се стичаха струйки пот.

— Stoppen — заповяда той. — Спрете — отново извика полицаят, след като Дженифър и Том не му обърнаха внимание.

Дженифър го погледна и присви очи.

— Тук е забранено — добави той на неуверен английски. — Не е за туристи.

Тя наведе глава. Почувства се страшно неудобно.

— Извинявайте — каза Том. — Ние просто...

Полицаят се намръщи подозрително, после огледа палатката, за да провери дали не са докоснали или разместили нещо.

— Махайте се.

Двамата излязоха и тръгнаха по улицата. Дженифър усещаше как погледът на полицаия изгаря гърба ѝ, докато не завиха зад ъгъла.

Вървяха мълчаливо. Най-после Том се прокашля и наруши тишината:

— Извинявай.

— Няма нищо. — Дженифър се помъчи да говори спокойно, опитваше се да овладее вълнението си. В известен смисъл не беше изненадана. След три години всяка целувка би я накарала да се почувства странно. Изненада я онова, което не изпитваше. Вина.

— Това беше единственото, което можах да измисля. Реших, че така ще изглеждаме по-малко подозрителни.

— Не знам дали беше възможно да изглеждаме по-подозрителни — троснато отвърна тя; надяваше се, че престореният гняв ще ѝ

помогне да прикрие треперенето на гласа ѝ.

Том учудено повдигна вежди.

— Беше много убедителна.

— Имах ли избор?

Отново настъпи мълчание. Край тях мина велосипед — черен и старомоден, с ракитова кошница отпред и запален фар, захранван от малко динамо, прикрепено до задната гума. Те отстъпиха, за да му направят път, и велосипедистът им благодари, като натисна звънеца.

— Господи, това беше просто една целувка. Какво толкова?

Дженифър предизвикателно се вторачи в далечината. Сърцето ѝ все още блъскаше в гърдите.

— Виж какво. — Тя спря и сложи ръце на кръста си. — Казах ти, че се срещах с един човек, но той умря. Аз го убих. Мисля, че трябва да го знаеш.

Изражението му показва, че за пръв път не знае какво да каже.

— За мен вече няма такова нещо като „просто една целувка“. Затова престани да ми го напомняш.

— Добре.

Дженифър не беше убедена защо му го каза, вероятно за да го предупреди да стои настрана от нея или може би, за да обясни защо бе реагирала така разпалено. Но едно беше сигурно — почувства се много по-добре.

53.

Централна гара, Амстердам, Холандия

17:32

Телефонът звънеше хипнотично в ухото на Том. Пластмасовата слушалка в ръката му беше влажна от пот. Оттатък улицата един търговец продаваше бонбони: слагаше ги в малки хартиени пликове и ги даваше на децата, които се бяха насъбрали около количката му и крещяха.

Той затвори очи и опря глава на стъклената стена на телефонната будка.

Потокът хора, излизащи от централната гара, се увеличи, когато от някакъв току-що пристигнал влак се изсипаха пътници, после отново изтъня.

Телефонът щракна и Том отвори очи. Както обикновено, от другия край на линията не се чу нищо. Арчи винаги изчакваше човекът, който го търси, да заговори пръв. Такава беше примитивната му система за разпознаване на самоличността.

— Арчи, обажда се Феликс... Том.

— Том, слава богу, че си ти. От снощи се опитвам да се свържа с теб. Къде си отседнал, по дяволите?

Кърк долови паниката в гласа му и не отговори на въпроса, а на свой ред попита:

— Какво се е случило?

— Той ме намери снощи.

— Кой?

— Касий.

— Глупости. Откъде знаеш? Никой не го е виждал — възрази Том, но в тона му прозвуча и надежда. Искаше му се Арчи да се е объркал.

— Не казвам, че го видях, но беше той. Каза ми, че остава само един ден. И ако не изпълниш поръчката, ще намери мен и после теб.

— Мамка му — изсъска Том. Очите му разсеяно се стрелнаха към жената, която ръкомахаше в съседната телефонна будка.

Пронизителният ѝ глас вибрираше през стъклото. Изглеждаше разстроена от нещо.

— Все още ли си с онова маце от ФБР?

— Да.

— На какво си играеш?

— Казах ти. Мислят, че съм откраднал нещо от Форт Нокс. Опитвам се да оправя бъркотията.

— Какво по-точно?

— Някакви монети. Скъпи. — Том въздъхна тежко. — Мисля, че се опитват да ги продадат на някого в Истанбул, но не знам на кого.

— Истанбул? Лесна работа.

— Какво искаш да кажеш?

— Утре вечерта Касий ще проведе там нелегален търг. Точно затова му трябват яйцата.

— Искат монетите и яйцата за един и същи удар — прошепна Том.

— Затова постави срока. Както ти казах, говори се, че някаква сделка се е объркала и е загубил много пари. Събира каквото може, дори продава някои от своите неща и търси хора, които му дължат услуги, за да е сигурен, че търгът ще мине добре. Ако не получи достатъчно предмети, ще трябва да се откаже от всичко. А това няма да се отрази добре на името му.

— Къде?

— Много е тайно. Ще се влиза само с покани. Знам само, че ще е утре вечер в Истанбул.

Том затвори очи. Жената в съседната будка плачеше. От очите ѝ капеха сълзи и падаха по нагорещения под.

— Е, ще свършиш ли работата, или не? — отново попита Арчи. Този път тонът му беше по-настойчив.

— Все още мисля.

— Значи отказът ти не е категоричен? — окуражено попита Арчи.

— Беше. Но вече не съм толкова сигурен. — Том пое дълбоко дъх и се облегна на стъклената врата. Жената в съседната будка беше излязла и на мястото влезе слепец: подпря белия си бастун на стената и запрокарва пръсти по буквите от брайловата азбука, гравирани на бутоните. Том помълча няколко секунди и когато отново заговори,

гласът му беше замислен и неуверен: — Знаеш ли, снощи, когато се връщах в хотела след срещата с теб, чух Дженифър да говори по телефона с шефа си.

— Какво каза?

— Хванах края на разговора, но в общи линии заяви, че той може да разчита на нея и че тя ще направи всичко възможно да постигне резултат. И че не ѝ пука какво ще стане с мен, след като всичко свърши.

— Видя ли — победоносно каза Арчи. — Казах ти. Не можеш да имаш доверие на тия типове.

— Знам. Но нещо не се връзва.

— Връзва се, и още как. Тя е от тях.

— Не мога да я изоставя ей така и да хукна да изпълня поръчката.

— Защо?

— Поради много причини. Например забравих си часовника в хотела.

— Ще ти купя друг.

— Подарък е от майка ми.

— Тогава отиди и си го вземи. Имаш време.

— А екипировката ми? — Том търсеше оправдания като удавник, който се опитва да задържи главата си над повърхността.

— Всичко е на обичайното място. Изпратих го снощи.

— Откъде знаеш какво ще ми трябва? — прошепна Том. Устата му изведнъж пресъхна.

— Познавам те, Том. И знам, че си свестен човек. Беше ми ясно, че няма да ме разочароваш.

Кърк притисна слушалката до ухото си. Имаше ли избор? Вероятно щеше да се погрижи за себе си, но можеше ли да остави Арчи на щурмовите кучета на Касий? И колко време щеше да мине, преди да хванат и него?

— Съжалявам — продължи Арчи. — Искаше ми се да вярвам, че предложението им е реалистично и имаш истинска възможност да изчистиш името си. Но ти си чул какво е казала. Няма кой да ни помогне. Винаги е било така. Трябва да направим необходимото за себе си.

— Добре — с леден тон отвърна Том. — Печелиш. Касий ще получи яйцето. И после изчезваме.

54.

Централата на ФБР, Вашингтон, окръг Колумбия

28 юли — 13:42

Боб Корбет се наведе към тонколоната на телефона. Яката на бялата му риза се впи в гладкия му врат с бронзов слънчев загар, докато се напрягаше да чуе думите на Дженифър.

— Повтори.

— Той излезе. — Гласът ѝ се разнесе из стаята като ухание на скъп парфюм. — Казах му, че трябва да свърша някои неща и да отиде да се поразходи. В една стая сме, затова прояви разбиране.

— Благодаря, Браун. Ще видим какво ще излезе от истанбулската следа. Обади ми се пак по-късно.

— В една стая? — ядосано изръмжа Джон Пайпър. Лицето му се зачерви от гняв. — Какви ги върши тя, по дяволите? Преди три дни Кърк беше главният заподозрян, а сега е в една стая с него? Що за цирк ръководиш, Боб?

— Нарича се прикритие, Джон — изсъска Корбет. И той не беше сигурен какви ги върши Дженифър, но нямаше намерение да позволи на Пайпър да му го натяква и да се възползва от това. — Мислех, че си работил като полеви агент. Не можеш да избираш къде да отседнеш, нито с кого.

Завъртя стола си и се обърна към другите, седнали срещу него. Следобедното слънце проникваше през металните щори и очертаваше черни ивици на отсрещната стена и лакираната дървена повърхност на кръглата маса.

— Е, какво мислите?

Директорът на ФБР Грийн заговори пръв:

— На мен ми се струва, че Кърк наистина се опитва да помогне. Разкри връзката с Амстердам, а сега и следата към Истанбул. Браво на него. Може би трябва да му предложим да се върне на работа при нас.

Останалите се засмяха. Всички, с изключение на Джон Пайпър.

— Да бе! — иронично отбеляза той. — Откакто Кърк се появи на сцената, загубихме монета на стойност осем милиона долара,

натресохме се на убийство в Лондон и се разминахме на косъм с грандиозен дипломатически скандал с французите. Нека да гледаме на нещата реално. Кърк е неуправляем.

Корбет забарабани с пръсти по бюрото.

— Идеята да му предложим сделка беше твоя — тихо напомни той на Пайпър. Очите на Пайпър блеснаха гневно, но Грийн се намеси и не му даде възможност да говори.

— Успокой се, Джон. Все още никой не знае какво всъщност се е случило в Лондон, нито чия е вината. А що се отнася до французите, те винаги превръщат всичко в дипломатически скандал. Това ги кара да се чувстват по-важни. Продължавам да твърдя, че Кърк изненада всички ни. Действията и постъпките му са като на невинен.

Тракането на ноктите на Корбет се засили.

— Как да разберем какво всъщност става? — настоя Пайпър. — Казах ви, че Браун не е подходяща за случая. Познавам Кърк. При него нищо не е такова, каквото изглежда. Успял е да я убеди, че няма нищо общо с всичко това. И нека не забравяме, че въпреки всичко може да злепостави президента. Трябва да го приберем на топло.

Корбет престана да барабани с пръсти по бюрото и каза:

— За пръв път с Джон сме на едно мнение. Кърк е престъпник. Не може да му се има доверие. Имал е средствата и мотива да извърши кражбата във Форт Нокс. Ако помага на Браун, това е защото иска нещо. Когато му се предостави удобна възможност, ще пристъпи към действие. И после ще разпространи историята за операция „Кентавър“ за собствено удоволствие и само за да ни натрие носа.

Пайпър кимна. Корбет учудено повдигна вежди от тази неочаквана изява на солидарност.

— Може и да сте прави — бавно каза Грийн, — но като се има предвид докъде сме стигнали, какви други възможности за избор имаме? Предлагате да изтеглим Браун? Продължавам да мисля, че имаме по-голям шанс да намерим монетите и крадеца с помощта на Кърк, отколкото без него.

— Не оспорвам това — рече Корбет. — И смятам, че Браун ще се справи. Тя не може да си позволи неуспех и го знае. Само казваме, че трябва внимателно да наблюдаваме Кърк.

— Искам да огледаме нещата от всички страни.

Министърът на финансите Йънг се наведе над масата и заговори за пръв път, откакто се бяха събрали. Плешивото му теме блестеше като огледало, в късите си дебели пръсти държеше писалка „Монблан“.

— Да видим какво друго са разкрили заедно. Не се знае, може и да им провърви. Ако Кърк се превърне в проблем, ще го извадим от уравнението. Откровено казано, когато всичко свърши, не ме интересува какво ще стане с него. От разказа на Джон останах с убеждението, че е опасен човек и знае опасни тайни. Ако е извършил кражбата във Форт Нокс, ще го арестуваме. Ако не е, сигурен съм, че ще намерите какво да му припишете. И без това има по-малка вероятност историята за „Кентавър“ да се разчуе, ако той е в затвора.

Корбет кимна.

— Трябва да осигурим подкрепления на Браун. Джон, обади се на някой от нашите хора в консулството да отиде в хотела им и да следи и двамата. Боб, искам да си стегнеш багажа и да подготвиш екип. — Йънг го погледна в очите. — Щом момичето ти се нуждае от помощ, хващай самолета. Ние не оставяме хората си на произвола на съдбата.

Хотел „Седемте моста“, Амстердам, Холандия
21:33

Дженифър чу стъпки пред стаята, последва почукване на вратата. Вече се беше стъмнило. Том беше излязъл преди три часа и тя беше използвала времето, за да си почине, да се изкъпе, да избърсне краката и подмишниците си, да изскубе веждите си и да намаже тялото си с тоалетно мляко.

— Влез — извика Дженифър.

— Как си? — попита Том, щом влезе в стаята.

— Добре. А ти?

— Разходих се. — Той си наля чаша леденостудена вода от каната на тоалетката. — Много е горещо.

— В Европа не са ли чували за климатици?

— Чували са, но не вярват в тях.

— Някакви новини?

— Обадох се на един мой приятел, за да проверя дали знае нещо за истанбулската връзка.

— Е, и?

Том влезе в банята и в стаята отекна приглушеният му глас:

— Каза, че не знае нищо.

Излезе, като закопчаваше часовника на китката си, и тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — изненада се Дженифър. — Нали току-що се върна?

— Трябва да свърша нещо.

— Какво? — Тя стана и сложи ръка на рамото му.

— Няма да се бавя.

Том понечи да излезе, но Дженифър му препречи пътя.

— Никъде няма да ходиш без мен. Не и като се има предвид всичко, което се случва, и докато не ми кажеш какво си намислил, по дяволите.

— Лично е. Няма нищо общо с теб, нито с монетите.

— Не ме интересува. Няма да ходиш никъде.

— Ще се върна след няколко часа. Не можеш да ме спреш. —
Погледът му не трепваше.

Дженифър с нежелание се дръпна от вратата. Какво друго можеше да направи? Да го завърже за стола?

— Не забравяй, че сме сключили сделка — каза, когато Том протегна ръка към дръжката на вратата. — Ако ме прецакаш, и с двама ни е свършено.

Той ѝ се усмихна.

— Не се тревожи. Сделката е важна колкото за теб, толкова и за мен.

21:37

Щом стъпките на Том заглъхнаха, Дженифър бързо облече черен пуловер върху коприненото си бельо, смени обувките с високи токчета с маратонки, грабна ключа за стаята, изтърча надолу по стълбите и излезе на улицата.

Огледа се. Улицата беше тиха и безлюдна. Беше го изпуснала. В края на улицата проблясваше само фар на отдалечаващ се велосипед.

И в следващия момент го видя. Тъмният му силует се очерта за миг на червените тухли, когато на следващата пряка зави кола.

Дженифър се долепи до стената и се запромъква след него. Виждаше главата и раменете му, когато Том минаваше под уличните лампи или покрай синкавото сияние на нечий телевизор. Проследи го по моста, покрай назъбените тухлени стени на красивата „Ваах“, или Сградата с кантара, на площад „Нюмаркет“ и танцуващите светлини на ресторантите на открито наоколо, докато непогрешимият блясък на витрините не потвърди накъде се е отправил. Към Вален, квартала с червените фенери.

След стотина метра Том се наведе, сякаш за да завърже връзките на обувките си, и после се втурна в една странична уличка. Дженифър хукна след него. Знаеше, че ако го изгуби в лабиринта от преки, няма да го намери отново. Сърцето ѝ се разтуптя. Съзнанието ѝ вреше и кипеше от въпроси. Къде отиваше Том? Защо сега? И защо не ѝ бе казал нищо?

Приближи се до уличката, забави крачка, допря гръб до стената и надникна зад ъгъла.

След около метър и половина уличката се разширяваше в малък площад. В отсрещния край имаше друга алея, водеща към улица, успоредна на онази, на която стоеше Дженифър. В лявата страна на площада имаше три еднакви витрини, фенерите им осветяваха калдъръма в тъмночервено. Срещу тях се извисяваше тъмна бетонна стена. Избледнелите олющени остатъци на абстрактните фрески по

нея бяха посветени на отдавна забравен световен ден за борбата срещу СПИН. В мрака наоколо не се виждаше нищо друго.

Том стоеше пред витрината в средата и разговаряше през отворената врата с настоящата ѝ обитателка, красива млада жена с високи скули, тънка талия и силиконов бюст. Късата ѝ руса коса игриво подскачаше около лицето ѝ, докато говореше. Устните ѝ бяха намазани с блестящо червено червило. Яркосините сутиен, бикини, чорапи и жартиери контрастираха на млечнобялата ѝ кожа.

Том се наведе към жената, която направи крачка напред и съблазнително се облегна на рамката на вратата, и прошепна нещо в ухото ѝ. Тя се засмя — гласът ѝ отекна по уличката като стъклен звънец — и отметна глава, така че косата ѝ докосна раменете ѝ. Том ѝ даде няколко дискретно сгънати банкноти и жената бързо ги грабна с изящните си пръсти.

Младата проститутка — все още се кикотеше — отстъпи встрани и Том влезе. Тя го последва, затвори вратата и дръпна плътните червени завеси. В краищата на витрината насмешливо затрептяха ивици светлина.

21:56

Дженифър бавно се върна на улицата. — Мръсник — измърмори, затвори очи и се облегна на една стена. Стомахът я присви. Знаеше, че няма право да се разстройва, нито дори да се изненадва. В края на краищата Том беше крадец. Защо очакваше, че ще се държи различно от всички останали долни типове, каквито беше срещала през годините?

Въпреки това беше ядосана. Ядоса се на Том, защото малкото, което беше научила за него, я бе изпълнило с надежда. Ядоса се и на себе си, защото колкото и да ѝ бе неприятно да го признае, инстинктивната ѝ реакция, когато го видя да влиза в онова място, беше ревност, а не гняв. Тя мигновено я прогони, но чувството остана, мъчителна болка в стомаха, от която не можеше да се избави.

— Хашиш? Екстази? Кокаин?

Тя изненадано погледна заговорилия я — ямаец с коси, сплетени на множество плитки. Видя големите му вторачени очи и долови уханието на цигарата в ъгъла на устните му.

— Не, благодаря.

— Хубави са — настоя той и сякаш за да докаже твърдението си, дръпна дълбоко от цигарата, завъртя очи, задържа дима в белите си дробове, издиша го през носа и се усмихна замаяно.

— Не, благодаря — повтори Дженифър.

Мъжът измърмори нещо, сви рамене и затътри крака по улицата. Светлоотражателните подметки на белите му маратонки проблясваха на светлината на уличните лампи.

Дженифър поклати глава, отново надникна зад ъгъла и затаи дъх. Завесите на публичния дом, в който само преди няколко минути беше влязъл Том, бяха разтворени. Русокосата млада жена беше запалила цигара и седеше на високо стоманено столче с кожена седалка в средата на витрината. Изглежда, вече беше готова за следващия си клиент. Какво беше станало, по дяволите?

Дженифър зави по уличката и бавно тръгна към площада. Проститутката ѝ се усмихна лениво. Сгънатите бели чаршафи на леглото бяха недокоснати. В стаята зад нея нямаше никого.

Дженифър хукна по отсрещната алея и излезе на главната улица. Нямаше и следа от Том. Не се беше върнал по другия път, защото щеше да мине край нея. Как беше възможно да не го забележи?

Върна се на площада. Блондинката вече водеше преговори с друг потенциален клиент. Дженифър отново зави по алеята и стигна до главната улица. „Ами сега?“ — запита се. Знаеше, че ѝ остава само една възможност — да се прибере в хотела и да се разправа с Том, когато се върне. Ако изобщо се върнеше.

— Ное veel?

— Какво? — Дженифър се стресна от едрия мъж, който внезапно се бе появил от мрака пред нея.

— Колко? — попита той този път на английски с акцент и доближи лице до нея. Дженифър усети топлия му дъх, миришеше на бира.

— Какво имате предвид? — Тя отстъпи крачка назад.

— За духане и чукане. Колко? — Той се усмихна.

— Не — със стиснати челюсти отвърна Дженифър. — Опитайте ей там. — И кимна към алеята отзад. — Няма да е зле първо да придобиете опит.

Той се изсмя, сграбчи я през кръста и я повдигна. Дженифър знаеше, че ударът с изопната китка на дясната ѝ ръка в гърлото му ще го повали като прострелян, но не го направи. Спря я нещо, което видя над рамото му. На стълбите на една къща на четири-пет метра от тях се появи силует. Лампата в коридора осветяваше улицата.

Том.

Изведнъж се сети, че публичният дом сигурно има свързваща врата, водеща към къщата, за да могат хората да влизат и излизат незабелязано. Но защо Том я бе използвал? Какво правеше там?

— Триста евро — каза тя на непознатия.

Той я пусна, сякаш го ужили. Широките му рамене я скриха от очите на Том, който огледа улицата и тръгна.

— Колко? — немощно попита непознатият.

— Триста. Ей там е петдесет.

Най-важното беше да остане невидима и да разбере къде отива Том. Мъжът пред нея я изгледа колебливо. Очите му се стрелкаха ту към нея, ту към алеята. Накрая кимна глуповато и тръгна към младата проститутка със синьото бельо.

Том вече беше на петдесетина метра. Изглежда, се връщаше в хотела. Беше се преоблякъл в черни дрехи и носеше голяма раница.

И едва сега Дженифър го забеляза. Силуетът, който се промъкваше между сенките пред нея и следеше Том.

58.

22:16

Обикновено планираше подобна поръчка по няколко месеца. Запознаваше се с разположението на помещенията, с алармените системи, къде се намират и как се контролират и поддържат. Научаваше и имената на пазачите, навиците, особеностите и слабостите им.

Тази нощ обаче не разполагаше с този лукс. По всяко друго време това би представлявало неприемлив риск, но този път беше различно. Преди пет години бе прекарал два месеца в Амстердам да планира обира на същото място, където отиваше тази нощ. Тогава мишената беше малка рисунка на Албрехт Дюрер, но после Арчи отмени удара. Купувачът беше убит от пирати, докато плавал по Амазонка.

Том не знаеше как Арчи се е захванал с този занаят, нито как успява да се снабди с чертежи, технически планове и описания и подробности за алармените системи. Но Арчи винаги го правеше и никога не допускаше грешка. Ето защо Том беше готов да поеме риска. Арчи бе казал, че системите не са сменяни, откакто Том бе планирал онази кражба преди пет години. Пазачите били други, но поведението им било същото. А Том имаше доверие на Арчи.

А и онова, което бе видял, когато бе отскочил дотам тази вечер, преди да затворят, потвърждаваше думите на Арчи. С изключение на обновеното фоайе, където продаваха билети, и монтирането на допълнителни аварийни врати на втория етаж всичко изглеждаше същото.

Колекцията беше по-скоро частна, отколкото музей, и се съхраняваше в четири тесни високи къщи от осемнадесети век. Междинните стени зад красивата фасада бяха съборени, за да се оформят няколко просторни галерии. Събирана от петдесет години от Максимилиан Шенк, единственият наследник на най-голямото семейство търговци в Холандия, колекцията беше разнородна, но изключително ценна, и съдържаеше картини на импресионисти и стари

майстори, съвременни скулптури, старинни мебели и предмети на изкуството.

Един от шедьоврите несъмнено беше яйцето на Фаберже, което Том се готвеше да открадне.

59.

22:27

Човекът определено следеше Том. Отначало Дженифър помисли, че мъжът просто може да върви по същия път. Но той се стрелкаше приведен между колите и зад дърветата, завиваше след Том и спираше едновременно с него и тази вероятност бързо се изпари.

Ето защо Дженифър изостана на петдесетина метра зад тях: внимаваше къде стъпва, контролираше дишането си и се придвижваше от сянка на сянка като малка лодка, плаваща срещу вятъра. Инструкторите в Куонтико я бяха обучили добре.

Тримата вървяха покрай колите — те бяха наредени плътно една до друга и приличаха на пъстроцветна метална стена. И навсякъде имаше велосипеди — заключени с вериги за дървета, перила, стълбове на лампи и пътни знаци. Дори един за друг. Минаваха покрай барове и нощни клубове в мазета и едрите широкоплещести охранители, застанали отпред, ги канеха да влязат — първо Том, после непознатия и накрая Дженифър, сякаш танцуваха странна дълга конга.

Докато навлизаха все по-навътре в града, приглушеният бас на групите, които свиреха на живо в дълбините на безбройните задушни барове, и смехът на веселящите се младежи, които излизаха олюлявайки се от заведенията, постепенно утихнаха в далечината. Повърхността на канала бе тъмна и някак гъста в мрака.

Том, а после и мъжът, завиха надясно. Дженифър бавно се промъкна до ъгъла и предпазливо надникна.

И двамата бяха изчезнали.

22:59

Къщите бяха четириетажни. Заострените им покриви се спускаха косо към фасадата от червени тухли. Големите черни куки, вградени във фронтоните, бяха единственото доказателство за предишния им живот като домове на търговци. С помощта на окачваните на тях въжета, куките бяха използвани като кранове, та зърното от шлеповете по канала да се разтоварва в помещенията на горните етажи.

Влизането в „Шенк“ през партера беше немислимо. Прозорците се виждаха отвсякъде и освен това на този етаж се намираше стаята, където нощем се събираха тримата пазачи и с едно око гледаха мониторите, свързани с камерите за наблюдение, а с другото — телевизия. Поредица от ефектни викторини и американски комедийни сериали запълваше времето между обиколките на сградата, извършвани от двама от тях на всеки четиридесет и пет минути.

Том знаеше, че трябва да се промъкне през покрива, но достъпът дотам беше почти толкова труден, колкото през главния вход. Можеше да използва куката със сгъстен въздух, но беше рисковано. За разлика от филмите, нямаше гаранция, че ще се закачи за нещо, а той определено не можеше да си позволи титановата кука да падне с трясък на тротоара от височина четири етажа.

Оставаше му една възможност. Старомодният начин. Трудният начин. Налагаше се да се покатери. Той намести тежката раница на раменете си, отново огледа улицата и започна да се изкачва по дясната страна на сградата, далеч от видеокамерата, монтирана на входа на музея.

За повечето хора фасадата на постройката би представлявала непреодолимо препятствие, но Том знаеше, че е стара и напукана, и рушащата се мазилка му даваше възможност да намери опора за ръцете и краката си.

Придвижваше се спокойно и плавно. Пръстите му търсеха къде да се вкопчат, а краката му го изтласкваха нагоре, като използваха за опора малките грапавини между тухлите. На еднакви разстояния

имаше ивици от декоративни бели тухли, леко издадени от стената, и тези тесни первази му позволяваха временно облекчение.

Когато стигна на четири-пет метра от земята, Том се придвижи странично по сградата и стигна до дебела метална водосточна тръба.

На улицата се появи полицейска кола и бавно мина покрай входа на музея. Том се долепи до стената. Тухлите издраскаха лицето му. Левият му крак се заклеши между тръбата и стената. Автомобилът спря за миг, после потегли, зави надясно по моста и пое по друга улица. Том се вкопчи в тръбата и продължи да се катери.

След две минути прехвърли първо дясната си ръка и после десния си крак над парапета и се изтегли на покрива. Остана да лежи няколко секунди, дишаше задъхано. Устата му беше пресъхнала. Над главата му блещукаха звездите — ярки скъпоценни камъни, разпръснати върху черна кадифена възглавница. Том само за миг си позволи да се замисли какво прави. Беше се съпротивлявал усилено, но в края на краищата Арчи вероятно имаше право. Колкото и да искаше да вярва на обещанието на Дженифър за ново начало, нямаше доверие на никой друг, освен на себе си.

Часовникът му изпиука и го накара отново да се съсредоточи.

Движеше се в график.

Той се надигна и извади от раницата дълго черно въже. Завърза го за парапета и го спусна надолу. Тънкият найлонов шнур застина неподвижно в сянката на близкото дърво. Въжето не се виждаше от улицата и му осигуряваше бързо бягство. За всеки случай.

Покривът зад фасадата с фронтона беше равен. Автентичният триъгълен покрив беше махнат през шестдесетте години заради разширяването и модернизирването на галериите отдолу. Тогава бяха монтирани и няколко големи капандури. Том безшумно се приближи до средната, приклепна и се наведе.

На прага на голямата стая под него се появиха двама пазачи и надникнаха вътре. Лъчите на фенерчетата им обходиха помещението. А после, докато излизаха, единият насочи фенерчето си към капандурите. Мощният лъч блесна през стъклото. Том се дръпна и настрои таймера на часовника си. Разполагаше с четиридесет и пет минути, преди да дойдат пак.

Извади от предния джоб на раницата малка резачка — хранваше се с батерия и беше специално модифицирана от него, та

звукът на електрическия мотор почти да не се чува. Том отрязва голямо квадратно парче стъкло, прибра резачката и извади два кръгли гумени вакуума с алуминиеви дръжки, направени да издържат тежест тридесет и три килограма всеки. Залепи ги на стъклото и натисна черните пластмасови лостчета в центъра на овалните гуми, за да създаде вакуум.

Това беше мигът на истината. Сгрешеше ли, прозорецът щеше да се строши на хиляди парчета. Той дръпна и отрязаната част на стъклото изскърца и се отчупи от рамката.

Беше успял.

61.

23:31

Кайл Фостър беше на покрива на отсрещната сграда. Извади пушката от чантата и започна да я сглобява. За по-забавно го правеше със затворени очи, както го бяха обучавали във Форт Бенинг в Джорджия.

Първо прикачи цевта към приклада, после завинти спусъка и прикрепи предпазителя. След това постави оптичския мерник, а накрая сложи спусъчния механизъм и магазина и освободи предпазителя. Беше готов.

Фостър предпочиташе M24 пред полуавтоматичните механизми на PSG-1 или M21, които разпръскваха гилзи навсякъде. Освен това пушката беше лека и имаше приклад „HS Precision“, направен от сложна смес от кевлар, графит и фибростъкло, споени с епоксидна смола. Празна и без оптичския мерник пушката тежеше пет килограма и половина и улучваше мишената от осемстотин метра. Повече от достатъчно за удара тази нощ.

Той беше сменил оптичския мерник „Леополд M3A“ 10×42 с прибор за нощно виждане „Литън Акила“. И за да е сигурен, беше монтирал двунога и лазерен мерник под дулото. Беше се подсигурил двойно, както обичаше да казва сержантът във Форт Бенинг.

Единственото му оплакване, освен познатите ограничени възможности на патрона M118, който вбесяваше всички в поделението му, беше дългото действие, предизвикващо проблеми със зареждането, ако патроните не бяха изтласкани чак до задната част на магазина. Той допря приклада до рамото си, доближи око до оптичния мерник и дребните проблеми изгубиха значение. Щеше да е необходим само един изстрел.

В съзнанието му нахлуха спомени.

El Angel Negro.

Черният ангел. Така го наричаха местните жители в Колумбия. Не че знаеха кой е, нито дали изобщо е човешко същество. Някои твърдяха, че е призрак, който отнася децата, братята, сестрите и

родителите им в гората и повече никой не ги вижда. Обезобразените им трупове бяха откривани след няколко месеца, заровени в плитък гроб или обесени на високите клони на дърветата.

„Защо?“ — питаха го невинните им очи, когато се навеждаше над тях.

— Защото мога — шепнешком отвръщаше той. — Защото така ми казаха.

Точно както му бяха казали и тази нощ. Обичайното телефонно обаждане и отривистият глас, който рязко издаваше заповеди.

— Проследи Кърк. Отблизо. Заеми позиция отсреща. И не пропускай.

23:32

Том остави стъклото настрана, отлепи гумените вакууми и ги пусна в раницата. После се изправи и се приближи до тихо бръмчащия отдушник на климатичната инсталация, монтиран зад капандурата. В основата му се бе събрала локва — влагата от помещението се бе кондензирала и бе капала на пода.

Той коленичи, извади от раницата малка лебедка с дистанционно управление и я закрепил неподвижно, като завърза въже около отдушника за двата края на лебедката. Макар че беше направена да се захранва от двигател на кола, Том я беше приспособил да работи с батерии. Нямаше да издържи дълго, но щеше да е повече от достатъчно за онова, което планираше. Той включи моторчето и размота няколко метра въже. Тънкият стоманен кабел блесна като тел.

Том премести раницата на гърдите си и закачи въжето за седалката, която носеше над черните си дрехи. Металните закопчалки, стеги и халки бяха увити в черен скоч, за да се намали до минимум шумът и блясъкът на отраженията. Накрая си сложи черна скиорска маска. Платът прилепна на лицето му с позната интимност. Беше готов.

Приклекна и се вмъкна през дупката, която беше изрязал в стъклото. Лебедката пое тежестта му и краката му увиснаха в помещението. Той пхна малко парче твърда гума под кабела, за да не стърже по рамката на прозореца, натисна бутона на дистанционното управление и безшумно се спусна в стаята.

Подът на галерията се намираще на шест-седем метра под него. Помещението не беше голямо. Единствената врата водеше към широк коридор с достъп до другите стаи и главното стълбище. Имаше три камери. Статичната беше насочена към входа, а двете проследяващи бяха поставени в срещуположни ъгли и наблюдаваха стаята.

Белите стени блестяха злоещо на лунната светлина. В сумрака ритмично проблясваха малки червени лампи, които показваха, че трите камери работят.

В галерията бяха изложени картини на художници от различни векове. От Ротко до Рембранд. От Модилиани до Моне. На стената вляво видя рисунката на Дюрер, която планираше да открадне преди пет години.

През отворената врата забеляза слабо зеленикаво сияние. От чертежите на Арчи знаеше, че това е контролното табло за решетката от инфрачервени лъчи, които се активираха, ако нещо докосне пода. Том нямаше намерение да прави подобно нещо. Не възнамеряваше и да се приближава до камерата на входа.

Трябваше обаче да се справи с двете проследяващи камери, чиито стъклени очи методично обхождаха помещението на всеки десет секунди. Бяха поставени под ъгъл, наклонени към ниските части на стените и пода. Безмилостният им поглед беше насочен към скъпите картини, скулптури и шкафове, които охраняваха. Това означаваше, че покриват най-много три метра височина. Следователно, увиснал точно под капандурата в средата на залата, Том беше извън обсега им и щеше да остане невидим за тях, ако се движеше високо и свиеше крака.

Бръкна в раницата и извади малък харпун. Използваха го на спасителни лодки и предимството му беше компактният размер — само седемдесет сантиметра дължина. Под водата улучваше мишена на разстояние три метра, но на сушата и с няколко подобрения, Том беше увеличил далекобойността му на шест. Прецени, че разстоянието от него до стената вляво е не повече от пет метра, и внимателно се прицели на няколко сантиметра над камерата. Знаеше, че ако не улучи, стрелата ще падне с трясък на пода и ще задейства алармата.

Усети познатия сух вкус на графит в устата си. В повечето художествени галерии бяха монтирани графитни филтри, за да премахват изпаренията и миризмите и най-вече серния двуокис, излъчвани от дишането на посетителите, които можеха сериозно да увредят експонатите.

Преглътна и натисна спуська. Стрелата проблесна във въздуха, размота тънкото найлоново въже, удари се в стената и заби никелирания си стоманен връх на дълбочина дванадесет сантиметра. Том презареди харпуна, обърна се и изстреля втора стрела над камерата в срещуположния ъгъл.

Прокара краищата на тънките найлонови въжета, прикрепени за стрелите, през метален обтегач, завъртя малката дръжка, докато

въжетата се събраха и опънаха, и си погледна часовника. Оставаха тридесет и пет минути.

Закопча се за найлоновото въже, което сега беше опънато диагонално между ъглите на стаята, и се освободи от стоманения кабел. Кръстоса глезените си над въжето и се плъзна с гръб към пода, докато не се озова над камерата вдясно.

Протегна ръка и закачи за жицата, която пренасяше видеосигнала до контролната зала на партера, малка черна кутия. След като бъдеше активирано, устройството записваше две минути видеометраж на малкия си запаметяващ чип и после превключваше на режим на възпроизвеждане, препокриваше подавания сигнал и предаваше картината отново и отново, докато след час батериите не се изтосяха. А дотогава Том отдавна щеше да е свършил работата си.

Включи уреда, изчака две минути, докато започне повторението на кадрите, и после се прехвърли при камерата в отсрещния ъгъл, където повтори процедурата. Две минути по-късно залата стана невидима за пазачите долу. Оставаха двадесет и пет минути.

Том се издърпа обратно по найлоновото въже, спря по средата на помещението и погледна през рамо към правоъгълната витрина долу. Златният филигран, опасващ зелената повърхност на яйцето на Фаберже, сякаш му намигна и го покани да го вземе. Той се усмихна. Беше му неприятно да го признае, но се забавляваше. Все още изпитваше вълнение.

Отново се закачи за висящия от покрива стоманен кабел, натисна бутона на дистанционното управление и с главата надолу се спусна над витрината. Дъхът му образува леко облаче върху стъклената повърхност и мигновено се изпари. Витрината беше поставена върху изцяла лъскава стоманена колона с голяма квадратна основа, която се разширяваше към пода в поредица от тесни стъпала и первази, широки по пет-шест сантиметра.

Том отново задейства дистанционното управление, спусна се под нивото на витрината, огледа металната колона и когато стигна само на няколко сантиметра от пода, сгъна крака, за да не докосне лакираната му дървена повърхност. Най-после видя онова, което търсеше — металната плоскост в долната част на колоната, точно преди основата да се разшири, и пак погледна часовника си. Петнадесет минути.

Извади тънка електрическа отвертка от якето си и внимателно отвинти четирите малки болта на пластинката. Винтовете залепваха за намагнитизирания връх на отвертката. Том ги оставяше на най-горното стъпало на основата на колоната, като държеше плоскостта с лявата си ръка, за да не ѝ позволи да падне.

Но дясната му ръка, изглежда, бе трепнала, защото последният винт падна от отвертката, изтрака в основата на колоната и после бавно започна да се търкаля към пода.

63.

23:50

Том наблюдаваше ужасен как лъскавият винт подскача по стъпалата и колебливо забавя движението си на последния ръб, откъдето щеше да падне на пода и да задейства алармата.

Но винтът спря.

Том облекчено пое дъх, доближи намагнитизирания връх на отвертката до него, взе го и го остави при другите. Погледна в малката дупка, разкрита от извадената пластинка, и видя две жици. Както бе казал Арчи, това беше захранването за детектора за допир, който щеше да се задейства, ако яйцето бъдеше вдигнато от витрината.

Том щракна една малка метална скоба, която прекъсна връзката между инсталацията и оголените жици. След това използва дистанционното и лебедката го изтегли над витрината. Той бръкна в джоба си, извади малък елмаз и изрязва голям кръг в стъклото. Прибра елмаза и сръчно удари кръга с изпъната длан. Парчето падна във витрината и рикошира в горната част на яйцето.

Том протегна ръка, уви пръсти около гладката му като коприна повърхност и след миг колебание го извади. От шкафа се чу леко изщракване, но алармата не се включи. Електричеството беше отклонено и продължаваше да тече по вторичната верига, която беше инсталирал.

Бяха минали четиридесет минути. Оставаха пет. Достатъчно време, за да се измъкне.

Том пусна яйцето във вътрешния джоб на якето си, задейства дистанционното управление и се издърпа към покрива.

И тогава забеляза малката червена точка в средата на гърдите си. Вцепени се и онемя от ужас. Веднага разбра какво е това. Лазерен мерник.

Червената точка се плъзна по лицето му и за миг проблесна в лявото му око, като го накара да мигне, а после затанцува по устните, раменете и ръката му... накрая спря върху моторчето на лебедката.

Стрелецът бе на покрива на сградата на отсрещната страна на канала и си играеше с него.

Разнесе се един-единствен изстрел. Моторчето се пръсна и кабелът се размота. Том полетя към пода на галерията.

Инстинктивно протегна ръка и успя да навие опънатото найлоново въже около лявото си рамо. Вкопчи се в него, като хвана лакътя си с другата си ръка, задъха се от страх и болка. Какво ставаше, по дяволите? Кой беше онзи тип? Как го бяха открили?

Въжето се спусна няколко сантиметра. Разклатена от рязкото дърпане, стрелата вляво започна да се измъква от стената. Въжето увисваше все по-ниско. Том затаи дъх. Пет секунди... Десет.

И после стрелата се измъкна докрай и той полетя към алармената система на пода.

Залата сякаш оживя. Навсякъде блеснаха светлини и го заслепиха. Алармата се активира — свръхзвукова бомба от пронизителни сирени и звънци.

Той скочи и безпомощно протегна ръка към вратата, но пред нея се спусна стоманена преграда и затвори единствения изход. Капандурата се намираше на шест-седем метра над него и беше недостижима.

Том беше в капан.

64.

00:04

Дженифър забеляза червената точка на отсрещния покрив и изведнъж разбра къде е отишъл мъжът, който следеше Том. Беше се свила на покрива на музея — бе се изкатерила по въжето, оставено от Том. Необходими й бяха обаче още няколко секунди, докато осъзнае какво представлява червената точка.

Изстрелът за миг я парализира. Пронизителният звук на алармата в галерията отдолу най-после я накара да се изправи и да се промъкне до капандурата... и сега стоеше над нея, сложила ръце на кръста си, и гледаше Том през дупката в стъклото.

— Забавляваш ли се? — попита го.

— Ти? — изуми се той, но изненадата му премина веднага. — Бързо. Измъкни ме оттук.

— Не мисля.

— Виж какво, не е така, както изглежда.

Дженифър огледа алармата, счупената витрина и маскираната фигура долу. Беше си точно както изглеждаше. Онова, което Корбет я бе предупредил да очаква. Как беше възможно да е толкова глупава и да мисли, че всички, освен нея грешат?

— Нима? — студено се изсмя тя. — Тогава какво е?

Том смъкна скиорската маска. Косата му беше влажна и разрошена, а очите — големи и тъмни.

— Разполагам с деветдесет секунди, преди да дойдат пазачите. — Той обезпокоено посочи стоманената преграда. — После ще ти обясня всичко.

— Не, ще ми обясниш сега. — Тонът й беше твърд и непреклонен. Не знаеше защо иска да го изслуша, а не отиде в полицията, когато видя въжето, спуснато по стената на музея, но търсеше логика в действията му.

— Няма време — замоли се Том.

— Аз имам предостатъчно време.

Той поклати глава, отмести очи, после пак я погледна.

— Яйцето на Фаберже, което откраднах в Ню Йорк, беше за Касий. Знаеш ли кой е той?

Името ѝ беше познато, но Дженифър не си спомняше къде го е чувала. И в следващия миг се сети. Касий беше „героичната“ фигура от сорта на капитан Немо, за когото Корбет бе споменал на срещата с министър Йънг. Престъпният гений, за когото се смяташе, че стои зад координираната поредица от кражби на произведения на изкуството. Тя кимна.

— Добре, значи знаеш срещу какво съм изправен. Поръчката беше за две яйца, но аз отказах да отмъкна второто. Не те излъгах, когато ти казах, че съм решил да сложа край. Но Касий не прие отказа ми и заплаши да убие мен и човека, с когото работя, ако до утре не му занеса яйцето.

Дженифър млъкна. Можеше ли да му вярва? Пазачите вече бяха активирали стоманената преграда и тя бавно започна да се вдига. Развълнуваните им гласове долетяха през пролуката.

— Защо не ми каза?

— Щеше ли да има значение? Щеше ли да ми позволиш да извърша кражбата?

— Не.

— Тогава какъв избор имах? Да седя със скръстени ръце и да чакам да ме убият?

— Имахме сделка. Трябваше да ми се довериш. Можеше да те предпазя. — Очите ѝ блесяха студено, но вече не беше толкова сигурна. Въпреки всичко искаше да му вярва.

Том поклати глава и тъжно се усмихна.

— Снощи те чух, Дженифър, докато говореше с шефа си по телефона. Каза му, че може да разчита на теб и че ще направиш всичко възможно, за да постигнеш резултат. И че не те интересува какво ще се случи с мен. Трябва да се погрижа за себе си. Не мога да разчитам на теб, нито на някой друг да ме пази. Никога не съм разчитал на никого.

Дженифър се изчерви, като чу собствените си думи от устата му — и изведнъж разбра защо Том беше толкова сдържан по време на вечерята в Париж.

— Искях да кажа, че се интересувам от теб само за да ми помогнеш да реша случая, това е истината. Не ме е грижа кой какво е правил в миналото. Що се отнася до мен, най-важното е, че сме

склучили сделка, и възнамерявам да се придържам към нея и да удържа на думата си, стига и ти да я спазиш.

Стоманеният капак вече беше на седем-осем сантиметра над пода и Дженифър видя металните носове на ботушите на пазачите.

— Вероятно мислиш така сега, но когато настъпи моментът, нещата може да не са толкова ясни. Трябва да се грижиш за кариерата си. Не мога да поема риска да ме предадат втори път.

— Какво смяташе да направиш? Да откраднеш яйцето и после да изчезнеш? Къде?

— Яйцето е за нелегален търг, който Касий ще проведе утре вечерта в Истанбул. — Том поглеждаше все по-нервно към бавно повдигащата се преграда. — Мислех да отида там и да се опитам да си разчистя сметките веднъж завинаги. Заради Хари.

— Истанбул? — Дженифър не може да прикрие любопитството си. Истанбул беше връзка с монетите, вероятно шанс да намерят тях и хората, които ги бяха откраднали. — Защо не ми каза?

— Щайнер е започнал да записва номера на картичката, когато са го убили. Касий явно ще предложи монетите на нелегалния търг. Може дори специално да е поръчал да ги откраднат за него. Монетите и двете яйца на Фаберже вероятно ще са гвоздеите в програмата.

— Какво ще стане, ако Касий не получи второто яйце?

— Не може да си позволи да покани хора на нелегалния търг и после да не им предложи предметите, които им е обещал. Вероятно ще го отмени.

Дженифър трескаво разсъждаваше. Ако нелегалният търг се провалеше, тя щеше да се прости с най-добрия си шанс да намери монетите. Вероятността да попадне на следите им след това беше малка. Нелегалният търг ѝ беше необходим, за да продължи с разследването.

— Хвани се.

И му хвърли въжето. Стоманената преграда вече беше на тридесетина сантиметра над пода и Дженифър видя, че някой се опитва да се промъкне през пролуката.

Том сграбчи въжето и се изкатери. Стоманеният капак се вдигна още седем-осем сантиметра. Краката на Том се измъкнаха през дупката в капандурата точно когато първият пазач изпълзя в стаята, изправи се и вдигна оръжието си.

Том застана на колене, пое дълбоко дъх и погледна Дженифър. Гласът му беше прегракнал.

— Следващия път просто хвърли въжето. След това ще бърбим.

— Няма да има следващ път. Нямахте да го направя и сега. — Тя му помогна да стане. — Да се махаме оттук.

Хукнаха по покривите на съседните сгради, спуснаха се на улицата и се върнаха в хотела. Воят на полицейските сирени замря в далечината — едва доловимо ехо в нощния въздух.

Две невярващи очи ги проследиха по целия път. Щом Дженифър и Том влязоха в хотела, мъжът извади телефона от джоба на костюма си.

— Обажда се Джоунс, сър... Стана голям цирк, по дяволите. Кърк проникна в музея и някакъв откачен се опита да го очисти със снайпер от покрива... Не, не го улучи. Браун ли? Съжалявам, сър, но ми се стори, че тя помогна на Кърк да избяга.

65.

Хотел „Седемте моста“, Амстердам, Холандия

00:36

— Дай да го видя. — Гласът на Дженифър беше изпълнен с напрежение, дори с вълнение.

Адреналинът все още циркулираше в кръвоносната им система, сърцата им биеха бързо и мислите препускаха стремглаво в съзнанието им.

— Сигурна ли си? — Том я погледна колебливо. — Здравата загази. Може би е по-добре да се откажеш.

— Помогнах ти да избягаш. Възможно ли е да загазя повече?

Той кимна и я погледна смутено.

— Много съм ти благодарен.

— Сигурно съм се побъркала — въздъхна Дженифър. — Ако някой разбере, свършено е с мен. Знаеш го, нали?

Големите ѝ кръгли очи блестяха.

— Да. Тогава защо ми помогна?

— Няма ли яйце, няма и нелегален търг. А няма ли нелегален търг, няма монети.

— Само заради работата? — В гласа му прозвуча разочарование.

— Да, само заради работата. — Надяваше се, че той няма да забележи неувереността ѝ.

Хрумна ѝ и нещо друго, когато му беше хвърлила въжето, но не искаше да го признае пред себе си, още по-малко пред Том. Искаше той да ѝ има доверие. Да вярва, че работят заедно. Знаеше какво е да не ти вярват и постоянно да се съмняват в мотивите и действията ти. Твърдо беше решила да му даде втори шанс, какъвто малцина преди Корбет бяха дали на нея.

Том се усмихна. Искрящите му очи загатваха, че знае, че не му е казала всичко.

— Е, каквато и да е причината, постъпи правилно. Заедно ще разнищим случая. А сега протегни ръце.

Бръкна в якето си и внимателно сложи малкото яйце на Фаберже в дланите ѝ.

— Боже, колко е красиво! — възкликна Дженифър, докосна гладката му зелена повърхност и прокара пръсти по позлатените цветя, виещи се нагоре от сплетените корени, които служеха за основа. — Как се казва?

— Яйцето с теменужките. Едно от любимите ми.

— Защо?

— Ще ти покажа.

Том отвори яйцето. Вътре имаше подвижен златен щит с формата на сърце и четиринадесет миниатюрни вратички, монтирани върху изящно изваян статив.

— Всяка вратичка се отваря и зад нея има малки портрети на членовете на императорското семейство. — Той откряхна няколко вратички, от които надзърнаха сериозни бледи лица. — Винаги ми се е струвало, че изглеждат много тъжни, сякаш са знаели какво ще им се случи.

— Говориш за Октомврийската революция?

— Говоря за болшевиките, които са ги убили и са конфискували имуществото им, и са го продали, за да финансират армията на Сталин. За мен това яйце разказва повече за историята на Русия, отколкото хиляда учебника. Всичко е тук. Величието и ужасът.

— Колко такива яйца има?

— Фаберже е направил петдесет. Осем са изчезнали. В Оръжейната зала в Кремъл има десет, а наскоро руски милиардер купи девет от семейство Форбс. Останалите се намират в други музеи и частни колекции.

— Не си ли се изкушавал да задържиш за себе си нещата, които си... взимал?

— Никога. — Том се усмихна. — Това е едно от първите правила, които научаваш. Свършваш работата и продължаваш по-нататък. Не можеш да си позволиш да се влюбиш в нещата, които крадеш.

Той протегна ръка и Дженифър с нежелание му върна яйцето.

Том го опакова и го прибра.

— Да се обадим на Арчи.

— На кого?

— Един... колега.

Той започна да набира номера. Тя седна до него.

— Аз съм — каза Том.

— Всичко наред ли е? Има ли проблеми? — чу се загриженият глас на Арчи.

— Не. Взех го.

— Взел си го? Слава богу. Браво!

— Благодаря. — Том се усмихна на облекчението и радостта на приятеля си.

— Някакви проблеми? — Арчи се успокои и тонът му стана делови.

Том се изсмя.

— Може да се каже, Арчи. Споменава ли си пред някого кога и къде ще извърша удара?

— Не, разбира се. За какъв ме мислиш?

— Добре, добре.

— Защо? Какво се случи?

— Ами, тъкмо се измъквах...

— Да си го начукам! — прекъсна то Арчи. — Споменах го пред един човек. Не точно къде ще извършиш удара, но в кой град е предметът.

— На кого?

— На Касий. Снощи.

— Касий? За бога, Арчи. На чия страна си?

— Знам. Съжалявам. Той ме изненада. Защо? Какво стана?

— Някой простреля лебедката, за да ме хванат.

— Защо Касий ще иска да отмъкне нещо, а после да ти попречи, докато го задигаш, по дяволите? Няма логика. Трябва да е бил някой друг.

— Може би.

— Как се измъкна?

— Дженифър ми помогна.

— Федералната агентка? Занасяш ме.

— Не.

— Каква е играта й? Сигурно иска нещо.

— Може би. — Том погледна Дженифър, която заинтригувано слушаше разговора. — Вече не съм сигурен в нищо. После ще говорим

за това. Сутринта ще оставя яйцето и екипировката при Фльор. Може да ги вземеш оттам.

— Няма проблем. И, Том...

— Да?

— Благодаря.

— Няма за какво.

Линията прекъсна. Том се обърна към Дженифър.

— Всичко стана ли ти ясно?

Тя кимна. Изражението ѝ беше сериозно.

— Предполагам, че Арчи продава вещите, които ти крадеш. Казал е на Касий за удара. И сега ти мислиш, че Касий нарочно се е опитал да те вкара в капан в музея. И не знаеш защо.

— А ти?

— Отговорът е в Истанбул. Трябва да е там. Ще уредя пътуването ни. Макс ще се погрижи за билетите.

— Не трябва ли да се обадиш на шефа си и да му разкажеш какво се случи?

— Ще го направя, но първо трябва да си починем. — Тя замълча и го погледна в очите. — Между другото, кое беше онова момиче?

— Какво момиче?

— Блондинката със синьото бельо.

— Фльор. Утре ще ѝ занеса яйцето. Моя позната. Мога да разчитам на нея. Защо? Ревнуваш ли? — Том се ухили.

— Искат ли се! Да хвърлим ли ези-тура кой да спи на пода?

— Не е необходимо. Леглото е твое.

Истанбул, Турция

29 юли — 17:43

Градината Илесам се намира край Диван Йолу, древния път за Императорския съвет, който се простира от развалините на римския хиподром, където някога са се състезавали колесници и гладиатори, надпреварващи се на фона на крясъците на огромните тълпи, до Портата с оръдието в една от стените на стария град.

Зад дебелите стени на градината дрънченето на трамваите, непрестанният звук на клаксоните и настойчивите викове на уличните търговци бяха заменени с хлад, смразяваща тишина и леко потракване на зарчета върху големи богато украсени табли. Неколцина предприемчиви местни жители бяха наредили шарени възглавници и килими на пейките и черги на стените. Това бяха изкусни капани, предназначени да съблазнят някои от многобройните гости към сергиите, вместени в килиите, служили за класни стаи, когато в градината се е помещавало ислямското училище на близката джамия.

Както винаги, въздухът беше натежал от пушека на наргилета — противна сладникава смесица от тютюн с аромат на ябълки, поставени върху горещи червени въглени, изсипвани от сбръчкан старец, който с погребално примирение тътреше крака между масите. Тютюневият дим минаваше през чистата вода и наоколо се разнасяше нежното ромолене на пукащи се мехурчета, досуц мъркане на голям котарак.

— Защо го правят? — попита Дженифър, когато седнаха в един ъгъл на градината и отпратиха продавачите на килими, които мигновено ги обсадиха.

— Водата пречиства пушека и го охлажда — обясни Том.

— Идвал ли си тук?

— Да — отвърна той, докато махаше на сервитьора.

— Бил си на много места — отбеляза тя.

— На повече, отколкото е здравословно — съгласи се Том. — Какво искаш? Ябълков чай или кафе? Ябълковият чай е много сладък и

имаш чувството, че зъбите ти ще изпаднат. А кафето е толкова горчиво, че зъбите ти ще започнат да скърцат.

— Господи, какъв избор. — Дженифър завъртя очи. — Мисля, че кафе.

Том поръча чай и кафе и след няколко минути сервитьорът ги донесе. Чаят в малката чаша вдигаше пара, а горчивото кафе бълбукаше като разтопено олово в порцеланов тигел.

— Е, защо сме тук? — Дженифър отпи глътка кафе и се огледа, като с благодарност почувства как кофеинът прояснява съзнанието ѝ. Градината беше оживена, но съвсем не пълна, и тя усещаше подозрителните погледи на малките групи турци, които се бяха събрали около ниските маси да пият и да пушат.

— Защото се нуждаем от информация и може да я получим тук — обясни Том и протегна крака на пейката.

Сутринта Дженифър се бе обадила на Корбет. Настоя да я свържат с дома му, макар че беше три часът. Каза му за разкритието на Том, че в Истанбул ще се проведе нелегален търг, и че двамата отиват там, в случай че монетите се появят. Той се съгласи с плановете ѝ и я предупреди да внимава.

Бяха взели самолета в единадесет. Пътуването премина в неловко мълчание. И двамата съзнаваха, че случилото се в музея е променило взаимоотношенията им, но все още не разбираха в каква посока.

Изведнъж на входа на градината настъпи суматоха. Двама едри мъже с огледални слънчеви очила и лъскави сиви костюми нахлуха вътре и набързо огледаха посетителите. Накрая останаха доволни, погледнаха през рамо и кимнаха.

В заведението величествено влезе дебел мъж, очевидно шефът им. Носът му беше голям и закръглен като патладжан, гъстата му черна брада подхождаше на къдравите катраненочерни коси. Според Дженифър и брадата, и косата бяха боядисани. Очите му бяха скрити зад очила „Рей Бан“ с дебели стъкла — търговската марка на производителя беше обозначена в ъгъла на лявото стъкло, за да няма съмнение в автентичността на дизайнера им. Мъжът беше с черно кожено яке. Горните три копчета на черната му копринена риза бяха разкопчани. На китките и на врата му блестяха дебели златни верижки.

Следваха го други двама охранители, всеки заел стратегическа позиция малко зад него. Левите им мишници бяха издайнически

издути. Сервитьорът нервно се засуети около шефа им, покани го на най-голямата и сенчеста маса и безцеремонно изгони протестиращите клиенти. Добре прицелен ритник простря на земята един от погласовитите негодуващи.

— Кой е този? — прошепна Дженифър.

— Амин Мадхави. Лъжец и крадец — тихо отвърна Том.

— Приятел ли ти е?

— Как се досети? — Той й намигна. — Хайде. В играта сме.

17:52

Бодигардовете, които бяха заети да си поръчват питиета, видяха Том едва когато се приближи на няколко крачки от тях.

— Мадхави бей — рече Том учтиво. — За поредния урок ли си дошъл?

Мъжът се намръщи. Не вдигна глава, сложи три лъжички захар в кафето си и го разбърка.

— Кърк бей — каза най-послед, погледна го и се усмихна. Говореше с писклив глас и имаше силен акцент. — Добре дошъл.

Телохранителите, които се бяха обърнали рязко при гласа на Том и бяха бръкнали в якетата си, се отпуснаха. Мадхави презрително махна с ръка.

— Късно е, некомпетентни глупаци. Вече щях да съм мъртъв, ако искаше да ме убие. — После отново се усмихна на Том и сви рамене. — Не знам защо си правя труда. — Посочи тапицираната пейка срещу себе си. — Седни при мен.

Том го гледаше изпитателно. Чашата с кафе изглеждаше миниатюрна в грамадните му мургави ръце. Златните пръстени на пръстите му блестяха като скъпия броня.

— Какво те води отново в Истанбул? — Мадхави свали слънчевите си очила и тъмнокафявите му очи заискриха дяволито. — Коя окаяна душа ще има нещастieto да я посетиш този път?

Том поклати глава.

— Не си ли чул? Отказах се.

— Ха! Сигурно ме мислиш за глупак.

— Говоря сериозно.

— Тогава какво правиш тук?

— Търся нещо, но не знам къде е.

— Аха! — На лицето на Мадхави се изписа прозрение. — И се нуждаеш от помощта ми.

— Градът е твой, Амин. Към кого другиго да се обърна?

Турчинът кимна доволно.

— Вярно е.

— Знаеш ли нещо за продажба, която ще се състои довечера? Търг на произведения на изкуството. Скъпи.

Мадхави остави чашата си и скръсти ръце на дебелия си корем.

— Това те води насам, а? Знам, разбира се, но мястото е тайна. Свръхсекретно. Всъщност никой не знае къде ще се състои. Дори аз. — Той сложи ръка на сърцето си, за да покаже колко е засегнат. — С удоволствие бих искал да ти помогна, приятелю, но... — Мадхави сви рамене.

Том обаче го познаваше добре и знаеше накъде води разговорът.

— Добре, приятелю. Какво искаш? Кажи си цената.

— Моята цена! Мислиш, че Амин Мадхави може да бъде купен? — Турчинът повиши тон и възмутено се огледа, а после, доволен, че са го чули достатъчно хора, се наведе напред и прошепна. — Реванш.

Тонът му стана настойчив и Мадхави се премести на ръба на пейката.

— Миналия път не посмях да си покажа носа навън няколко месеца. Хората ми се подиграваха. На мен! — Той недоверчиво огледа градината. — Този път няма да имаш такъв късмет.

Мадхави направи знак и изневиделица се появи голяма табла — сложиха я на ниската маса между тях. Том се усмихна.

— Добре. Ще играем петица, защото бързам. Ако спечеля аз, ще ми кажеш мястото. Ако спечелиш ти... Какво ще стане тогава?

Мадхави посочи часовника му.

— Ако спечеля, ще ми дадеш часовника си.

Том се поколеба. Часовникът беше подарък от майка му. Но имаше ли избор? Търгът щеше да се състои само след няколко часа.

— Добре — съгласи се той.

Дженифър се приближи до масата и телохранителите, явно засегнати от критиката на Мадхави, този път реагираха, като извадиха оръжията си и се развикаха.

— Тя е с мен — каза Том, без да вдига глава, докато нареждаше пуловете.

Мадхави измърмори няколко думи и бодигардовете пуснаха Дженифър.

— Много благодаря — недоволно каза тя на Том.

— О, приятелка? — Мадхави се засмя. — Дано да не се разсееш.

— Не се надявай. Ще ти трябва много повече, за да ме биеш.
Хайде хвърлай.

18:00

Играта започна и около масата им настъпи неестествена тишина. Телохранителите усетиха напрегнатостта на Мадхави и се приближиха към масата, опитваха се с едно око да следят играта, а с другото да наблюдават градината.

Том и Мадхави хвърляха бързо и местеха пуловете, преди повечето зяпачи да имат възможност да видят как са паднали заровете, а още по-малко да решат кой е най-добрият ход.

Таблата е една от най-старите игри. За неопитния играч това е игра на късмета, защото зарчетата безмилостно диктуват ходовете ти и стратегията е залогник на шанса. Но за играч от класата на Том ролята на късмета се свеждаше до тази на готов да помага съучастник. Той черпеше тактическо предимство от математическото си мислене, осъзнаването на вероятностите и способността си да блъфира.

Мадхави започна добре. Хвърли шест и едно и хвана капия на важно, стратегическо място. После хвърли чифт и би два пула на Том.

Като се имаше предвид това силно начало, Том не се изненада, когато турчинът удвои залога. Обикновено би отказал удвояването, предпочитайки да изгуби една точка, отколкото да рискува две. Но тази игра не беше обикновена.

За зле прикрито удоволствие на Мадхави, Том прие удвояването и след няколко хода загуби играта. Обикновено всяка игра носеше една точка, но след като Том беше приел удвояването, тази донесе на турчина две.

— Спечелих — ликуваше Мадхави. — Две точки. Забравил си как се играе.

— Провървя ти — отвърна Том, докато бързо нареждаше пуловете. — Не забравяй, че това е само първата игра.

Мадхави отново се наведе над таблата. Светкавичното местене на пуловете предизвика развълнувания шепот на нарастващата тълпа зяпачи и ликуването му се изпари. Том внимаваше в развитието на

играта, ловеше капии и биеше излезлите напред пулове на Мадхави. Стратегията беше рискована, но потенциално печеливша.

Както Том беше планирал, скоро Мадхави започна да проклина лошия си късмет — бълваше порой от ругатни на турски. Том усети шанса и удвои залога, но Мадхави предпочете риска и също удвои. За няколко секунди играта стана за четири точки.

А след още няколко — четири на две за Том.

18:17

Мадхави изръмжа за по още едно кафе и се скара на единия си телохранител, че говори. Том знаеше, че Амин вече не може да си позволи да допусне грешка, защото ще загуби. И според правилата нямаше възможност отново да удвоява, тъй като Том беше само на точка от победата. Мадхави нямаше друг избор, освен да спечели три поредни игри. Нищо чудно, че беше изнервен.

Шушукащите зрители, събрали се около тях в тесен кръг, се блъскаха с лакти и тръпнеха от напрежение. Том замислено се вгледа в лицето на Мадхави и забеляза изцъклените очи, неспокойното подръпване на брадата, мазната пот на челото и постоянното облизване на устните. Турчинът вдигна глава, отвърна на погледа му и се усмихна обезпокоено. Том разбра, че Амин е центърът на вниманието и не може да си позволи да се изложи пред очите на хората си. Трябваше да действа много предпазливо.

Следващата игра започна с балансирана размяна на ходове между двамата, без никой да спечели реално предимство. Но след четири хвърляния на зарчетата лошият късмет принуди Том да промени стратегията си и да атакува пуловете на Мадхави. Смърт или слава.

Турчинът реагира адекватно, направи четири капии и Том изведнъж се оказа в много трудно положение. Пуловете му бяха разпръснати по дъската като скъсана огърлица, а имаше и два бити.

След още три хвърляния Том възвърна позициите си като в предишната игра, но късметът му изневери и след малко турчинът прибра пуловете си и почна да взима. Свърши с дюшеш.

И тогава играта се обърна. Мадхави хвърляше чифт след чифт, а Том — едва ли не само геле. За броени минути турчинът спечели още две игри с марс и тълпата около тях избухна в аплодисменти. Мадхави енергично стисна ръката на Том. Телохранителите му го потупаха по гърба. Управителят радостно се засуети около него. Мадхави махна

царствено на бърбрещите зрители, които кимаха одобрително. Том Кърк беше победен. Целият град щеше да говори за това.

— Браво — похвали го Том.

— Пожелавам ти повече късмет следващия път, Кърк бей. — Мадхави не си направи труда да скрие гордостта и въодушевлението си.

Том разкопча каишката на часовника си, погледна го тъжно за последен път и го даде на турчина. Мадхави го взе в двете си ръце и после го вдигна над главата си като трофей. Тълпата отново започна да ръкопляска и да ликува.

— Хайде. Да вървим — прошепна Том на Дженифър.

— Да вървим? Това ли беше всичко? Та ние дори не... — Гласът ѝ заглъхна, като видя гневния поглед на Том. — Не научихме нищо — изсъска тя в ухото му, щом станаха. — А нелегалният търг?

Без да пророни дума, той я хвана за лакътя и я поведе към изхода. Но докато излизаха, Мадхави извика след тях:

— Кърк бей, чакай.

Турчинът се приближи до тях — остави почитателите си да бърбят развълнувано в средата на градината.

— Ела. Да се разделим като приятели. — Мадхави протегна ръце, прегърна Том, задържа го в обятията си и отново стисна ръката му. — До следващия път — извика той, когато излязоха в горещината на късния следобед.

— За какво беше всичко това, по дяволите? — попита Дженифър, щом тръгнаха по шумната улица, и заоглежда минувачите.

По-възрастните мъже бяха с костюми и грижливо подстригани мустаци, а по-младите — гладко избръснати и с маркови джинси и ризи. Жените бяха елегантни, облечени по тазгодишната италианска мода и с миналогодишни холивудски прически. Всички имаха мобилни телефони, закачени за коланите или сложени на дебелите им вратове като скъпи огърлици.

— Чувала ли си за Резервоара на Теодосий? — развеселено попита Том и заобиколи един мраморен блок от древен храм или колона, оставен да се руши на тротоара.

— Какъв резервоар? На кого? — Дженифър се намръщи озадачено. — Чакай малко. Той каза ли ти нещо?

Том кимна.

— Прошепна го, докато се сбогувахме.

— Въпреки че спечели? Защо?

— Мисля, че победата го направи благосклонен.

— Искаш да кажеш, че ти загуби нарочно?

— Последния път, когато играхме, спечелих двадесет поредни игри. Наградата ми беше мерцедес. Чух, че след това Амин не е играл две години. Реших, че е по-вероятно да ми каже къде ще се състои търгът, ако загубя убедително, отколкото ако отново го победея. Особено след като гледаха толкова много хора. Нямаше да е хубаво за репутацията му, ако се изложеше за втори път.

— А часовникът ти? Нали каза, че е подарък от майка ти?

— Пожертвах го за каузата. Пък и мисля, че няма да ми липсва.

— Той бръкна в джоба на якето си, ухили се и й показа часовника си.

Дженифър учудено вдигна вежди.

— Как?

— Амин Мадхави е започнал като джебчия, преди да влезе в голямата игра — обясни Том и закопча часовника на китката си. — Много го бива да измъква и да вмъква разни неща в джобовете на хората. Доколкото го познавам, макар да беше щастлив, че е победил, чувството му за чест не му е позволило да задържи часовника, без да го е спечелил честно. Въпреки онова, което мислиш, не всички крадци са непочтени.

Кула Галата, Истанбул, Турция

20:20

Тъмните води на Златния рог, обширното пристанище между Европа и Азия, бяха обагрени в розово от залязващото слънце. Във въздуха се разнасяше самотен напевен глас.

— Аллах е велик... В името на Аллах, всемилостивия и милосърдния...

Думите се чуваха от близкото минаре и отекваха над покривите. Друг и после трети глас подеха същия напев. Натрапчивите гласове на мюезините, призоваващи правоверните на молитва, се извисиха над града като горски пожар, разпалван от горещ летен вятър.

— Колко време ще чакаме тук? — попита Дженифър.

— Няма да е дълго. Докато се мръкне.

Седяха в тъмносиньото беembe, което бяха наели на летището. Навън започваше да се здрачава и последните неколцина изостанали поклонници бързаха към най-близката джамия.

— Е, какво е Резервоарът на Теодосий? — Дженифър се облегна на седалката и усили климата.

— Когато са владеели тези земи, римляните са построили огромни водопроводи, за да се снабдява градът с питейна вода — обясни Том. — Резервоарите са подземни водоеми и са били направени за складиране на водата. В Истанбул има няколко такива резервоара, макар че вече не се използват.

Дженифър замислено кимна. Слънцето най-после се скри зад хоризонта и водата потъмня. Повърхността ѝ беше мазна и непрозрачна. Малка бяла птица кацна на предния капак на колата и заподскача по гладкия син метал, сякаш се намираше в плитка локва.

— Том, искам да ти кажа нещо. — Очите ѝ бяха широко отворени, гласът — несигурен. — Може би ще го разбереш. Предпочитам да го чуеш от мен, отколкото от друг. Просто не знам как да започна.

Той се обърна към нея. Лицето му беше сериозно.

— Византийците преградили устието на Златния рог с дебела верига, за да спрат нашествениците по море. Но мюсюлманите дошли и ги преместили на сушата, а после отново ги пуснали във водата от другата страна. След няколко години градът бил техен. Знаеш ли, понякога и най-големите препятствия може да бъдат преодолені лесно, ако не тръгваш към тях с рогата напред — тихо каза Том.

Дженифър се усмихна, кимна и пое дълбоко дъх.

— Сигурно си спомняш, когато ти казах, че се срещам с един човек. И че е умрял. И че го убих аз. Не се шегувах.

Том не каза нищо.

— Казваше се Грег. Запознахме се в Академията. Дойде да изнесе лекция за случая, по който работех. Няма да забравя влизането му учебната зала. Беше толкова уверен, решителен и силен.

Говореше бързо. Макар че гласът ѝ беше развълнуван, очите ѝ бяха безжизнени и гледаха право напред, следяха бялото птиче, което подскачаше по капака. Том мълчаливо слушаше.

— След няколко седмици дойде да ме потърси. Покани ме да излезем. Започнахме да се срещаме. Беше хубаво.

Образите, които не искаше да си спомня, бързо се връщаха в съзнанието ѝ. Грег усмихнат срещу нея на маса в ресторант. Грег плъзга кубче лед по гърба ѝ и се смее. Грег, прострян в локва от собствената си кръв.

— После ме разпределиха да работя с него. Това беше лош късмет. Никой не знаеше, че се срещаме. Ако знаеха, нямаше да го разрешат. Но беше много вълнуващо. — Гласът ѝ стана студен и безчувствен. Бялото птиче разпери крилца и излетя в здрача. — Един ден получихме съобщение за акция в склад. Някаква тъпа съвместна операция с Агенцията за борба с наркотиците в Мериленд. Всички се бяхме разпръснали из сградата и я претърсвахме. Неочаквано се отвори врата и се появи мъж с пистолет. Не разсъждавах. Действах инстинктивно. Той умря, преди да падне на земята. Аз го убих... Застрелях го.

Погледна Том, смутено сви рамене и отново отмести поглед.

— Дори не мога да плача вече. Сълзите ми отдавна свършиха. Сега не чувствам нищо.

— Какво стана после?

— Естествено имаше разследване. Специален екип възстанови сто пъти всяка секунда от онзи ден. Стана ясно, че сме се срещали. Странно, но това ми се стори по-ужасяващо от факта, че го застрелях. Заядох се за въпроса дали сме се скарали или разделили. Дали не е било убийство от отмъщение или любовна свада. — Тя се изсмя мрачно. — Накрая обаче решиха, че вината не е моя. Грег бил влязъл преди останалите и не поддържал връзка по радиото. Не трябвало да е там. И при дадените обстоятелства всеки друг агент би направил същото. Но аз виждах, че не го вярват напълно. Поне не всички. Съзирах в очите им подозрението, че съм виновна за нещо, макар да не знаех за какво. Изпратиха ме в Атланта и казаха, че е в мой интерес да не се набивам на очи, докато историята не се забрави. Всъщност беше в техни интерес. Беше им по-лесно да не ме виждат, отколкото да приемат случилото се.

Последва дълго мълчание. Сякаш нищо извън колата не помръдваше. Не се чуваше никакъв звук. Градът беше притихнал в очакване.

— Не знам какво да кажа — най-после се обади Том.

— Няма какво да се каже.

— Само че... знам какво е да загубиш човек, когото обичаш.

Дженифър почувства, че той наистина разбира.

— И знам какво е да си отхвърлен заради ужасен инцидент, който трябва да бъде потулен. И колкото и да те обвиняват другите, ти се обвиняваш още повече. — Том дълго мълча, после попита: — Той беше добър човек, нали?

— Страхотен. И добър агент.

— В този ли ред? — усмихна се Том.

— Да — засмя се тя.

— Било е грешка, Джен. — Гласът му беше нежен и този път употребата на галеното й име прозвуча странно утешително. — Просто грешка. Нещастен случай. Не си направила нищо лошо.

— Убих човека, в когото бях влюбена. Най-добрия човек на света. Сега трябва да отговоря и на моите, и на неговите очаквания.

Покрай тях като вода около камък се раздели поток от хора — излизаха от вечерна молитва.

— Тогава това разследване...

— Първият ми пробив от години. Работих усилено, за да получа тази възможност. Затова не искам да се проваля. Дължа го на себе си. На семейството си. На Грег.

— Но знаеш, че разкриването на случая няма да ти върне Грег. Нито ще излекува болката.

Дженифър кимна.

— Знам. Но може да ми помогне да престана да се мразя.

Чемберлиташ, Истанбул, Турция

21:37

Нощта беше спуснала прашното си наметало. Въздухът беше сух и по тесните улици се разнасяше задушаваща миризма на канални води и застояли отходни газове и като гъста мъгла се събираше във входовете и под блясъка на уличните лампи. Тук-там върху капаците бяха сложени стари вестници, за да се навлажнят и да задържат топлите изпарения с мирис на гнило и на разложение, процеждащи се от каналите.

Том и Дженифър преброиха поне петима въоръжени до зъби мъже, които пазеха входа на резервоара. Влизаше се през една-единствена метална врата, намираща се на стотина метра пред тях. Коли пристигаха и веднага заминаваха. Пазачите сверяваха лицата на идващите с компютърни разпечатки — осветяваха ги с фенерчета. Хората разговаряха тихо и нетърпеливо.

— Как ще влезем? — прошепна Дженифър, докато гледаше какво става през гумирования бинокъл, който ѝ бе дал Том.

— Ще минем под тях — усмихна се той и тръгна към другия край на покрива, като прескачаше въжетата за пране, опънати между сателитните чинии.

Посочи малък проход от другата страна на улицата — намираще се между магазин за подправки и магазин за килими и беше осветен от евтина ярка неонова реклама. Подправките бяха струпани на малки конусовидни купчини като пясък на дъното на пясъчен часовник и бяха оцветени в червено, жълто и оранжево. Килимите пък бяха тъмnochервени, кафяви и тук-там мръснобели.

— Щом казваш.

— Готова ли си? — Том се тревожеше, че Дженифър не се чувства добре и че усилието от пречистващото разтоварване ѝ се е отразило и емоционално, и физически. Но знаеше, че няма смисъл да ѝ предлага да остане да чака. Тя нямаше да се съгласи.

— Да. — Дженифър кимна. На лицето ѝ засия решителна усмивка. Тя долавяше загрижеността му и искаше да му вдъхне кураж.

Слязоха от покрива по стълбището и излязоха на улицата. За две минути стигнаха до тесния проход. Непрестанно примигващите неонов лампи осветяваха пътя им.

Влязоха и тръгнаха по тесен коридор. След няколко метра видяха кръгъл прозорец, изсечен в стената вдясно. Зад него седеше брадат турчин със съсухрено от годините лице. Том му даде няколко изцапани банкноти. Във въздуха се разнасяше мирис на влага и мента.

— Какво е това място? — попита Дженифър, когато продължиха. Неравният бетонен под и стените изведнъж се смениха с хубав бял мрамор.

— Хамам, турска баня. Една от най-старите в града. Построена е преди четиристотин години от Мимар Синан, най-забележителният архитект от времето на Османската империя. Мъжете влизат от едната страна, а жените от другата. — Той кимна към двете дървени врати вляво и вдясно.

— Ще се разделяме ли? — изненадано попита тя.

— Не. Отиваме в подземиято. — Том посочи тясна дървена врата, зад която имаше спирално стълбище. Стръмни каменни стъпала се виеха в невидимата бездна надолу.

Помещението на дъното беше каменно, с нисък таван и осветено от потрепваща светлина, процеждаща се под врата в отсрещната страна.

— Тук затоплят водата за баните горе — обясни Том.

Демоничният рев на газовите нагреватели се усили, докато се приближаваха към вратата. Горещината стана почти непоносима. Двамата се обляха в пот, дрехите залепнаха за телата им.

— А баните са били снабдявани с вода от главния водопровод.

Гласът на Том се чу едва-едва от силното бучене. Влязоха в котелното. От два огромни казана излизаха съскащи тръби. Зачервените им основи блестяха като зловещи очи през дебелото стъкло за наблюдение.

— Водата е идвала тук през Резервоара на Теодосий. — Том трябваше да вика, та Дженифър да го чуе. — Сега се изпомпва по модерен водопровод, но старите подземни канали все още

съществуват. Виж. — Той посочи голям квадратен отвор на два метра нагоре в стената. — Ето там. Дай ръка.

Том взе една дебела метална тръба от пода и я заби между две дъски, после натисна като с лост. Сухото крехко дърво се натроши на трески, във въздуха се разхвърчаха ръждясали гвоздеи. Скоро се отвори достатъчно място, за да се промъкнат.

Том извади фенерче, запали го и го стисна със зъби. След това се изтегли до дупката и се вмъкна вътре. Дженифър го последва.

Запълзяха. Скоро тесният тунел се разшири и можеха да се изправят. Лактите и коленете им бяха охлузени от грапавата каменна повърхност на тунела. Лъчът на фенерчето освети сухите стени около тях. В мрака отпред се появиха неясни светлинни, после изчезнаха. Том направи гримаса — това бяха плъхове.

На сто и петдесет метра по-нататък тъмният тунел просветля и се чуха приглушени гласове. Том угаси фенерчето и се прокрадна на пръсти към звуците.

Проходът беше затворен с ръждясала метална решетка.

Стигнаха до нея, приклегнаха, надникнаха и видяха, че се намират на три-четири метра от дъното на резервоара и на един метър от тавана.

На еднакви разстояния по дължината и ширината на водохранилището се извисяваха дебели каменни колони. В миналото помещението се бе пълнило с вода догоре. Сега обаче на пода имаше само няколко сантиметра вода и колоните чезнеха в далечината — отразяваха се във водата като побелели ребра на скелет на грамаден кит.

Вляво беше издигната голяма дървена платформа. До нея имаше тухлено стълбище, водещо нагоре към улицата и бетонния вход, който бяха видели. Пред ниския подиум на платформата бяха наредени столове.

В ъглите бяха поставени прожектори, които осветяваха калейдоскоп от форми и цветове. По дървената повърхност се движеха хора — непрестанно променяща се човешка мозайка. Бяха трийсетина, говореха на френски, руски, италиански и английски, ръкуваха се нервно и се усмихваха с половин уста.

Изведнъж осветлението намаля и сред насъбралите се гости настъпи изпълнена с очакване тишина.

22:00

На малкия подиум застана мъж. Намазаната му с брилянтин черна коса блестеше като лакиран шлем.

— Госпожи и господа, благодаря ви, че дойдохте тук тази вечер, и както обикновено, моля да ни извините за късното предупреждение в последната минута и за ентусиазирания обиск на колегите ми горе. — Жълтеникавото му сипаничаво лице се изкриви в усмивка. Ноздрите му потрепваха, бледите му устни се опънаха, разкривайки беззъба уста.

Публиката се засмя нервно.

— Тази вечер ще ви представим тридесет предмета, затова предполагам, че ще приключим около полунощ — продължи мъжът. Гласът му отекуваше зловещо в каменните стени.

Том разпозна монотонните отворени гласни и съскащите съгласни на езика африкаанс на холандските и германски заселници в Южна Африка, загрубял в триста и петдесет годишната битка с местното население, англичаните и природата.

— Всички оферти се правят в американски долари и се изплащат незабавно в брой или с потвърден електронен трансфер. Анонсите са обвързващи и нямате право да се отказвате, затова мислете два пъти, преди да се изкихате.

Присъстващите отново се засмяха одобрително. Този път мъжът не се усмихна.

— Ако няма въпроси, ще започна.

Купувачите останаха мълчаливи. Аукционерът кимна и в стената от едната страна на платформата се отвори малка врата. Появиха се двама мускулисти мъже — носеха картина с позлатена рамка. Сложиха я на триножник вляво от подиума и единият с театрален замах махна зеленото платно, с което беше завита. Том тихо ахна.

— Какво има? — попита Дженифър.

— Вермеер — прошепна той. — Картината беше открадната от бостънския музей „Изабела Стюарт Гарднър“. Чух, че била

унищожена. Касий явно разпродава най-хубавите си неща.

— „Концерт“ от Ян Вермеер, рисувана от 1665 до 1666 година. Наддаването ще започне от три милиона долара. Някой ще даде ли три милиона? Благодаря, господине. Три милиона и двеста хиляди?

Наддаването вървеше бързо и без усложнения. Нямаше мобилни телефони и компютърни екрани, нито забавяния, обсъждания или връзки на живо с Ню Йорк и Токио. Купувачите очевидно бяха дошли с подробни инструкции от работодателите си какво да вземат и колко да платят. Платното на Вермеер се продаде за малко повече от шест милиона долара, „Буря в Галилейско море“ от Рембранд — за осем милиона, а наскоро открадната от музея в Хамбург скулптура на Джакомоети, заменена под носа на пазачите с дървено копие — за триста хиляди.

— Това може да са нашите неща — изведнъж прошепна Том.

Единият помощник се беше качил на платформата и държеше тънко метално куфарче.

— А сега, госпожи и господа, ще ви покажем изключително рядка вещ. — Аукционерът огледа затаилата дъх в очакване публика. Асистентът отвори сребристото куфарче и го наклони към светлината, за да могат присъстващите да видят съдържанието му. — Съществуват само осем от четиристотин и петдесетте хиляди „двойни орела“, изсечени от министерството на финансите на Съединените щати през 1933 година с указ на президента. Предлагаме ви пет от тях. Ще започна наддаването от двадесет милиона долара. Някой ще даде ли двадесет милиона?

Във въздуха се вдигнаха четири ръце. В същия миг във водохранилището се разнесе оглушителен гръм и част от покрива се срути.

22:33

Вратата на стълбището се взриви. Мощният експлозив я изтръгна от пантите и я запрати към платформата, където тя едва не падна върху хората от първия ред.

В задименото помещение нахлуха петима маскирани мъже — стреляха над главите на събралите се с автомати със заглушители. Куршумите рикошираха в тухлите и обсипваха смаяните хора с парчета камъни. Гилзите хвърчаха във всички посоки и съскаха във водата на пода. През зейналата в покрива дупка се спуснаха две въжета, по които се плъзнаха още четирима души. Тежките им ботуши шумно разплискаха водата на дъното на резервоара. Стъписаните гости на нелегалния търг бяха обкръжени за секунди, а аукционерът и двамата му помощници бяха обезоръжени, без да окажат съпротива.

Дженифър скочи, но Том я дръпна.

— Не се изправяй.

После вдигна бинокъла и се вторачи в сцената долу.

Мъжете бяха добре обучени, вероятно бивши военни, и се движеха целеустремено и в абсолютна координация. Бяха въоръжени до зъби. На коланите им бяха закачени гранати, а в ръцете си държаха „Хеклер и Кох MP5SD6“, предпочитаното оръжие на всички елитни военни и паравоенни части в света.

Командирът им стоеше на стълбите и крещеше заповеди. Раменете му бяха широки колкото малък автомобил. Той удари с приклада на автомата си един човек, който не беше успял да коленичи достатъчно бързо.

Сред виещия се прахоляк и пушек на стълбите се появи друг мъж, също облечен в черно и с маска на лицето. Приблужи се безшумно до помощника, който беше паднал на колене, но продължаваше да държи металното куфарче с монетите в лявата си ръка. Мъжът взе куфарчето, отвори го, огледа съдържанието му и го пхна под якето си.

После кимна на командира, обърна се и тръгна нагоре по стълбите. Аукционерът започна да крещи истерично:

— Простаци! Не знаете с кого се бъркате. Никой не краде от Касий!

Човекът спря и го погледна през рамо. Намазаните с брилянтин коси на аукционера бяха разрошени, лицето му беше изкривено от омраза. Той се изплю към непознатия. Храчката се удари в стената на тухленото стълбище и се стече на пода. Мъжът се обърна и се приближи до него.

Без да пророни дума, извади лъскав сребрист пистолет „Зигзауер“ и го притисна до устните на аукционера. Натисна дулото между зъбите и разкърва венците му. Търговецът стискаше челюсти и го гледаше предизвикателно, докато два от зъбите му не се строшиха. Той изкрещя и устата му се отвори в агония. Мъжът вкара пистолета в гърлото му, докато предпазителят не опря устните.

Аукционерът започна да се дави. Тялото му се гърчеше конвулсивно.

И после отекна изстрел. Звукът беше приглушен от черепа. Главата на аукционера експлодира и той се свлече в краката на стрелеца. Челюстта му увисна на една страна от силата на взрива. Едното му око беше изскочило.

Том наблюдаваше зловещата сцена през бинокъла. Лицето му беше мрачно. Когато мъжът натисна спусъка, ръкавът на черното му сако се вдигна и Том веднага позна часовника му.

Циферблатът беше черен, с розово-златна рамка, един от петнадесетте на света. Произведен от „Ланге унд Зоне“. Същият часовник, който беше видял на китката на Ван Симеон.

22:41

Безразлични към екзекуцията, на която току-що бяха станали свидетели, въоръжените мъже тръгнаха заднешком към стълбището, без да изпускат от прицел треперещите от страх пленници. Водата под платформата се обагреше в червено от кръвта на аукционера.

— Измъкват се — каза Дженифър и понечи да стане. — Трябва да ги спрем.

— Чакай. После ще ги спипаме. Знам кой е този човек.

Том я хвана за рамото, но тя не спря, той загуби равновесие, залитна и се стовари върху решетката. Металът отдавна бе корозирал, решетката поддаде от тежестта му и Том полетя с главата надолу към дъното на водохранилището.

Тримата последни изтеглящи се по стълбите нападатели чуха шума, обърнаха се рязко и откриха огън. Куршумите свистяха над главата му и рикошираха в стената зад него.

— Спрете. — Мъжът с маската се появи на горното стъпало. Сребристият му пистолет беше изваден и изпръскан с кръвта, кожата и частици от зъбите на аукционера. — Искam го жив — изрева той.

Тримата въоръжени мъже прескочиха ниските перила на платформата и вдигнаха Том. Той изглеждаше зашеметен, може би си беше ударил главата.

Дженифър трескаво разсъждаваше. Беше познала гласа на мъжа с маската. Ван Симсон.

— И проверете дупката — извика Ван Симсон. — Той може да е с онази любопитна кучка от ФБР.

Дженифър побягна. Трябваше да се измъкне оттук и да проследи нападателите. Том и монетите бяха у тях. Не можеше да си позволи да ги изпусне.

Зад нея се чу леко изсвистяване и после непогрешимият звук на метал, който се търкаля по камък и подскача в тунела. Граната.

Дженифър се запромъква колкото можеше по-бързо, отброяваше наум секундите. Пет, четири, три, две. Долепи се до пода, затвори очи

и запуши ушите си. Една.

Нищо не би могло да я подготви за оглушителния гръм и топлинната вълна, които я заляха. Страхотната експлозия я притисна до земята и изкара въздуха от белите ѝ дробове. Докато се опитваше да си поеме дъх, тунелът се разтърси от втора експлозия. Силата ѝ я повдигна на няколко сантиметра от пода и после я тръшна на камъните като чувал с въглища.

Дженифър се изправи и изтръска отломките от косите си. Очите ѝ сълзяха от пушека и прахоляка. Закашля се. Устата ѝ беше пресъхнала от страх. От брадичката ѝ течеше кръв. Трябваше да се махне оттук. Веднага.

След минути скочи в котелното на турската баня. Гол до кръста турчин със зачервено косматото тяло, обляно в мазна лъскава пот и мръсотия, се дръпна назад от изненада и се разкрещя. Дженифър отстъпи заднешком, измъкна се от помещението, хукна нагоре по стълбите, мина през коридора и излезе на площада, където бяха паркирали колата — в сянката на древната колона Чемберлиташ. Металните ѝ обръчи блестяха като окови.

Дженифър скочи зад волана и включи двигателя точно когато два сини микробуса потеглиха по улицата пред нея. Знаеше, че трябва да ги спре, да направи нещо, преди да са се скрили от погледа ѝ.

Зави по Диван Йолу. Гумите изсвириха по излъскания калдъръм. Улицата отдавна беше затворена за превозни средства и по средата минаваха само трамваи. Нисък бордюр разделяше линиите от тротоарите, които както винаги бяха пълни с хора.

Дженифър натисна газта. Двата микробуса бяха попаднали в задръстване, но докато се приближаваше към тях, успяха да се измъкнат, обърнаха и изреваха покрай нея. Тя увеличи скоростта, движеше се право срещу идващия насреща трамвай, после рязко завъртя волана. Гравитацията и аеродинамичното налягане надделяха и левият преден калник опря в земята.

Фаровете на трамвая я заслепиха.

— По дяволите!

Дженифър удари спирачки. Колата поднесе и се отмести встрани. Трамвайт мина покрай нея и през смъкнатото стъкло нахлу топъл въздух.

— По дяволите!

Тя превключи скоростите, направи обратен завои и изпревари трамвая.

Забавянето ѝ беше струвало ценно време. Микробусите вече бяха в отсрещния край на Хиподрума, вдясно от нея. Дженифър настъпи педала на газта, излезе от релсите и подкара след тях.

Движеше се почти със сто и десет километра в час. Профуча покрай „Света София“ и после покрай Синята джамия. Масивните им стени изглеждаха бели на светлината на прожекторите, минаретата се извисяваха към небето като костеливи пръсти. Дженифър натискаше клаксона и пешеходците се разпръскваха пред нея. Беемвето слаломираше около сякаш никога незаспиващите продавачи на картички.

— Разкарайте се! — изкрещя тя и видя разрошените си коси и изцапаното си лице в огледалото за обратно виждане. От очите ѝ се стичаха дълги дири от сълзи, макар че не си спомняше да е плакала. Парливата миризма на горящия съединител изпълни въздуха в купето и я накара да се закашля.

В края на Хиподрума пътят изведнъж се наклони рязко надолу и зави наляво. Дженифър видя завои късно, но инстинктите ѝ надделяха. Тя превключи скоростите, дръпна ръчната спирачка и завъртя волана. Колата се плъзна странично и окачването изсвири пронизително.

Кракът ѝ мигновено настъпи педала на газта. Беемвето послушно се отправи напред, зави зад ъгъла и се спусна надолу.

Тя видя микробусите. Бяха се отправили към пристанището. Неочаквано от странична уличка вляво от нея изскочи полицейска кола. Сирената ѝ виеше, лампите ѝ проблясваха. Дженифър завъртя волана надясно, за да избегне сблъсъка, и после отново наляво. Беемвето описа по калдъръма фигура като кълкър, изпълняващ „осморка“. Пред Дженифър изникнаха терасовидните основи на седалките на Хиподрума. Мълчаливите духове на кръвожадните тълпи я окуражиха да продължи.

Зави след микробусите по тясна страничка уличка, но срещу нея отново се появи полицейската кола. Предната дясна гума на беемвето се удари в бордюра и воланът се изплъзна от ръцете ѝ. Колата отскочи встрани и се блъсна в стената на една сграда. Металът се врязва в камъка, разхвърчаха се искри.

Дженифър вкопчи ръце във волана. Вратата на полицейската кола се отвори и на светлината на оцелелия фар застана позната фигура. Дженифър се измъкна от беемвето.

— Беше Ван Симсон, сър. Взе монетите и отвлече Том.

Париж, Франция

30 юли — 11:02

Миризмата на хлороформ се беше просмукала в дрехите на Том като евтин одеколон.

Парливият сладникав вкус изгаряше пресъхналите му напукани устни. Спомняше си, че падна, как го измъкнаха от резервоара и после грубо го хвърлиха в някакъв микробус. Но след това не помнеше нищо.

Поне беше жив. Като се имаше предвид колко хладнокръвно Ван Симсон бе екзекутирал аукционера, това беше истински късмет. Макар че нямаше представа какво смята да прави Ван Симсон с него.

Внимателно се обърна по корем и опита да се изправи, но повърна и отново се строполи на каменния под. Пребори се с вълните на гадене, съсредоточи се върху дишането си и се помъчи да успокои лудешки туптящото си сърце и пулсиращата глава.

Ван Симсон? Той ли беше Касий? Нямаше логика. Не беше възможно да е Ван Симсон. Защо би откраднал монети от търг, организиран от него? Но можеше да е поръчал кражбата във Форт Нокс и сетне да бе имал лошия късмет Щайнер да ги е отмъкнал на летище „Шипхол“. Може би той беше убил Хари и бе атакувал нелегалния търг, за да си вземе онова, което смяташе за свое.

При всички случаи Ван Симсон беше забъркан в цялата каша и Том беше попаднал право в ръцете му. А Дженифър? Дали беше успяла да се измъкне? Как би разбрала къде е той?

Гаденето отслабна и Том си позволи да се огледа. Стаята беше тясна и осветена от една-единствена крушка, окачена на огромния стъклен купол. Нямаше прозорци и се влизаше и излизаше през стоманена врата. В краката му имаше поднос с недокоснат сивкав ориз и потъмняло пиле.

Би предположил, че се намира в стара изба или някакъв друг подземен склад, ако не бяха артистично наредените из помещението предмети. В отсрещния ъгъл имаше уред за изтезания, наречен „желязна дева“ заради сериозното женско лице, което украсяваше

фасадата му. Разрошените коси се виеха като змиите на главата на Медуза.

Уредът имаше формата на изправен саркофаг, издигаше се на два метра над земята и се отваряше в средата. Вътре беше пълен с железни шипове. Слагаха там злочестата жертва и залостваха вратите. Като садистично усъвършенстване, шиповете бяха внимателно разположени така, че да избягват жизненоважните органи и да удължават агонията.

Стените бяха осеяни с подобни страховити предмети. „Вилата за еретици“, големите клещи за нокти и ръждясалата „маша“ бяха само някои от уредите за изтезания, които Том разпозна. Окачените на тавана дебели вериги на „люлката на Юда“ леко се поклащаха.

Звукът на приближаващи стъпки прекъсна мислите му и той погледна към вратата, която бавно се отвори.

В помещението влезе Дариус ван Симсон, следван от двама мъже. Единият беше жилав и слаб, а другият — нисък и възпълен. И тримата бяха облечени в черни бойни униформи.

— Том, Том, Том. — Ван Симсон поклати глава и изцъка с език като разочарован родител, когато видя локвата от повърнато до свития на пода Том. — Много съжалявам. Говоря сериозно. Жалко, че се стигна дотук. Не исках да стане така.

— Спести ми съчувствието си, Дарий. Между другото, имаш хубаво местенце.

Ван Симсон се усмихна студено.

— От надежден източник знам, че това е автентичната зала за изтезания на затвора, който се е намирал на това място през петнадесети век. След това го събориха и построиха моята къща.

От думите му Том разбра, че са в Париж. Пътуването от Истанбул дотук беше пет часа дори с частния самолет на Ван Симсон. До летищата в двата града се бяха придвижили с коли, а това означаваше, че от залавянето му са изминали най-малко шест-седем часа.

— Открих я по време на ремонта и реших да я възстановя. В името на историята, разбира се. Уредите, които виждаш, са автентични.

— Каква е играта ти, Дарий? Ако агентите на ФБР все още не са те погнали, скоро ще го направят. Освен това сега трябва да се пребориш с Касий.

При споменаването на Касий гърбът на Ван Симсон леко се скова. Но той веднага се отпусна и отново се усмихна кисело.

— Виждам, че имаш духа на баща си.

— Не намесвай баща ми — троснато каза Том.

— Наследил си и неумението му да си гледа проклетата работа.

— От устата на Ван Симсон се разхвърчаха слюнки: падаха на черни петънца върху прашния плочник.

— Ти го направи моя работа, като уби Хари — извика Том. Силите му се възвръщаха.

— Хари? Хари Ренуик? Това ли било? Защо не ми каза? Щяхме да избегнем всичките тези неприятности. Убийството на Ренуик няма нищо общо с мен. Искях само монетите. Позволих на онова мазно гадно копеле Раниери да се изплъзне от пръстите ми, но когато научих, че и петте ще бъдат продадени, пристъпих към действие. Трябваше да стоиш настрана. Купонът беше частен и ти не беше поканен.

— А ти беше, така ли? — изсмя се Том.

— Мислиш, че съм разтревожен? От това, че нетърпеливите малки помощници на Жан-Пиер Дюма слухтят пред къщата ми? Не разполагат с нищо. От ФБР? Затова все още си жив, Том. Когато разберат, че агент Браун е мъртва и монетите са изчезнали завинаги, ще изгарят от желание да говорят с теб. Ще те опаковам като подарък и ще те поднеса на тях. Може дори да им кажа, че съм те хванал, докато си се опитвал да влезеш тук, за да направя историята по-пикантна. — Ван Симсон видя изражението на Том и устните му се изкривиха в жестока усмивка. — Съжалявам. Не знаеше, нали? Взривих малката ви заешка дупка. Боя се, че агент Браун се изпари. Заедно с твоето алиби.

Том неочаквано изкрещя от ярост и скочи срещу холандеца, но двамата пазачи го повалиха на пода, приковаха ръцете му до тялото и го притиснаха с гръб до стената.

— Трябва да ме извиниш, Том, но очаквам един човек. — Ван Симсон протегна ръка и откачи от стената голям метален предмет.

Том позна какво държи холандецът. „Юзда за кавгаджии“, клетка, направена така, че да се заключва около главата на жертвата и да не позволява на нещастника да говори, като напъхва в устата му метален език.

— В миналото съпрузите са ги слагали на постоянно тормозещите ги жени — каза Ван Симсон, докато двамата пазачи

нахлузваха клетката на главата на Том. — Да видим дали ще охладят езика ти. И нрава ти.

Той превъртя ключа и ключалката изщрака.

Ван Симсон и двамата пазачи излязоха. Том се опита да извика, но дебелият метален език се заби в гърлото му и го задави.

Едно нещо му беше ясно. Трябваше да се измъкне оттук, при това бързо, преди Ван Симсон да промени решението си и да се върне, за да изпробва другите си садистични играчки.

Прокара пръсти по врата си, намери ключалката, която беше в дясната страна на клетката, и почувства искра на надежда. В стремежа си да запази автентичността на уреда Ван Симсон не беше сменил старата ключалка с по-модерна. Том взе металната вилица от подноса с втвърдилата се храна, огъна единия зъбец и направи малка кука. Пъхна я в ключалката и я превъртя внимателно през пружините и лостчетата. Механизмът изщрака и се отвори. Том свали клетката от главата си, потърка челюстта си, прокара език по устата си и изплю парченца боя и ръждясал метал.

Изправи се и се приближи до вратата. Тук нещата не бяха толкова окуражаващи. Ван Симсон не беше направил компромис и бе монтирал сложна електронна ключалка, която можеше да отвори само специалист. Том нямаше инструменти. „Желязната дева“ му се присмиваше в сумрака от отсрещната стена.

11:34

Ударите от килията отекваха в коридора. Отначало пазачът, пониският и пълният от двамата, които бяха придружили Ван Симсон, не му обърна внимание и заби нос във вестника. Но непрестанният изнервящ трясък на метал се засилваше и той започна да хвърля все по-гневни погледи към килията.

Подновената канонада след краткото затишие го завари неподготвен и го накара да разсипе кафето си. Горещата течност намокри черните му бойни панталони. Той изруга, скочи от тясното бюро, хвърли вестника на стола и ядосано закри към килията.

Шумът внезапно спря. Пазачът се усмихна и извади новия си пистолет „ІМІ Барак“ от кобура под мишницата си. Имаше дълъг стаж и опит и разбираше кога хората се опитват да избягат, но нямаше нищо против. Щом пленникът искаше да си играят на котка и мишка, щеше да му достави това удоволствие. Знаеше как да купонясва.

Той превъртя ключа и блъсна силно тежката метална врата на килията. Тя се отметна и се тресна в стената. Това щеше да се погрижи за всеки, който се криеше зад нея. Пазачът нямаше да се хване на този стар номер.

Крушката беше отвинтена и той запали малкото фенерче под дулото на пистолета. Лъчът освети клетката, която само преди няколко минути беше сложена на главата на пленника. Сега беше в средата на стаята. Той обходи с фенерчето останалата част на килията — беше неестествено тиха след силните трясъци. И празна.

Или не?

В отсрещния ъгъл видя „желязната дева“. Вратичките бяха откренати, така че някой можеше да се крие вътре, без да се набоде на шиповете. Пазачът се усмихна на проникателността си и се запромъква натам. Пръстът му беше на спусъка на пистолета.

— Излез! — извика той, но не получи отговор. — Излез! Знам, че си там.

Отново мълчание.

Пазачът изруга и се наведе, като сложи лявата си ръка на едната вратичка и подпря дулото на пистолета на другата, а после рязко ги отвори.

В уреда за изтезания нямаше никого.

Свитият в ъгъла Том го блъсна с всичка сила и го повали на земята. Клетката се люшна напред, после с трясък се стовари на пода. Шиповете на отворените вратички се забиха в пазача и прекършиха гръбнака му като вейка.

12:02

Том грабна пистолета на пазача и преглътна с усилие при вида на окървавеното му и изкривено от агония лице. Не убиваше за пръв път, но това не улесняваше нещата.

Измъкна се от стаята и тръгна по сводестия коридор, покрай тъмни помещения, претъпкани с ненужни вещи, изхвърлени от живота на Ван Симсон. Специално направените стоманени лавици бяха отрупани с каси вино, грижливо описани архивни кутии, пълни с книжа и папки, и спортна екипировка.

Гумираната ръкохватка на пистолета бе хлъзгава в потната му ръка. Том спря пред тясно каменно стълбище, за да си поеме дъх и да избърше дланите си в панталоните. Нямахше план и знаеше, че положението е опасно. Беше ядосан и разстроен и това можеше да го направи безразсъден. Но трябваше да отмъсти на Ван Симсон. Дължеше го на Хари и на Дженифър. И на себе си. В момента движенията и решенията му се мотивираха от това единствено желание.

Открехна вратата на горната площадка на стълбището и видя коридор с под от варовик. По камъка отекна звук на ритмични приближаващи се стъпки. Том притвори вратата и надникна през тясната пролука.

Стъпките се усилиха и човекът мина покрай него. Беше Ролф, албиносът, който ги беше претърсил с Дженифър при посещението им при Ван Симсон. Дженифър. Мъртва. Том прехапа устна и прогони образа ѝ от съзнанието си. В момента не можеше да си позволи да мисли за нея.

Отвори и се запромъква след Ролф, който беше спрял пред вратата в дъното на коридора и търсеше нещо в джобовете си. Том го удари по тила с дръжката на пистолета и албиносът се строполи на земята. За по-сигурно Том го прасна и по слепоочието и Ролф загуби съзнание.

Том издърпа тялото му до стълбището и го бутна надолу. Върна се в коридора, затвори вратата и тръгна. Стигна до познатото огромно фоайе на партера. Знаеше, че някъде отпред е асансьорът. Единственият сигурен път до кабинета на Ван Симсон горе и до трезора долу.

Опита се да отвори вратите на асансьора, но успя да ги раздели само на няколко сантиметра, преди отново да се затворят със силен трясък. Огледа се и забеляза тънка бронзова статуетка, поставена в сенките до стълбището. Грабна я решително, пхна я в пролуката между двете врати и натисна с всичка сила. Вратите постепенно се отвориха и когато разстоянието между тях стана тридесет-четиридесет сантиметра, се отказаха от съпротивата и безшумно се прибраха в стената.

Том остави бронзовата скулптура на пода, пристъпи напред и огледа асансьорната шахта. Покривът на кабината се виждаше неясно в мрака долу. В съзнанието му се оформи план — да изненада Ван Симсон, когато се качи в асансьора, като скочи върху него през аварийния люк.

Протегна ръка в тъмнината, сграбчи мазния стоманен кабел, спускащ се от мотора на покрива на сградата до горната част на кабината, и се плъзна по него.

Скочи леко и безшумно върху кабината, приклепна и се послуша. Отдолу се разнасяше странен шум, ритмично механично потракване, сякаш някаква машина беше програмирана на монотонен повтарящ се цикъл. Внимателно откряна люка и видя жилавия пазач, който бе придружил Ван Симсон до килията. Лежеше неподвижно в ъгъла. Главата му беше продупчена от куршум. Вратите на асансьора се отваряха и затваряха, а изпружените му крака ги спираха и ги връщаха.

Том се измъкна от кабината, прескочи трупа и надникна в ярко осветения коридор, водещ към трезора. Стоманената преграда беше вдигната, вратата на трезора беше отворена. Той хвана пистолета в двете си ръце, долепи гръб до стената и се запромъква напред. Обективите на видеокамерите бяха строшени.

Трезорът беше такъв, какъвто го помнеше от първото си посещение. Черният гумиран под се виеше като в лабиринт между двадесетината витрини, а в основата на стените минаваха плитки улеи. Ван Симсон се беше навел над бюрото върху малката платформа в

дъното на помещението. Том приклезна и се запромъква между витрините, като внимаваше холандецът да не го види.

Между двамата остана само една витрина. Том пое дълбоко дъх, освободи предпазителя на пистолета, изправи се рязко и се прицели в главата на Ван Симсон.

— Не мърдай, Дарий.

Ван Симсон не трепна. После бавно се обърна.

— Дано не си убил Ролф. — Изглеждаше разсеян, дори тъжен. — Той е добро момче. Много е способен.

— Къде са монетите? — попита Том и без да го изпуска от прицел, се качи на платформата.

— Монетите? Тук са. Вземи ги. — Ван Симсон сложи на бюрото тънкото метално куфарче, което беше откраднал в Истанбул. — Мислиш, че си победил? Нищо не си спечелил. Всички загубихме.

— Не, ти загуби. — Том протегна ръка да вземе куфарчето. — Както сам каза, не съм убеден, че си ми оставил много възможности за избор.

Той вкопчи пръсти в дръжката на куфарчето и насочи пистолета. В съзнанието му отново изплува образът на Дженифър. Дължеше ѝ онова, което се готвеше да направи.

Но преди да натисне спусъка, в стаята отекна познат глас:

— Не бързай толкова, Томас.

12:26

Гласът прониза Том като нож. От сенките излезе силует и тръгна към светлината.

Държеше пистолет „Глок 19“.

— Хари? — невярващо попита Том.

— Свали оръжието — каза Ренуик.

На Том му беше трудно да повярва, че това е същият леко раздърпан човек, когото бе прегърнал за довиждане само преди няколко дни. Хари беше облечен в безупречно ушит тъмносин костюм, старателно изгладена бяла риза и скъпа яркосиня вратовръзка. Косата му беше добре подстригана, лицето — гладко избръснато и розово, очите му горяха със странна сила, каквато Том виждаше за пръв път. От мъжа, когото познаваше от години, беше останал само големият златен пръстен с печат.

Том отпусна оръжието си и като изпаднал в унес се вторачи в него, сякаш не проумяваше как е попаднало в ръцете му. Направи крачка напред, за да остави пистолета на бюрото, но Ренуик го накара да спре.

— Не се дръж като идиот, Томас! Пусни го на пода. И го ритни към мен. — В гласа му нямаше и следа от топлота и сърдечност, или дори учтивост. Беше пронизващ, познат и в същото време чужд.

Том се наведе, остави пистолета на пода и го подритна. Като държеше Том на прицел, Ренуик се наведе, взе го и го пусна в джоба си.

— Хари? Не разбирам. Как? Защо?

Ренуик се изсмя.

— Това е американското в теб. Американците винаги искат да знаят защо. Да открият причина. Да го припишат на някаква травма в детството или на нелюбящ брат или сестра. Е, не е толкова лесно. Не ти е отредено да разбереш хората като мен, по дяволите. Просто ги приеми.

— Но аз мислех, че си мъртъв — промълви Том. Главата му се замая.

— Защо? Защото някой некомпетентен полицаи е намерил труп в къщата ми? Защото агент Браун ти е казала, че ме е видяла как умирам? Тя видя само как изстрелях два халосни патрона и как падам. Когато дойде в съзнание, аз вече бях разменил телата.

— С чие?

— На едно нищожество. Човек, който вече не означаваше нищо за мен. Направи ми по-голяма услуга, като умря, отколкото докато беше жив. След това размених и данните за зъбния статус. Как инак щяха да разпознаят изгорял труп? Разбира се, ченгетата се хванаха на въдицата, както знаех, че ще стане. За щастие полицаите са предсказуеми. Изненадан съм, че ти повярва, като имам предвид, че преди няколко години използва подобен номер, когато избяга от господарите си в ЦРУ.

— Знаеш за това?

— Малко неща не знам за теб, Томас.

— Тук съм само заради теб. Да открия убийците ти.

— Колко възхитително предано от твоя страна. Трогнат съм.

— Кой си ти, по дяволите? — Том беше отвратен и в същото време заинтригуван от безстрастния тон на Хари.

— Не се ли досещаш?

Последва продължително мълчание.

— Касий — прошепна Том. — Ти си Касий.

Ренуик се усмихна.

— Някои хора ме наричат и така.

— Ти стоиш в дъното на всичко. — Том направи крачка към Ренуик, но той вдигна пистолета и присви очи.

— Внимавай, Томас. Много внимавай.

— Ти си бил, нали? — Том се опитваше да подреди в съзнанието си събитията през последните няколко дни. — Ти си поръчал да откраднат монетите. А после ме накара да извърша удара в Ню Йорк, за да съм в Съединените щати по същото време.

Ренуик сви рамене.

— Смятах само да се обадя на полицията, но ти любезно ми послужи, като остави следа и нюйоркските ченгета те идентифицираха. Неприсъщо за теб недоглеждане. Във всеки случай накрая всичко

свърши благополучно, макар че по едно време се бях притеснил, че се забави твърде много, докато откраднеш първото яйце.

— И какво стана после? Изгуби монетите. Щайнер ги открадна от теб и ги даде на Раниери да ги продаде.

Лицето на Ренуик помръкна.

— Дребно неудобство. Виновните си платиха за намесата. Грешката им беше, че се опитаха да ги продадат на един от моите хора.

— Взел си четири монети от Щайнер и после уж ме срещна случайно и ме покани на вечеря заедно с агент Браун, която носеше липсващата монета.

Ренуик се изсмя.

— Беше много забавно. Монетата се появи не къде да е, а в моя дом. От известно време мислех да убия Хари Ренуик. Беше започнал да става много потискащ. Възможността беше твърде удобна, за да я изпусна. — Ренуик не показваше никакви чувства, само безпощадна, безскрупулна експедитивност. — Трябва обаче да призная, че ти ме изуми, Томас. Дори аз, който отблизо следях кариерата ти през годините, се изненадах от способността ти да се измъкваш от неприятностите. Първо се изплъзна от обвиненията в убийството, което ти приписах в Лондон. След това някак съумя да убедиш агент Браун, че нямаш нищо общо с кражбата от Форт Нокс. А накрая избяга от музея в Амстердам, след като великодушно инструктирах моя снайперист да не те ранява, а само да се погрижи да те заловят.

— Трябвало е да му кажеш да ме убие, когато си имал тази възможност.

— Разбира се, обмислих и този вариант. Но живият заподозрян е много по-удобен за полицията от мъртвия. Спестява им усилията да търсят убийците му. Затваря кръга. Британците, американците и всички останали биха повярвали, че са спипали човека, който им трябва. Пък и аз не съм абсолютно чудовище. Дължах ти поне това.

— А той? — Том кимна към Ван Симсон, който мълчеше по време на целия разговор. Лицето му беше отпуснато и посърнало.

— Дарий? — Ренуик го погледна и повиши тон. — Той трябваше да продължи да подкупва политици и да убива деловите си съперници. Между другото, не знам какво ти е казал, но агент Браун е жива. Лично аз много се радвам. Тя е очарователна млада дама.

Сърцето на Том подскочи. Той затвори очи за миг. Тя беше жива.

— Но за разлика от Дарий, ти имаш избор. Все още не е късно.

— Какво имаш предвид?

Ренуик пристъпи напред и протегна ръка.

— Може да се присъединиш към мен. Ще се изумиш от онова, което може да постигнем заедно. Като екип. Като семейство. Няма да има кой да ни спре.

За пръв път, откакто Ренуик се беше появил, Том долови умолителна нотка в гласа му и забеляза неизказана необходимост в очите му.

И се изсмя.

— Наистина си луд. Отне ми единствения близък, който ми беше останал, като уби Хари Ренуик. А сега предлагаш да ми го върнеш с насочен срещу мен пистолет? Вече нямам представа кой си.

— Тогава ей сега ще разбереш.

Ренуик бръкна в джоба си, извади пистолета, който Том му беше дал, прицели се в гърдите на Ван Симсон и стреля.

12:32

Куршумът повдигна Ван Симсон от стола. В следващия миг холандецът се свлече на пода. Том усети удобната възможност, хвърли се вляво, претърколи се на платформата и хукна по средата на трезора. Ренуик реагира мълниеносно и изстреля три куршума, които рикошираха в бронираните стъкла, окачени над витрините. Плоскостите се напукаха, но не се строшиха.

— Безсмислено е, Томас — с леденостуден глас извика Ренуик, докато ехото от изстрелите все още отекваше в помещението. — Излез и ще те пощадя. Разбира се, вероятно ще те изпратят в затвора за убийството на горкия Дарий, когато намерят отпечатъците ти върху оръжието, с което е извършено престъплението, но поне ще си жив.

В стаята цареше тишина.

— Е, добре, така да бъде — измърмори Ренуик, слезе от платформата, хвана пистолета с две ръце и скочи към витрината, зад която се бе претърколил Том.

Там нямаше никого.

— Престани да си играеш! — изсъска Ренуик.

Отново не се чу никакъв звук.

Гневът му се смени с мрачна решителност. Той методично тръгна из трезора, като държеше пистолета пред себе си и проверяваше зад всяка витрина. Стъпките му бяха внимателно премерени. Подметките му скърцаха по пода. Изведнъж на устните му затрептя усмивка. Беше видял върха на обувка, подаваща се от шкафа пред него.

Наведе се, после отскочи и в бърза последователност изстреля два куршума, преди Том да е успял да направи или да каже нещо. Куршумите обаче се забиха в пода. И там нямаше никого. Само две обувки, сложени една до друга. Ренуик коленичи и ги докосна. Все още бяха топли.

Том изскочи иззад съседния шкаф, хвърли се към Ренуик и го блъсна с рамо. Ударът го запрати върху витрината. Пистолетът му се

плъзна по пода и тупна в улея до отсрещната стена. Ренуик падна на колене и се хвана за гърдите. Том допълзя до оръжието.

— Копеле! — изкрещя Ренуик.

Неочаквано над вратата на трезора блесна червена светлина. Очите на Том мигновено се стрелнаха към платформата. Ван Симсон беше успял да стигне до клавиатурата на бюрото. Погледна Том в очите и се усмихна. И Том разбра. Ван Симсон се готвеше да ги затвори вътре.

Ренуик се изправи и хукна към затварящата се врата на трезора. Том осъзна, че няма да може да стигне до нея, преди да се е затворила. И после изведнъж си спомни нещо, което Ван Симсон им беше показал, и се наведе да отвори третото чекмедже на най-близкия шкаф. В мрака блеснаха нацистките кюлчета злато. Том грабна едно, извъртя се и с едно-единствено плавно движение го хвърли към Ренуик. Слитъкът просветна във въздуха като тежко острие, извиси се бавно по траекторията си и после увеличи скоростта си, привлечен от гравитацията.

Кюлчето удари Ренуик между лопатките. Той залитна, но не спря скока си към смаляващата се пролука — вратата се спускаше. Ренуик протегна ръка, за да се подпре, и успя да се провре през тесния отвор. Ръкавът му се закачи в рамката точно когато тежката стоманена преграда се спусна... и отрязва ръката му над китката.

Писъците му бяха заглушени, когато заключващите болтове се плъзнаха в гнездата си и херметизацията се активира.

Трезорът се превърна в капан.

12:36

Разнесе се друг звук.

На течаща вода.

Том погледна надолу — водата бълбукаше от улеите и заливаше пода. В съзнанието му отекна гласът на Ван Симсон. Как го беше нарекъл? Още една малка предпазна мярка?

Той скочи върху най-близкия шкаф точно когато през водата премина силен електрически заряд. Ръката на Ренуик потрепваше конвулсивно, докато се носеше по тъмната ѝ повърхност.

Том разбра, че единственият му шанс да се спаси, е да се опита да стигне до подиума и да види дали ще може да отвори вратата на трезора. Проблемът, разбира се, беше, че се намираше на пет метра от него.

Разстоянието до най-близкия шкаф бе около два метра. Ако успееше да скочи на него, щеше да намери път до платформата, като скача от шкаф на шкаф.

Допълзя до ръба на шкафа и се изправи. Нямаше да е лесно. Ниският таван и окачените стъклени плоскости щяха да затруднят движенията му — и освен това беше бос.

Пое няколко пъти дълбоко дъх, вдигна ръце, скочи трупешката и се стовари тежко върху шкафа. Гърдите му се удариха в стъклото и Том изстена от болка. Коленете му се блъснаха в стоманените чекмеджета от страни. Той започна да се плъзга. Ръцете му не можеха да се задържат за гладката повърхност, търсеха да се вкопчат в грапавина. Ноктите му скърцаха, краката му увисваха все по-надолу.

Спря само на няколко сантиметра от водата, бавно се изтегли нагоре, праметна лявото си коляно над ръба и се качи на шкафа. Изправи се и въздъхна облекчено.

Оттам беше лесно. Пет сравнително къси скока го отведоха до подиума и Ван Симсон, който се беше отпуснал на стола.

— Дарий, събуди се. — Том го разтърси за раменете. — Чуваши ли ме? Хайде, свести се.

Клепачите на холандеца потрепнаха.

— Слушай, Дарий. Ренуик избяга. Успя да се измъкне. Отвори вратата. Пусни ме да изляза и да го хвана. И да извикам помощ за теб.

Ван Симсон поклати глава.

— Не. Късно е — прошепна и отново затвори очи.

Том го разтърси грубо.

— Не е късно.

Разкъса ризата му и огледа раната. От малката дупка в горната дясна част на гърдите бликаше яркочервена кръв. Той допря ухо до гърдите му.

— Белият ти дроб е пробит — обясни Том и потърси на бюрото нещо, което можеше да използва. — Всеки път, когато си поемаш дъх, вкарваш въздух в гръдната си кухина през дупката от куршума. Ще ти става все по-трудно да дишаш. Налягането на въздуха ще се увеличава и ще пръсне белия ти дроб.

Намери найлонова папка и скоч.

— Ще живееш, ако бързо получиш помощ. — Откъсна малко квадратно парче от папката и го сложи на раната. — Но ще трябва да отвориш вратата, Дарий. Налага се да излезем.

Залепи с тиксото трите страни на квадратното парче за кожата на Ван Симсон и остави свободна четвъртата. Елементарният клапан позволяваше на въздуха да излезе през незалепената страна, когато холандецът издишваше, но се затваряше, щом поемеше дъх. След няколко минути Ван Симсон започна да диша по-лесно и отвори очи. Том заговори спокойно и убедително.

— Дарий, не е необходимо да умираш. Отвори вратата. Обещавам, че ще доведе помощ. И после ще хвана Ренуик. Ще му го върна и за двама ни.

Ван Симсон се вторачи в него, после кимна. Протегна ръка към клавиатурата и като спираше на всеки няколко секунди, за да събере сили, бавно написа дълга поредица от числа и отново се отпусна на стола.

Вратата на трезора започна да се отваря.

81.

12:51

Помещението се изпълни с въоръжени френски полицаи. Пластмасовите лицеви части на зловеците им черни шлемове блестяха като огромни очи. От радиопредавателите им се разнасяха заповеди.

— Les mains sur la tête!^[1]

Том вдигна ръце на тила си и извика:

— Il me faut un médecin.^[2]

Полицайте влязоха един по един в трезора, насочиха пистолетите си и тръгнаха към подиума.

— A terre!^[3] — чу се друга команда.

Том коленичи. Две ченгета се приближиха до платформата и прегледаха Ван Симсон. Той беше в съзнание, макар че дишането му беше едва доловимо и затруднено.

— Une ambulance, vite!^[4] — изкрещя единият.

— Том — извика Дженифър, проправяше си път между ченгетата и шкафовете. — Добре ли си? Видях кръвта отвън и... Изглеждаш невредим.

— Май си разочарована — пошегува се той.

Полицайте отстъпиха и замърмориха.

— Не, само...

— Упоиха ме, отвлякоха ме и едва не ме убиха с електричество. Какво още трябва да се случи на един човек, за да получи малко съчувствие?

— Да го прострелят — усмихна се тя, надникна над рамото му и погледна Ван Симсон. — Ще се оправи ли?

Пристигнаха двама лекари от „Бърза помощ“, включиха Ван Симсон на система и го сложиха на носилка.

— Ще живее. Някаква следа от Ренуик?

— Кой?

— Бил е Хари, Джен. Той е организиран кражбата от Форт Нокс. Поръчал е убийствата на Раниери и Щайнер, когато монетите случайно са попаднали у тях. А после, когато ти се появи с последния „двоен

орел“, Ренуик е инсценирал смъртта си и се е опитал да припише всичко на мен.

Тя поклати глава и се намръщи озадачено.

— Хари? Не вярвам.

— И аз не можах да повярвам. — Гласът на Том беше тъжен, дори наскърбен. — Но е бил той. Призна всичко.

— Съжалявам, Том. — Дженифър стисна ръката му. — Знам колко много означаваше той за теб.

На прага на трезора се появи познатият силует на Жан-Пиер Дюма. Той махна на Том, а после нареди нещо на двама полицаи. Том учудено повдигна вежди.

— Познах гласа на Ван Симсон в Резервоара, но този път реших, че ще ни трябват подкрепления. И Жан-Пиер уреди всичко — обясни Дженифър и посочи малката армия ченгета, които се суетяха около тях. — Влязохме веднага щом разбрахме със сигурност, че Ван Симсон е в сградата.

— Браво. — Силен глас се извиси над шума и в помещението влезе висок мъж. Приблжи се до подиума и протегна ръка. Бялата риза и костюмът му бяха безупречни. — Казвам се Боб Корбет и съм агентът, който ръководи разследването. Свършихте страхотна работа. Чудесна — добави той и силно стисна ръката на Том. — Трябва да призная, че изпитвах съмнения, като имах предвид миналото ви, но агент Браун ми даде ясно да разбере, че ако не бяхте вие, нямаше да стигнем доникъде. Правителството на Съединените щати ви е много благодарно.

— Бил е Ренуик, сър — каза Дженифър. — Той е в дъното на всичко.

Корбет озадачено сбърчи чело.

— Хари Ренуик? — Едва не се изсмя, сякаш вероятността за това беше абсурдна.

Том уверено кимна.

— Той ни е настройвал един срещу друг.

Корбет присви очи и недоверието му се превърна в непоколебима решителност.

— Разкажете ни каквото знаете и ще предприема някакви действия. Не може да е отишъл далеч. — Обърна се към двама от

хората си и бързо като картечница им даде инструкции, после отново погледна Том. В очите му се четеше целеустременост.

— Мисля, че тези неща са ваши. — Том взе тънкото метално куфарче от бюрото и му го даде.

— Благодаря. — Корбет щракна ключалката и кимна. — Да видим дали този път ще съумеем да ги опазим.

[1] Ръцете на главата (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Трябва ми лекар (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Легни (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Линейка, бързо (фр.). — Б.пр. ↑

Хотел „Сен Мари“, Четвърти район, Париж

30 юли — 20:42

Прозорците на хотела бяха отворени и в стаята достигаше същата опияняваща смесица от смях, мотори „Веспа“ и потракване на съдове като през предишните два дни. Том беше сам. Дженифър беше отишла в друг хотел, при Корбет и останалите агенти на ФБР.

Не я обвиняваше, че се е присъединила към тях. Несъмнено трябваше да бъде разпитана, а и Корбет щеше да иска да знае подробности за всичко, което се беше случило през последните няколко дни. Том поне ѝ вярваше, че ще разкаже историята от неговата гледна точка и ще приведе доводи в негова полза. Той беше изпълнил своята част от сделката, с изключение на случката в Амстердам, но знаеше, че Дженифър няма да спомене за това.

На вратата се почука. Том стана и отвори. На прага стоеше Дженифър. Той се вторачи недоумяващо в нея.

— Може ли да вляза?

— Да. Разбира се. Извинявай.

Тя влезе и седна на ръба на леглото — единствената солидна мебел в стаята.

— Просто не те очаквах. Как вървят нещата? — Том остана до вратата. — Изненадан съм, че са те пуснали.

— Всъщност не са, но ме побъркаха да ми задават едни и същи въпроси стотици пъти. Затова реших да дойда и да видя познато лице.

— Радвам се. Как е Корбет?

— Страшно се ядоса, че ми е уредил вечерята с Ренуик, но иначе е добре. Взел е Ренуик на прицел. Дори смята да изпрати федерални специални части да го търсят. Възнамерява да те види утре, за да обсъдите сделката и как точно ще бъде осъществена. Предполага, че няма да искаш да отидеш в американското посолство, затова предлага едно място — Дома на инвалидите. Каза, че го знаеш.

Том кимна, но не помръдна.

— Ти ще бъдеш ли там?

— Разбира се.

— Интересна забележителност. Заслужава си да се посети. Трябва да си вземеш пътеводител.

Дженифър кимна. Настъпи неловко мълчание.

— Не беше необходимо да идваш чак дотук, за да ми го кажеш — отбеляза Том. — Можеше да се обадиш по телефона.

— Знам, но исках да дойда.

Той се усмихна доволно.

— Наистина ли ти липсвах, агент Браун?

Тя наведе глава.

— Може би малко.

Том протегна ръка и заключи вратата. Дженифър го погледна и се усмихна.

Домът на инвалидите, Париж, Франция

31 юли — 13:22

По обяд на другия ден беше страхотна жегата. Дженифър се зарадва, когато се измъкна от омарата от отходни газове, мина под сводестия вход и влезе в огромния хладен вътрешен двор на Дома на инвалидите. Беше подранила за срещата с Боб и Том, но не обичаше да закъснява.

Мисълта за Том донесе горещи спомени за дългата нощ, която бяха прекарвали заедно. Тя се изненада колко силно го желае. И колко много се нуждае от отпускане. Разсъждаваше обаче реалистично. Знаеше, че връзката им едва ли ще продължи. И че никой не може да го обвърже, макар да усещаше, че той иска точно това.

Погледна старинната сграда и прелисти пътеводителя, който си беше купила от магазина за сувенири в хотела.

„Домът на инвалидите е най-големият комплекс от паметници в Париж. Построен е през 1670 година за военна болница и казарма от Луи XIV, Краля — слънце. Днес там се намира Военният музей и тялото на императора Наполеон Бонапарт, пренесено през 1840 година от остров Света Елена и положено под величествения позлатен купол на църква «Сен Луи», една от най-известните забележителности на Париж. За гробницата не е пестено пространство и тленните останки на Наполеон лежат в шест ковчега — железен, махагонов, два оловни, абаносов и от червен порфир, всички поставени върху пиедестал от зелен гранит“.

Дженифър вдигна глава и се усмихна. Слънцето се издигаше над наклонения покрив и половината калдъръмен двор беше облян в светлина, а останалата част оставаше в сянка. В сивите плочи бяха пробити прозорци с формата на шлем на средновековен рицар, а онези на партера бяха кръгли и приличаха на сводовете на манастира в съседство. Дженифър влезе в манастира и тръгна покрай ръждясалите издраскани пленени оръдия, като отново заби нос в пътеводителя.

„През 1676, годината на построяването на църквата «Сен Луи», държавният протокол забранявал на войниците да използват същия вход като краля и дворецовата му свита, когато отивали на богослужение. Необикновеното решение било двойна църква с общ олтар в средата, като войниците влизали във вътрешния двор от северната страна, а кралят — от южната под купола“.

Неочаквано иззад една колона изскочи Том. Хвана Дженифър за ръка и я поведе към сенките в отсрещния ляв ъгъл на вътрешния двор.

— Какво става, по дяволите? — изсъска в ухото ѝ.

— Пусни ме. Боли!

Той я блъсна и тя едва успя да запази равновесие, залитна по хлъзгавите каменни плочи.

— Трябваше да се сетя — каза Том и пристъпи към нея. — Арчи имаше право. Всички сте еднакви.

— Какви ги бръцолеваш, по дяволите? — Дженифър беше опряла гръб в танк от Първата световна война, един от постоянните експонати.

— Не ми казвай, че не знаеш...

— Какво да знам?

— Какво прави той тук? — Том посочи с палец зад гърба си.

— Кой?

— Кларк. Британската полиция. Четирима са и чакат да ме приберат. Предала си ме.

— Какво?! — Очите ѝ се разшириха от изумление, после тя заговори тихо и сериозно: — Нямам представа защо са тук. Трябва да ми повярваш. Сигурно е станала някаква грешка.

Той продължи да я гледа гневно.

— Виж какво, ти стой тук, а аз ще отида да намеря Боб. Ще се опитам да разбера какво става. Убедена съм, че е недоразумение. След всичко, което направи за нас, няма за какво да се тревожиш. Повярвай ми.

Дженифър сложи ръка на рамото му и той примирено кимна.

— Давам ти десет минути. Ако не се върнеш дотогава, никога повече няма да ме видиш и чуеш. Обещавам.

— Десет минути. Добре.

Табелки с обяснения на пет езика сочеха пътя към гробницата. Дженифър тръгна натам и се озова в тъмен коридор, излизащ на

посипано с чакъл пространство от едната страна на църквата. На пътеката имаше големи метални бариери. На знаците пишеше, че криптата временно е затворена. Дженифър видя, че наоколо няма никого, прескочи бариерата и тръгна към предната част на църквата. Към входа водеха високи стъпала с цвят на пчелен мед.

Тя спря и огледа градините, но не видя никого. Тук-там пръскачките бяха включени и на лъчите на обедното слънце блестяха дъги от капки — извисяваха се на шест-седем метра във въздуха и после се изсипваха върху тревата и храстите.

А после забеляза мъжете, за които ѝ беше казал Том.

Бяха от другата страна на перилата, опасващи градините. Единият седеше на пейка и се преструваше, че чете нещо, вторият крачеше напред-назад, а останалите двама чакаха в кола. Очевидно наблюдаваха входа на църквата. Единият изглеждаше особено развълнуван. Сакото неспокойно се развяваше на тесните му прегърбени рамене. Дженифър се обърна към входа и влезе. Стъклената врата на вестибюла се затвори зад нея и градът изчезна.

Обгърна я мъртвешка тишина. Въздухът беше неподвижен, осветлението беше оскъдно, мраморният под и каменните стени бяха застинали в страхопочитание. Над нея се извисяваше куполът, обагрен в червено, оранжево и синьо. В пътеводителя пишеше, че нарисуваните фигури изобразяват апостолите.

Имаше четири странични параклиса и светлината, процеждаща се там, избледняваше от прозорците им с цветни стъкла — едно зелено, друго синьо, трето жълто и последното оранжево — островчета цветове, които горяха като огньове в ъглите на помещението. В средата на всеки параклис се издигаше самотна колона. На стените бяха монтирани по-малки паметници и мемориални плочи. Дженифър тихо произнесе имената им, докато минаваше покрай тях.

— Фош, Вобан, Бертран, Луати, Дюрок.

Не знаеше чии са имената, но ѝ звучаха внушително и героично. Определено повече от Браун. Или Корбет. Тя се намръщи. Къде беше той? Не му беше присъщо да закъснява.

В отсрещния край имаше грамаден олтар от черен мрамор с позлатени листа, а зад него проблясваше стъклена стена, която разделяше гробницата от помещението за войници в двойната църква. Под купола се виеше ниска мраморна балюстрада. Дженифър се

приблужи и видя, че подът там е махнат. На неговото място беше поставен огромен саркофаг със спираловидни елементи от червен камък върху зелен пиедестал.

Дженифър се наведе над балюстрадата и погледна надолу. На пода около ковчега бяха инкрустирани имената на най-големите победи на Наполеон. Всичко беше обкръжено от бяла мраморна колонада. А когато очите ѝ се приспособиха към светлината, видя неясен силует в сенките на колоните.

Подметка на обувка. Крак на мъж.

Хукна към олтара в задната част на църквата и слезе по стълбите, водещи към долното ниво. Макс, свързката ѝ от ЦРУ в Лондон, лежеше неподвижно на пода на тесния коридор между стъпалата и колонадата. Беше прострелян в гърдите. Дженифър вдигна клепачите му, разбра, че е мъртъв, и го прескочи. Сърцето ѝ биеше като обезумяло.

А в следващия миг видя Корбет от другата страна на колонадата. Беше се отпуснал на пода, главата му беше цялата в кръв.

84.

13:36

Дженифър извика, хвърли се към него, обърна го и допря пръсти до сънната му артерия, търсеше пулс.

Корбет беше жив. Слава богу! Имаше дълбока рана, но дишаше.

— Сър, чувате ли ме? Аз съм, Браун.

Корбет отвори очи и изстена. Тя наведе глава и доближи ухо до устата му.

— Монетите. Той взе монетите.

Корбет лежеше на входа на малката стая, от която се излизаше към колонадата. Вътре имаше мраморна статуя — Наполеон, в цялото си императорско величие. На пода пред паметника беше поставена ваза с цветя. Дженифър натопи носната си кърпа във водата и я даде на Корбет. Той — беше се надигнал и се бе опрял на рамката на вратата — я взе и почна да попива кръвта от лицето си.

— Какво стана? — тихо попита Дженифър и приклекна на пода срещу него.

Той озадачено поклати глава. Гласът му беше слаб, лицето — мъртвешки бледо. Изглеждаше ужасно състарен.

— Не знам. Всичко стана много бързо. Реших да огледам наоколо, докато ви чакам. Той ме удари в гръб. Зърнах лицето му, докато падах. Беше Ренуик.

— Ренуик? Сигурен ли си?

Корбет кимна.

— Познах го. Няма съмнение. — Закашля се.

— А монетите?

— Бяха в джоба ми. Но сега ги няма — разочаровано отвърна той. — Реших, че ако взема Макс, всичко ще е наред и няма да е опасно. И през ум не ми мина, че някой ще...

— Ще повикам лекар. — Тя се изправи, извади мобилния телефон от чантата си и го отвори, но преди да набере номера, спря.

— Между другото, защо Кларк е тук?

— Кой?

— Кларк, британското ченге. Видях го навън. Ти ли го повика?

Корбет смъкна кърпата от лицето си и присви очи. Гласът му изведнъж стана по-твърд.

— Стой настрана, Дженифър. Нещата не са под твой контрол. Ръководят се отгоре.

— От какво да стоя настрана? Какво става, по дяволите?

— За твое добро е.

Очите ѝ се разшириха.

— Предавате го? Той ви помогна, а вие го предавате? Том не е направил нищо лошо. Невинен е.

Корбет се усмихна.

— Невинен? За какво? Може би не е убил Ренуик и не е откраднал монетите, но е извършил множество други кражби. Той е престъпник, Браун, долен крадец, и заслужава да гние в затвора.

— Глупости! — ядосано извика тя.

— Мислиш ли, че ще оставим на свобода човек, който знае толкова много? Въпрос на време е да проговори — после какво ще стане? Дипломатически скандал, който ще върне външната ни политика назад с двадесет години.

— Сключихме сделка. Той ни помогна и обеща да си затваря устата, а в замяна ние да изчистим досието му. Имаше ми доверие. Дадох му думата си.

— И ти му повярва? Ха! Казах ти да не се сближаваш с него и че е опасен. Залогът е много по-голям от твоето обещание. Що се отнася до британците, Ренуик беше убит и извършителят е Кърк. Ние ще заловим Ренуик, а Кърк ще бъде премахнат и мълчанието му ще е гарантирано.

— Майната ти. — Дженифър се тресеше от гняв. — Защо го предаваш? За да не зададат на президента няколко неудобни въпроса? И за да не бъде ЦРУ принудено да се изправи пред грешките си? За да отбележиш още една червена точка в служебното си досие?

— Осъзнай се, Дженифър — грубо отвърна Корбет. — Това е реалният свят и понякога става неприятен. — Гласът му беше груб и безчувствен. — Целта е да постигнем правилния резултат. За всички нас. Време е да отрежем стръвта и ти го знаеш.

— Мразя точно такива тъпотии. Дълбоко грешиш, ако мислиш, че ще седя със скръстени ръце и ще оставя нещата така.

— Чакай... Трябва да обмислиш много внимателно следващия си ход. — В гласа му се долови заплашителност. — Казвам ти го, защото държа на теб. Разтревожихме се, че се сближаваш с Кърк и може да си в опасност. Затова Пайпър изпрати един от нашите хора в Амстердам да ви държи под око. Да ти пази гърба.

Дженифър преглътна. Не смееше да откъсне очи от него.

— Разполагам с клетвени показания, че преди три нощи е проследил двама души от един музей до вашия хотел. Оказа се, че същата нощ в музея е била извършена кражба. Ще е страшно неудобно, ако те разпознае като един от хората, които е видял. Не съм сигурен какво може да стане. — Тонът му изведнъж стана безгрижен. — Убеден съм, че ще те пратят в затвора. Бюрото мрази, когато някой от агентите му премине на другата страна. Не е хубаво за бойния ДУХ.

— Мръсник! — изсъска Дженифър, но знаеше, че той я държи. Щеше да я вмести в сцената на престъплението и с нея щеше да бъде свършено. От пет до седем години на топло. Нямаше да има връщане назад. — Мръсник — повтори тя и долови колебание в гласа си.

— В момента си обидена — утешително добави Корбет, — но след време ще осъзнаеш, че това е най-добрият вариант. Грозно е, но така действа системата. Понякога трябва да съкращаваме процедурата. Няма причина някой да разбере какво се е случило в Амстердам. Ще си остане между мен и теб. Знам, че си имала основания да го направиш. Изиграй правилно картите си и ще направиш кариера в Бюрото. Гарантирам ти го.

Дженифър не отговори и се вторачи в пода. Искаше ѝ се да го удари.

— Защо не се измиеш? — попита той и посочи окървавените ѝ пръсти. — И после ще поговорим по-спокойно.

Тя влезе в стаичката, взе вазата и наля малко вода в лявата си шепа. Остави вазата и потърка пръсти. Водата се разплиска на пода и обagri белия мрамор в червено. Дженифър вдигна глава и погледна статуята. От очите ѝ бликнаха сълзи на ярост и отчаяние.

„Това ли е?“ — запита се тя, докато се взираше в неவிждащите горди очи на статуята. Използването и изхвърлянето на хората ли беше тайната на успеха на Корбет? Така ли трябваше да постъпва и тя, ако искаше да успее?

И за какво? Нямаха нищо. Монетите бяха изчезнали. Касий се бе изпарил. Том беше предаден. Можеше ли да направи нещо? Каквото и да кажеше, те пак щяха да изпратят в затвора Том заради кражбата в Амстердам. Беше безсмислено.

Избърса ръце в полата си и се приготви да се обърне и да се изправи пред самодоволната усмивка на Корбет. Изчисти засъхналата кръв под ноктите си и при вида на пръстите ѝ в съзнанието ѝ изплува образът на отрязаната ръка на Ренуик — кърваво парче плът, пуснато безцеремонно в прозрачен найлонов плик за доказателства и после занесено в някоя лаборатория или хранилище. Дясната му ръка.

Мислите ѝ изведнъж се проявиха. Дясната му ръка.

Какво ѝ беше казал Финч след аутопсията на Шорт в Луисвил? Нещо за стар трик в съдебната медицина. Как десняците удрят жертвата си изотзад в дясната страна на главата, защото иначе не могат да вложат цялата си сила в замаха. Раната на Корбет беше в дясната страна на главата. Но как би го направил Ренуик, след като му липсваше дясната ръка?

— Боб, ще отида да доведа лекар. — Дженифър се помъчи да говори спокойно и да гледа, без да мига. — После ще приказваме.

Отговор не последва.

Тя се обърна и видя, че Корбет се хвърля върху нея. Беше извадил пистолета си и я удари в челюстта. Дженифър се строполи на пода. От устата ѝ потече кръв.

— Мърдай — изрева той и я ритна в ребрата.

Тя запълзя към вътрешността на стаичката, като криеше лицето си от лъснатите му черни обувки.

— Съжалявам, Дженифър. Говоря сериозно. Не мислех, че ще се стигне до това.

Бръкна в джоба си, извади заглушител и го завинти на дулото на пистолета.

— Кърк е виновен, че ще трябва да те убия. — В гласа му се долови истерична нотка. Той зареди оръжието и освободи предпазителя.

— Какво правиш, Боб? — дрезгаво попита Дженифър, закашля се, преглътна кръвта в устата си. Гърбът ѝ опираше в студения мраморен пиедестал на статуята.

— Не е ли очевидно?

13:51

След като Дженифър го остави, Том се промъкна през входа за войници на църквата „Сен Луи“. Макар да беше казал, че ще изчезне, искаше да разбере какво става и дали Дженифър го е предала, или е станала грешка.

На варовиковия под на църквата бяха наредени дървени пейки. Високо горе, където масивните стени се срещаха с изцяло извития покрив, бяха окачени полкови и пленени вражески знамена. Износените в битки и изцапани с кръв цветове все още бяха ярки. В отсрещния край се намираше олтарът.

Том се приближи до него и го заобиколи. В стъклената стена откри малката врата между двете половини на църквата, която търсеше. Ръката му беше на дръжката, готова да я отвори, когато чу гласове от другата страна. После отново настъпи тишина. Той инстинктивно разбра, че нещо не е наред.

Натисна дръжката и вратата безшумно се отвори. Зад нея имаше малка площадка с формата на полумесец, водеща към пътеката с колоните около саркофага. Той се наведе и видя, че Макс лежи на пода, очевидно мъртъв.

Зави надясно, изкачи стъпалата към партера и тръгна към ниската мраморна балюстрада. Отново чу гласове, разнесоха се някъде под него.

— Кажи ми как разбра? — попита Корбет. — Интересно ми е.

— По раната ти — отвърна Дженифър. Гласът ѝ звучеше странно. — Ренуик не може да те е ударил, след като му липсва дясната ръка.

— Много хитро. Както винаги. Може би ще се престоря, че го е направил Кърк, точно преди да вземе пистолета ми и да те застреля.

— Защо го правиш? Заради парите?

Корбет се изсмя и Том разбра, че вече трябва да е стигнал точно над него. Без да се колебае, той се прехвърли през балюстрадата и приклекна на тесния ръб в основата ѝ.

13:56

— Ще ми липсваш, Браун — каза Корбет и вдигна пистолета. Спря само за секунда, за да го хване по-здраво, сложи пръст на спусъка и се приготви да стреля.

Том скочи и го удари в гърба с пети. Корбет се блъсна в стената. Носът му се разби в мрамора. Пистолетът изхвърча от ръката му, удари се в пиедестала на статуята и изтрака на пода. Том тупна тежко по гръб.

Корбет се обърна, сви юмруци и се приготви да скочи върху него, но Дженифър застана между тях, държеше пистолета си.

— Ще те застрелям, ако се наложи, Корбет. — Тя наклони глава на една страна и вдигна оръжието до гърдите му. — Знаеш, че съм го правила и преди.

Корбет присви очи. От носа му течеше кръв. Той вдигна ръка да я избърше.

— Говориш нахакано, Браун, но и двамата знаем, че блъфираш. Не можеш да ме убиеш, не и след онова, което направи на Грег. Този път ще те пратят в затвора.

— Може би да, а може би не. Но понякога трябва да съкращаваш процедурата, ако искаш да постигнеш правилния резултат, нали?

Нещо в тона ѝ го разколеба.

— Няма да го направиш — изръмжа той.

— Тогава ще го направя аз — заяви Том, пристъпи напред и взе пистолета ѝ. — Така че предлагам да млъкнеш, по дяволите.

Корбет прихна. Кръвта от носа му бликаше на големи мехури.

— Какво смешно има?

— Вие двамата. Какъв екип. Не помислихме за това.

— Ние? — попита Дженифър. — Какво имаш предвид?

Корбет не отговори. Кръв явно се стече и в гърлото му и смехът му се смеси с кашлица.

— Касий — каза Том. — Работиш с Касий, нали?

Корбет опря гръб до стената и спря да кашля. Том погледна Дженифър.

— Така е разбрал, че си жива. И че нюйоркската полиция е получила съвпадение с моята ДНК. — Отново се вторачи в Корбет. — Ти си му казал.

Корбет мълчеше.

— Не разбирам. — Дженифър се обърна към Том. — Как се е забъркал с Ренуик? Аз работех с него през цялото време.

— Позволявал ти е да видиш само онова, което е искал — отвърна Том. — След като Щайнер е извадил късмет на летище „Шипхол“, Ренуик е намерил и него, и Раниери и е поръчал да ги убият. Единственият проблем е бил, че Раниери е глътнал петата монета и тя се е озовала при вас, във Вашингтон. Затова са уредили ние двамата да се срещнем на вечеря в дома на Ренуик. Това е щяло да им даде възможност да отмъкнат монетата, да се отърват от Хари Ренуик веднъж завинаги и да натопят мен, така че да съм виновен за всичко. Не са предположили обаче, че ти ще следиш движенията ми през нощта.

— Все още не проумявате кой е той, нали? Гениален човек. Способен на велики неща. — Гласът на Корбет се засили. — Тъпи сте като всички останали. Пайпър, Грийн, Йънг — всички се вързаха.

— Какво имаш предвид? На какво са се вързали? — попита Том.

— Господи — промълви Дженифър. — Разбира се. Всичко това не се е случвало, нали?

Корбет започна бавно да ръкопляска. Лицето му се изкриви от омраза.

— За какво говориш? — попита Том.

— Ти се оказа прав, Том. Спомена, че всичко е прекалено удобно. Те са искали да разкрием инсценираното самоубийство и контейнера. Нищо такова не се е случило. Корбет предложи да прегледаме досиетата на персонала. Знаел е, че рано или късно ще разбере, че Шорт е бил убит, и ще съсредоточа разследването там. Знаел е, че ще намеря контейнера и парите в банковата сметка на Шорт. Всичко е било инсценировка.

— Шорт беше адски досаден — обади се Корбет и избърса носа си с ръкав. — Отчаяно искаше отново да стане ченге и да изпита предишната тръпка. Затова когато му показах значката си и му казах,

че се нуждаем от помощ за таен правителствен проект, направи всичко възможно да помогне. Проклетият тъпак дори не искаше да му платим. Каза ми колко е горд, че отново прави нещо за страната си. Можете ли да повярвате?

— Значи не е имало пратка злато? — попита Том.

— Имаше. Контейнерът пристигна. Шорт състави описа, затова никой друг, освен него не го прегледа внимателно. После се погрижи да го свалят в трезора, провери всички документи и направи нещо на генератора, за да мога да придам достоверност на моята теория за компютърния вирус. В контейнера нямаше никого. Идеята беше на Ренуик. Да инсценираме кражба, която всъщност не е била извършена, така че ако някой дойде да слухти, да има да разследва нещо. — Корбет погледна Том в очите и се усмихна. — Да разследва *някого*.

— Но щом в контейнера не е имало никого, тогава как сте проникнали в трезора и сте откраднали монетите? — попита Дженифър и озадачено се намръщи.

Том изведнъж се сети и кимна.

— Не е било инсценировка, а потуляване. Всичко е било, за да се прикрие предишно престъпление, нали? Монетите вече са били у вас. Нужна ви е била изкупителна жертва. Аз.

Последва мълчание. Дженифър объркано поглеждаше ту Том, ту Корбет.

— От десет години стояха в депозитна кутия в банка и чакаха — наруши тишината Корбет. — Милиони долари, а не можех да ги пипна. И накрая Ренуик ми предложи решение.

— Но как ги откраднахте? — попита Дженифър. — Как извършихте обира?

— Не са ли те учили да проверяваш по два пъти? — Корбет я стрелна с поглед. — Винаги проверявай повторно. Ти прояви по-голям интерес към очевидните улики, които ти бях оставил, отколкото да свършиш основното — изсмя се той. — Но именно заради това те избрах. Знаех, че отчаяно ще искаш да се представиш добре, да се харесаш на шефовете и да получиш втори шанс за голямо разследване, и че ще повярваш на историята, която внимателно очертах пред теб. Ако се беше вгледала както трябва, щеше да забележиш моето име като отговорника, когато монетите бяха преместени от Филадельфия във Форт Нокс преди десет години.

На Дженифър изведнъж ѝ стана горещо. Корбет имаше право. Тя беше проследила очевидните улики, макар да бе усетила, че нещо не е наред. Беше се увлякла в стремежа си да успее.

— Седях в микробуса с пет монети на стойност милиони долари, закачени с белезници за китката ми, две седмици след като Марта ме заряза заради някакъв тип, с когото се запозна на заниманията по йога. Отворих куфарчето и ги взех. Когато пристигнахме във Форт Нокс, никой не провери дали монетите са там. Разписаха се, че куфарчето е пристигнало, и го занесоха в трезора. Празно. Всички имаха доверие на Боб Корбет. Беше фасулска работа.

Усмихна се победоносно.

— И какво направи после? Пренесе нелегално монетите в Европа и ги продаде на търг? — попита Том. — Какъв беше дялът ти?

— Половината от печалбата.

— Чух достатъчно — рече Дженифър възмутено. — Дай монетите.

Корбет бръкна в самото си и извади лъскавия метален контейнер.

— По-добре извикай подкрепления — каза Том, взе го и го даде на Дженифър.

Тя го отвори, за да провери дали монетите са вътре, после отново щракна ключалката.

— Ти тръгни пръв.

— Не. След като се справим с него.

— Говоря сериозно. Аз ще поема нещата оттук нататък. — Дженифър протегна ръка към Том, за да ѝ даде пистолета. — Не трябва да рискуваш да те заловят, докато всичко не свърши.

— Сигурна ли си?

Преди Дженифър да отговори, в празното пространство в гробницата отекна глас:

— Какво става тук, по дяволите?

В полусенките в коридора стоеше мъж и гледаше трупа на Макс. Том се обърна към Дженифър.

— Това е Кларк.

14:01

Докато Том се обръщаше, Корбет ритна ръката му. Пистолетът излетя във въздуха и изтрака на пода. В същия миг Корбет хукна към стълбите.

— Корбет — каза Кларк, като го видя да тича срещу него. — Стори ми се, че чух някого тук долу. — Посочи трупа на Макс. — Това работа на Кърк ли е?

Корбет го блъсна с лакът, главата на Кларк се удари в мраморната стена и той се свлече на пода.

— Бързо — каза Том. — Помогни ми да се покатеря.

Дженифър сплете пръсти. Том стъпи на тях, стигна до ръба на балюстрадата, изтегли се горе и приклепна там. Чувахе тропането на обувките на Корбет по стъпалата. Докато Корбет минаваше покрай него, Том се хвърли, уви ръце около кръста му, плъзна ги до глезените му и го събори.

Корбет обаче скочи веднага и го удари в лицето. Том се претърколи, изправи се и застана между Корбет и изхода. Корбет вдигна юмруци. Очите му колебливо се стрелнаха към вратата.

— Моля, заповядай — рече Том.

Корбет изрева като звяр и се хвърли върху Том, нанесе серия добре премерени ритници и удари. Том ги парира с ръце, после заби юмрук в челюстта му и го простря на земята. Корбет се надигна на колене. Очите му блестяха от злоба.

После бавно стана и направи няколко неуверени крачки. Том късно разбра намеренията му — Корбет откачи червеното въже от преносимата преграда, поставена до стената зад него, грабна една от месинговите подпори и с победоносна подигравателна усмивка тръгна към Том; размахваше пръта и той заплашително свистеше във въздуха.

Том отстъпи назад. Корбет се хвърли към него. Том избегна първите две замахвания, но третото го изненада. Ударът от ниско го улучи зад лявото коляно и го принуди да падне по гръб. Корбет мигновено вдигна металната тръба над главата си и я стовари. Том се

отмести първо наляво, после надясно и тежката месингова основа удари два пъти мрамора, пръснаха се парчета. Том успя да изрита Корбет в корема и той залитна назад.

Том се изправи и грабна друга стойка. Стисна я с две ръце и двамата започнаха предпазливо да обикалят в кръг, търсеха удобна възможност да нанесат удар.

Корбет пристъпи към действие пръв — яростно замахна към главата на Том, но той парира удара. Двата месингови пръта се сблъскаха с оглушителен трясък, който отекна като камбанен звън под изрисувания купол. Том светкавично отвърна на удара и улучи Корбет в ръката. Корбет изкрещя от болка, запрепъва се назад и после отново атакува. Том се отбраняваше отчаяно и отстъпваше към мраморната балюстрада. Месинговите прътове се удряха отново и отново.

Том се качи на балюстрадата. Корбет пристъпи напред и замахна към краката му. Том подскочи и тръбата профуча под петите му. Инерцията на второто замахване накара Корбет да загуби равновесие. Том вдигна крак и го ритна във вече окървавения счупен нос. Корбет изкрещя от болка, пусна стойката и се хвана за лицето. Том скочи долу и хвърли своя прът.

Корбет го погледна. Очите му сълзяха, косата му беше разчорлена, от носа му течеше кръв, костюмът му беше разкъсан и изцапан. Той отново изрева отчаяно и скочи напред. Том се хвърли встрани и го спъна. Корбет се стовари на пода. Омразата, изписана на лицето му, се смени с изненада.

Том скочи на гърба му и изви ръцете му. Корбет се закашля и докато се опитваше да си поеме дъх, запляска рамото на Том като капитулиращ борец.

Том бавно вдигна главата му към себе си и усети, че съпротивата му става все по-отчаяна. Сухожилията на врата му започнаха да се обтягат и късат, прешлените да се трият един в друг.

В съзнанието му пробягна неясен спомен от обучението в ЦРУ. Счупването на човешки врат изисква само три килограма натиск.

14:23

— Не го прави. Том. — Дженифър нежно го докосна по рамото. — Не си струва.

Том продължи да държи Корбет. Мислите хаотично препускаха в съзнанието му. Пулсирането в главата му заглушаваше всичко останало.

— Пусни го. Не доказвай, че е имал право — спокойно настоя Дженифър.

Том бавно охлаби хватката, после рязко дръпна ръката си и отскочи назад. Корбет се сгърчи на пода, кашляше и се задъхваше. Дженифър се усмихна на Том.

— Браво.

— Никой да не мърда. — Кларк излезе иззад олтара и тръгна към тях. — Няма да ходите никъде, докато не разбера какво става тук.

Потъркваше тила си и все още изглеждаше зашеметен.

— Много е просто — почна Дженифър и пристъпи към него, но спря, когато Кларк насочи пистолета си към нея. — Боб Корбет е заподозрян в съучастие в престъпен заговор и аз току-що го арестувах.

Кларк повдигна вежди в недоумение.

— Какво? Един от проклетите ви агенти? Какви ги вършите?

— Случаят е заплетен — усмихна се тя.

— Пълна бъркотия, по дяволите. Обикновено е така, когато се включите вие, янките. Но това си е ваша работа. Аз съм дошъл за него. — Той се обърна към Том. Гласът му беше колеблив, но стана по-уверен. — Казах ти, че все някога ще те спипам.

— Неприятно ми е, че трябва да ви разочаровам, но Том работи с нас — спокойно възрази Дженифър и направи още една крачка към него.

— Кърк? Работи за ФБР? Измислете нещо друго. Той е убиец.

— Имате предвид Хари Ренуик?

Кларк кимна.

— Да, точно така.

Дженифър се приближи още.

— Хари Ренуик е жив и аз мога да го докажа.

Кларк недоверчиво се вторачи в тях. Лицето му се зачерви.

— Глупости. Вие го предпазвате. Да не ме мислите за вчерашен?

— В гласа му прозвуча нотка на отчаяние.

— Не. Бюрото ще ме подкрепи.

— Аха, ясно! — Разтревоженото му лице се разтегли в победоносна подигравателна усмивка. — Двамата действате заедно, нали? Нещо като измама. Тогава ще задържа и двама ви.

Кларк бръкна в джоба си и извади лъскави белезници.

— Том Кърк — започна той, — арестувам те за убийството на...

Том погледна Дженифър и попита:

— Ще ми позволиш ли?

— Остави го на мен.

— ... Хенри Джулиъс Ренуик — продължи Кларк. — Всичко, което кажеш...

Дженифър замахна с дясната си ръка и удари Кларк в брадичката. Той се закашля и падна на пода като кукла, на която са отрязали конците.

89.

Летище „Шарл дьо Гол“, Франция

1 август — 18:30

Тенекиеният глас на говорителката отекна в залата за заминаващите пътници първо на френски и после на английски.

— Последно повикване за полет 9074 на „Ер Франс“ за Вашингтон. Моля пътниците незабавно да се отправят към изход номер пет.

— Това е моят полет — въздъхна Дженифър.

— Ами да — отвърна Том.

— Искам да ти благодаря — смутено каза тя. — За всичко.

— Не, аз ти благодаря, че ми повярва. Това означава много за мен.

Дженифър се изчерви и наведе глава.

— Ако някога дойдеш в Щатите...

Той се усмихна.

— Не се безпокой, ще дойда. Стига да имаш време сега, след като стана толкова важна клечка.

— А, чул си за това. — Тя се изчерви още повече.

— Заслужаваш го. Убеден съм, че Корбет щеше да го одобри. Между другото, как е той?

— Жан-Пиер изглади нещата с местните власти. Корбет е под охрана, докато го върнат във Вашингтон, а после ще видим. Според мен ще мине много време, преди да го пуснат.

— Добре. Той сам си го просеше.

— А ти? Какво смяташ да правиш?

— Не знам. Предстои ми да отворя магазина. Имам още много работа по него. По-рано нямах време да мисля за това.

— Сигурен ли си, че не искаш закрила, в случай че Ренуик реши да предприеме нещо?

— Не. Всичко ще е наред. Имам чувството, че скоро ще го видя — но ще съм подготвен.

— Ще го издирваме. — Дженифър взе чантата си. — Ще ти се обадя, когато го намерим. Е, трябва да тръгвам.

— Знам — каза Том и я целуна първо по челото, а после по устните.

Прегърнаха се.

— Пази се — прошепна тя. — А, между другото, твоят приятел Пайпър е подал оставка. Министърът на финансите не прие леко новината, че са го лъгали за случилото се. И стига да мълчиш за „Кентавър“, сделката ни остава в сила. Когато се върнеш в Англия, приятелят ти Кларк ще те посрещне с почести.

— Страхотно — отвърна Том, макар че се съмняваше.

— Министърът дори предложи награда за теб, но си спомних, че не обичаш да работиш за правителството, затова вероятно няма да искаш нищо.

Той се усмихна.

— Само спомените.

— Сбогом, Том.

— Не искаше ли да кажеш довиждане? — измърмори той, докато тя минаваше през изхода.

18:39

— Край на щуротиите, а? — Познатият глас на Арчи прекъсна мислите на Том. — Слава богу!

Том поклати глава и се усмихна недоверчиво.

— Минаваше случайно, нали? — Продължаваше да гледа изхода, през който бе излязла Дженифър.

Арчи се приближи до него и се облегна на ниските стоманени перила. Беше с костюм и вратовръзка. В едната си ръка носеше куфарче, а под мишницата на другата стискаше „Файненшъл Таймс“ — сливаше се напълно с пълчищата бизнесмени в терминала.

— Някой трябва да ти пази гърба. — Отхапа от сандвича, който държеше в дясната си ръка. Жълтата опаковка подходдаше на вратовръзката му от „Фергамо“.

— Последния път, когато ми пази гърба, ме принуди да изпълня поръчката за Касий и едва не ме застреляха — иронично подхвърли Том.

Арчи придоби покрусен вид.

— Късаш ми сърцето, партньоре.

— Какво всъщност правиш тук?

— Уверявам се, че няма да направиш нещо, за което после може да съжаляваш. Например да се качиш на въпросния самолет.

— Толкова ли е лоша тази идея? — замислено попита Том.

— Ами... да! — Арчи шумно сръбна от питието си. — Първо, тя е федерален агент. Ако си крадец, това е лошо. Второ, живее в Америка, далеч от Англия. Трето, *твърде* е темпераментна за смотаняк като теб.

— Вероятно си прав — засмя се Том и пяхна ръце в джобовете на якето си. На дъното на левия джоб напипа нещо и го извади.

„Ролекс Принс“ от неръждаема стомана, произведен през 1934 година. Онзи, който Дженифър му беше показала на витрината в утрото, когато се запознаха. Сигурно го бе пуснала в джоба му, когато

се прегърнаха на раздяла. Може би беше научила този номер от Амин Мадхави в Истанбул.

— Хубав часовник — отбеляза Арчи. — Познавам един човек, който ще те освободи от него, ако искаш да го продадеш.

— Не, благодаря — отвърна Том, следеше с поглед самолета на Дженифър, който се движеше към пистата, и си представяше как кокалчетата на пръстите ѝ побеляват, като се вкопчва в облегалките за ръце в очакване на излитането. — Мисля да го задържа.

Двамата млъкнаха и заслушаха пулса на летището. Крясъци на деца, скърцане на колички, звън на телефони.

Арчи се изкашля и оправи вратовръзката си.

— Всъщност има и друга причина да съм тук.

— Пак се започна. — Том завъртя очи. — Какво си направил?

— Нищо. Но имам страхотна идея. Помисли. Ти и аз. Кърк и Конъли. Съвместен бизнес.

Том въздъхна и тръгна към изхода. Арчи забърза след него.

— Къде отиваш? Твоите умения и моите връзки. Няма да има кой да ни спре.

— Казах ти, Арчи. Край на поръчките.

— Точно това имам предвид. Искам да се заловим с почтен бизнес. Всичко да е порядъчно и прозрачно. Ще купуваме разни неща от едно място и ще ги продаваме на друго. Ще помагаме на хората да си върнат вещите. Ще спечелим състояние. Ще станем богати. Ще сме добрите момчета за разнообразие.

— Арчи — каза Том и сложи ръка на рамото му. — Ако ти си замесен, как ще сме добрите момчета?

Арчи спря и се вцепени като ударен от гръм. На лицето му се изписа наскърбено изражение.

— Обиждаш ме, партньоре. Много ме обиждаш.

Том се засмя.

— Може би чаша бира ще ти помогне да го преодолееш.

— Стига да не е от онази вносна помия.

ЕПИЛОГ

*Единственото, от което трябва да се
страхуваме, е самият страх.*

Президентът Ф. Д.
Рузвелт — Реч по случай
встъпването му в
длъжност, 4 март 1933 г.

Близо до Лион, Франция

Две седмици по-късно — 22:07

— Моля, извадете металните предмети от джобовете си. Ключове, монети, мобилни телефони, очила. Сложете ги в кутиите и после минете през детектора. Благодаря.

Шумната върволица се извиваше змиевидно като пред входа на увеселителен парк. Повечето пътници се връщаха от почивка, ако се съдеше по слънчевия загар, подминаваха охраната, спираха пред детектора за метал и рентгена и припряно изпразваха джобовете си.

Именно това отличаваше високия мъж от останалите. Не безупречният му черен костюм и високата права корава яка на свещеник сред морето от пъстри тениски и сандали, а фактът, че много преди изхода той внимателно отдели металните предмети в едната си ръка.

Пазачите не забелязаха това. Летището наскоро беше ремонтирано, изтръгнато от невзрачността от предприемчива евтина въздушна линия и прекръстено на името на големия град, намиращ се на петдесетина километра на север. Затова го беше избрал. Охраната не беше така затегната като на някое от главните летища и качеството на персонала не беше толкова високо. Беше го правил и преди, когато трябваше да се измъкне незабелязано от някоя страна.

Усмихна се на пазача и внимателно сложи малка купчина дребни монети и няколко ключа в сивата пластмасова кутия, поставена в края

на детектора. Достатъчно, за да изглеждат нормално. След това мина през скенера, който силно изпиука. Както знаеше, че ще стане.

— Имате ли други метални предмети, отче? — попита пазачът и му направи знак отново да мине през детектора.

Мъжът потупа джобовете си и поклати глава.

— Не.

— Добре. Минете пак през машината.

Човекът се подчини, но скенерът отново изпиука.

— Моля, застанете тук, отче. Разкратете се. Благодаря. — Пазачът прокара ръчен скенер по черния му костюм. Уредът изпищя силно, когато се доближи до ръкавицата на дясната му ръка. — Може ли да видя? — подозрително попита пазачът.

— О, да, разбира се. — Свещеникът поклати глава. — Колко глупаво от моя страна. Минаха толкова години, а все забравям.

Беше обмислил внимателно тази част. Най-важното беше да направи да изглежда така, сякаш е сакат от години. Нараняването не трябваше да изглежда скорошно, защото можеше да забележат.

— Какво забравяте?

— Ръката ми — отвърна мъжът, свали ръкавицата и показва розова протеза.

Няколко момичета на опашката зад него се изкикотиха.

— Извинявайте, отче — рече пазачът и се изчерви, очевидно смутен от смеха им.

— Не, съвсем не. Аз съм виновен. Непрекъснато ми се случва. Трябва най-после да го запомня.

— Благодаря, отче. Съжалявам. Къде отивате?

— В Женева.

— Е, поне самолетът ще излети навреме. Напоследък има много забавяния заради допълнителните проверки.

— Не бързам — отвърна свещеникът и взе монетите и ключовете си. — Повярвайте ми, имам да мисля за много неща.

— Приятно пътуване.

— Господ да ви благослови, синко — рече Касий.

Пазачът се вторачи в едноръкия мъж, който влезе в залата за заминаващи пътници, и по навик се прекръсти.

Издание:

Автор: Джеймс Туайнинг

Заглавие: Монетата

Преводач: Юлия Чернева

Година на превод: 2006

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2006

Тип: роман

Националност: американска

Излязла от печат: 30.10.2006

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 954-585

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7795>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.